

ΕΠΙΤΡΟΠΗ ΚΟΙΝΩΝΙΚΩΝ ΥΠΟΘΕΣΕΩΝ

(Α΄ ΤΜΗΜΑ)

Π Ρ Α Κ Τ Ι Κ Ο

Στην Αθήνα σήμερα, 3 Σεπτεμβρίου 2005, ημέρα Σάββατο και ώρα 16.00' συνεδρίασε στην Αίθουσα Γερουσίας του Μεγάρου της Βουλής η Επιτροπή Κοινωνικών Υποθέσεων (Α΄ Τμήμα) της Βουλής των Εφήβων, υπό την προεδρία του Βουλευτή κ. Κωνσταντίνου Κιλτίδη, με αντικείμενο την επεξεργασία και εξέταση των θεμάτων: «Δημογραφικό – Υπογεννητικότητα, Ρατσισμός, Αθλητισμός – Ολυμπιακοί Αγώνες, Υγεία – Νοσοκομεία – Ε.Σ.Υ., Κοινωνική Πρόνοια – Ασφάλιση, Βία και Εγκληματικότητα – Κακοποίηση Γυναικών, Ναρκωτικά, Οικογένεια – Ανθρώπινες Σχέσεις, Σωματική και Ψυχική Υγεία, Κάπνισμα – Αλκοόλ, Άστεγοι, Εργασία – Ανεργία, Επαγγελματικός Προσανατολισμός, Μεταφορές – Τροχαία Ατυχήματα, Σκέψεις – Προβληματισμοί Εφήβων, Ευθανασία, Ανθρώπινα Δικαιώματα, Άτομα με Ειδικές Ανάγκες, Τρίτη Ηλικία – Αυτοκτονίες – Υιοθεσία – Ομοφυλοφιλία», που περιλαμβάνονται στη Σύνοψη Κειμένων των μαθητών της Β΄ Τάξης των Λυκείων (Ενιαίων, Δημοσίων, Ιδιωτικών, Ημερησίων, Εσπερινών, Ειδικών, Μουσικών και Γυμνασίων με λυκειακές τάξεις) της Ελλάδας, της Κύπρου και της αντίστοιχης τάξης των Ελληνικών Σχολείων του Εξωτερικού και των μαθητών της τελευταίας τάξης του Α΄ Κύκλου των Τ.Ε.Ε. (Δημοσίων, Ιδιωτικών, Ημερησίων, Απογευματινών, Εσπερινών, Ειδικών) της Ελλάδας, καθώς και της Β΄ Τάξης των Τεχνικών Σχολών της Κύπρου, που συμμετείχαν στο Εκπαιδευτικό Πρόγραμμα "Βουλή των Εφήβων", Ι΄ Σύνοδος 2004 – 2005.

Στη συνεδρίαση της Επιτροπής συμμετείχαν οι Έφηβοι Βουλευτές: Αγγέλου Γεώργιος (Β΄ Θεσσαλονίκης), Αθανασίου Θωμάς (Α΄ Θεσ/νίκης), Αλεφράγκη Σιδερούλα (Ν. Κυκλάδων), Αλία Έντα (Ν. Κοζάνης), Αλχασίμι Μαρία (Β΄ Αθήνας), Ανανίδης Ιωάννης (Α΄ Θεσσαλονίκης), Αποστολίδης Μαργαρίτης (Β΄ Αθήνας), Βασιλακάκου Χριστίνα (Επικρατείας), Βλασσοπούλου Αικατερίνη (Ν. Μεσσηνίας), Γεωργακόπουλος Ιωάννης (Ν. Αχαΐας), Γιάννου Δήμητρα-Εμμανουέλα (Ν. Δωδεκανήσου), Γιούρα Έση (Β΄ Αθήνας), Γκίζα – Ζήλδα Ανδριανή (Ν. Άρτας),

Δασκαλάκης-Γιόντης Μιχαήλ (Ν. Πέλλας), Δημητρακόπουλος Νικόλαος (Ν. Ροδόπης), Ζανδές Δημήτριος (Α΄ Θεσσαλονίκης), Ζεμπεκίδου Ευαγγελία (Ν. Ροδόπης), Θεοδοσίου Αγγελική (Β΄ Αθήνας), Θεοδωράκογλου Φίλιππος (Επικρατείας), Θεοδωρακοπούλου Μαρία (Ν. Χανίων), Θεοφάνους Μαρία (Κύπρος), Ιωάννου Σοφία (Ν. Σερρών), Κακουλίδου Θεώνη (Α΄ Πειραιά), Καλογερά Μαρία (Ν. Αιτωλοακαρνανίας), Καραγιάννη Χριστίνα (Ν. Έβρου), Καραθάνου Κωνσταντίνα (Ν. Άρτας), Καρακασίλη Κατερίνα (Ν. Αττικής), Καραμέρου Μαρία (Ν. Αρκαδίας), Καραπιπέρη Κυριακή (Ν. Καβάλας), Καροφίλη Θεοδώρα (Α΄ Αθήνας), Καστάνη Αγγελική (ΗΠΑ), Κατούνα Παναγιώτα (Ν. Λακωνίας), Κεκάτος Ξενοφών (Α΄ Αθήνας), Κομπότη Αφροδίτη (Επικρατείας), Κούκουρα Χριστίνα (Ν. Αττικής), Κουμαδωράκη Χρυσούλα (Ν. Χανίων), Κουτσιμανή Αποστολία (Ν. Μαγνησίας), Κουτσογιάννη Ξανθή (Β΄ Αθήνας), Κουτσοσπύρος Κωνσταντίνος (Β΄ Πειραιά), Κτενιαδάκη Μαρία (Ν. Ηρακλείου), Κυρκούση Γεωργία (Ν. Ξάνθης), Κωνσταντακοπούλου Μαρίνα (ΗΠΑ), Κωνσταντινίδου Άντρια (Κύπρος), Λαμπριανίδου Βαρβάρα (Ν. Κοζάνης), Λάππα Θεοδώρα (Καναδάς), Λέζη Χριστίνα (Ν. Κυκλάδων), Λιάλιου Παρασκευή (Ν. Πρεβέζης), Λειβαδίτου Σοφία (Β΄ Αθήνας), Μαθιουδάκη Βασιλική (Β΄ Αθήνας) και Μακρονάσιος Νικόλαος (Ν. Χαλκιδικής).

Επίσης, στη συνεδρίαση παρέστησαν το μέλος του Εκπαιδευτικού Προγράμματος «Βουλή των Εφήβων» κ. Ηλίας Κατσούλης, Καθηγητής Πανεπιστημίου καθώς και οι κυρίες Ειρήνη Ανδρικοπούλου και Φλώρα Σαββαλίδου για να παρουσιάσουν τη συνεδρίαση στη νοηματική γλώσσα.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΚΙΛΤΙΔΗΣ (Προεδρεύων της Επιτροπής): Αγαπητές και αγαπητοί Έφηβοι Βουλευτές σας καλωσορίζω και θα ήθελα να σας πω ότι είμαι Βουλευτής του Νομού Κιλκίς και Πρόεδρος της Ειδικής Μόνιμης Επιτροπής για την αντιμετώπιση του προβλήματος των Ναρκωτικών.

Για τη διαδικασία έχετε ενημερωθεί από τα έντυπα που σας έχουν διανεμηθεί. Θα αρχίσουν οι ομιλίες με πρώτο τον εισηγητή, που έχει ορισθεί από την Επιτροπή του Προγράμματος και στη συνέχεια, οι λοιποί ομιλητές, που θα εγγραφούν σ΄ ένα κατάλογο και μετά θα ψηφίσουμε τη Σύνοψη Κειμένων, αρμοδιότητας της Επιτροπής μας, που περιλαμβάνει τις προτάσεις όλων των παιδιών που συμμετείχαν στο Πρόγραμμα. Στη συνέχεια θα ψηφίσουμε και όσες νέες προτάσεις διατυπωθούν στις συνεδριάσεις της Επιτροπής μας.

Τώρα, το λόγο έχει η Έφηβος Βουλευτής Αποστολία Κουτσιμανή, Εισηγήτρια.

ΑΠΟΣΤΟΛΙΑ ΚΟΥΤΣΙΜΑΝΗ - Εισηγήτρια (Νομός Μαγνησίας): Αξιότιμε

Πρόεδρε, φίλες και φίλοι κοιτάζοντας γύρω μας δε μπορούμε, παρά να αντικρίσουμε πρώτα απ' όλα και πάνω απ' όλα τον ίδιο τον άνθρωπο. Καθώς αυτός ζει μέσα σε μια κοινωνία, οφείλουμε να την εξετάσουμε μαζί με όλα τα καλά της, αλλά και τα χιλιάδες προβλήματα της. Αυτά τα τελευταία απασχόλησαν για ακόμα μια φορά χιλιάδες εφήβους, οι οποίοι μέσα από τις εκτενείς αναφορές τους προσπάθησαν να αναλώσουν τα αίτια τους, αλλά και να αντιπροτείνουν τρόπους αντιμετώπισης τους, με την ελπίδα ότι θα ληφθούν σοβαρά υπόψη και θα υλοποιηθούν.

Ο ρατσισμός, τα ναρκωτικά, η βία και η εγκληματικότητα, οι ανθρώπινες σχέσεις, οι άστεγοι, το αλκοόλ, η ανεργία αποτελούν την καθημερινή πραγματικότητα πολλών συνανθρώπων μας.

Η δική μου εισήγηση θέτει το ζήτημα της ανησυχητικής μείωσης των γεννήσεων, που έχει λάβει μεγάλες διαστάσεις τα τελευταία χρόνια στη χώρα μας. Ταλανίζει πλέον τις ανεπτυγμένες ή τις υπό ανάπτυξη χώρες, ενώ οι υπανάπτυκτες χώρες αυξάνονται συνεχώς πληθυσμιακά. Αίσθηση προκαλεί το γεγονός, ότι η μείωση των γεννήσεων συμβαίνει κυρίως στα ανώτερα κοινωνικά στρώματα, που έχουν την δυνατότητα να αναθρέψουν άνετα περισσότερα παιδιά και όχι στα χαμηλότερα, που αντιμετωπίζουν οικονομικές δυσχέρειες.

Τα αίτια του φαινομένου θα πρέπει να αναζητηθούν τόσο στη διαμόρφωση μιας κατ' εξοχήν ατομικιστικής κοινωνίας, όσο και στην αδυναμία των εκάστοτε κυβερνήσεων να λάβουν ουσιαστικά και ορθά μέτρα για τον περιορισμό τους. Ο καταναλωτισμός, η γενικότερη κρίση των αξιών και η προβολή από τα Μ.Μ.Ε. προτύπων με ολιγομελείς οικογένειες έχουν βλάβει ανεπανόρθωτα τον οικογενειακό θεσμό. Ενώ η χώρα μας αποτελεί χώρα γερόντων, τα διαζύγια ακολουθούν αύξουσα πορεία με αποτέλεσμα να πληθαίνουν διαρκώς οι μονογονεϊκές οικογένειες.

Στην υπογεννητικότητα συντείνει ακόμη, η αύξηση των σύγχρονων απαιτήσεων. Σήμερα η ανατροφή των παιδιών είναι μια πολυδάπανη διαδικασία, καθώς απαραίτητη είναι η πολυεπίπεδη μόρφωση του ατόμου.

Όταν λοιπόν ο γονιός θέλει να δώσει όλα τα εφόδια στα παιδιά του, αλλά συγχρόνως πρέπει να αντιμετωπίσει οικονομικές δυσχέρειες ή τυχόν ανεργία, αναπόφευκτα θα καταφύγει στην απόκτηση λιγότερων παιδιών. Τέλος, οι γυναίκες δίνουν προτεραιότητα στην καριέρα, γι' αυτό επιλέγουν να τεκνοποιήσουν σε μεγαλύτερη ηλικία οπότε βιολογικοί παράγοντες αποκλείουν το ενδεχόμενο απόκτησης παιδιών.

Έχουν αναλογιστεί, όμως, οι ιθύνοντες και όσοι διαμορφώνουν τα πρότυπα της σύγχρονης ελληνικής κοινωνίας, τις επιπτώσεις των μέτρων που δεν έλαβαν; Άμεσος είναι ο κίνδυνος αφανισμού του ελληνικού έθνους. Έχουμε φθάσει στο σημείο να συμβαίνουν περισσότεροι θάνατοι από ό,τι γεννήσεις, ενώ βιώνουμε μια εποχή παγκοσμιοποίησης που προωθεί την αντίληψη για λιγότερα παιδιά και αυτό για να μην υπάρχουν αντιστάσεις και κίνδυνος ανατροπής του παγκόσμιου συστήματος εξουσίας.

Επιπλέον, ζούμε στην εύφλεκτη περιοχή των Βαλκανίων, που τα τελευταία χρόνια αντιμετώπισε πολλές συγκρούσεις και αντιπαραθέσεις. Ας φέρουμε στη μνήμη μας τον πόλεμο στη Γιουγκοσλαβία αλλά και τις εδαφικές διεκδικήσεις των Σκοπιανών ή ακόμη και τον πατροπαράδοτο ανταγωνισμό με την γείτονα χώρα. Σκεπτόμενοι, λοιπόν, όλα τα παραπάνω, πρέπει να αντιληφθούμε ότι όσο μειώνονται οι γεννήσεις, μειώνεται και η αμυντική μας θωράκιση. Με τι στρατό θα εναντιωθούμε στους κατακτητές σε πιθανή πολεμική σύρραξη; Ο κίνδυνος της πολιτισμικής μας αφάνισης και αποεθνοποίησης θα έπρεπε να συγκινήσει περισσότερο την πολιτεία, ώστε να λάβει μέτρα για την ενίσχυση της ελληνικής ακριτικής οικογένειας.

Και ενώ πασχίζουμε, ως χώρα, να επιτύχουμε ταχείς ρυθμούς ανάπτυξης, είναι απορίας άξιο πώς θα το πραγματοποιήσουμε όταν τεράστιο μέρος του εθνικού εισοδήματος απορροφούν συντάξεις. Τέλος, το γεγονός ότι τα παιδιά γεννιούνται σε μεγάλη ηλικία και μάλιστα τα περισσότερα είναι μοναχοπαίδια, έχει ως αποτέλεσμα να δέχονται έναν υπερπροστατευτισμό από τους γονείς τους και να αποκτούν εγωιστική θεώρηση της ζωής. Θύματα φαίνονται να είναι οι ίδιοι οι γονείς, οι οποίοι, καθώς δεν φρόντισαν να αποκτήσουν περισσότερα παιδιά, γερνούν αντιμετωπίζοντας τη μοναξιά.

Οι τρόποι αντιμετώπισης της υπογεννητικότητας πρέπει να είναι απόρροια βαθιάς μελέτης του προβλήματος, ώστε να υπάρξει πραγματική λύση του. Ως πρώτο μέτρο κρίνεται η εξασφάλιση μόνιμης θέσης εργασίας στο δημόσιο σε ένα μέλος της πολύτεκνης οικογένειας (κατά προτίμηση στον πατέρα), γιατί αυτό θα εξασφαλίσει, έστω και με ελλείψεις, ένα αξιοπρεπές οικογενειακό εισόδημα. Επειδή το σημαντικότερο είναι και οι δύο γονείς να είναι δίπλα στα παιδιά τους όσο περισσότερο μπορούν, πρέπει η Πολιτεία να παρέχει ένα μισθό για τις μητέρες που επιλέγουν να μείνουν στο σπίτι και να μεγαλώσουν τα παιδιά τους μόνες τους, με όλα τα ευεργετήματα που απορρέουν από αυτό. Φυσικά, αυτό θα είναι επιλογή της κάθε μητέρας. Σε αυτό θα μπορούσαμε να εντάξουμε και ένα μέτρο που δημιουργήθηκε

πρόσφατα στη Βρετανία, την επιδότηση των γιαγιάδων για τη φύλαξη των εγγονιών τους, για τη μεγαλύτερη ασφάλεια τους, αλλά και για την πιο υγιή ανατροφή τους.

Πολύ σημαντική είναι η στήριξη της άγαμης μητέρας, στην οποία η κοινωνία οφείλει πολλά γιατί προτίμησε να δυσχεράνει την κοινωνική της θέση και να αναλάβει το τόσο δύσκολο έργο της ανατροφής ενός παιδιού που η ίδια η κοινωνία της χρέωσε (γιατί σε μια υγιή κοινωνία δεν θα υπήρχε αυτό το φαινόμενο αν υπήρχε σωστή διαπαιδαγώγηση του ανδρικού πληθυσμού τόσο για την πρόληψη όσο για την ανάληψη της ευθύνης σε αντίστοιχη περίπτωση).

Επίσης, απαραίτητη κρίνεται η ίδρυση δωρεάν παιδικών σταθμών για τις εργαζόμενες μητέρες. Η φύλαξη των παιδιών αποτελεί εμπόδιο στην απόκτηση τους, καθώς οι γυναίκες δίνουν προτεραιότητα στην επαγγελματική τους αποκατάσταση. Έτσι, οι δημόσιοι παιδικοί σταθμοί θα εξυπηρετήσουν πάρα πολύ τις εργαζόμενες μητέρες. Ακόμη, ιδιαίτερα σημαντική είναι η παροχή μεγαλύτερων αδειών τοκετού και λοχείας στον ιδιωτικό τομέα και περισσότερων γονικών αδειών στο δημόσιο τομέα. Με τον τρόπο αυτό οι μητέρες θα μπορούν να βρίσκονται δίπλα στο παιδί τους μόλις γεννηθεί και για ένα αρκετά μεγάλο διάστημα αργότερα, ώστε να αποκτήσουν τη σχέση που χρειάζεται. Ακόμη, οι γονικές άδειες επιτρέπουν την ύπαρξη τόσο της μητέρας όσο και του πατέρα όποτε κριθεί απαραίτητο.

Παράλληλα, θα πρέπει να χορηγηθούν μεγαλύτερα επιδόματα στις πολύτεκνες οικογένειες, καθώς και ποικίλες παροχές, όπως προνόμια στην εύρεση εργασίας, στις σπουδές, στο στρατό, ώστε να υπάρχουν κίνητρα για τεκνοποίηση. Επίσης, η χορήγηση συντάξεων στις πολύτεκνες μητέρες θα είχε το χαρακτήρα της επιβράβευσής τους για την προσφορά τους στο ελληνικό έθνος. Τέλος, τα Μέσα Μαζικής Ενημέρωσης πρέπει να προβάλλουν την αξία της οικογένειας, της ανιδιοτέλειας και της αγάπης, ώστε να λειτουργήσουν ως αρωγοί στην προσπάθεια για αύξηση των γεννήσεων στη χώρα μας.

Τελευταίο άφησα το σημαντικότερο. Για να υλοποιηθούν όλα τα παραπάνω απαιτείται «θυσία» από μέρους των ζευγαριών. Πρέπει να «θυσιάσουν» τις προσωπικές τους φιλοδοξίες και να θέσουν ως στόχο τους την απόκτηση και ανατροφή υγιών τόσο στο σώμα όσο και στο πνεύμα παιδιών. Διότι θα είναι χαμένος κόπος η ύπαρξη πολλών παιδιών που δεν θα μεγαλώνουν σε ένα υγιές οικογενειακό περιβάλλον, ώστε να εξελιχθούν σε συνειδητούς πολίτες. Στο πνεύμα αυτό της «θυσίας» πρέπει να «μπει» και η εκάστοτε κυβέρνηση, η οποία αποτελεί τους εκπροσώπους του λαού. Δεν είναι, λοιπόν, δυνατό να βλέπει το τεράστιο αυτό

πρόβλημα να επιδεινώνεται, όλους τους ευσυνείδητους και πνευματικούς πολίτες να διαμαρτύρονται και να παραμένει αδιάφορη. Στο σημείο αυτό, λοιπόν, δεν θα παρακαλέσω αλλά θα απαιτήσω από την κυβέρνηση περικοπή από άλλους τομείς, ώστε να βρεθούν κονδύλια για την παροχή επιχορηγήσεων στις πολύτεκνες οικογένειες. Ας σταματήσουν οι περιττές δαπάνες, χρήματα που σπαταλούνται άσκοπα και δεν χρησιμοποιούνται για το καλό του έθνους. Ας θυμηθούμε τι μέτρα εφάρμοσε η Σουηδία όταν αντιμετώπισε το ίδιο πρόβλημα. Αξίζει συγχαρητήρια η εκεί κυβέρνηση που δεν χρονοτρίβησε καθόλου στη λήψη αποφάσεων πάνω στο ζήτημα.

Κι αν ορισμένες φωνές θεωρούν ότι το δημογραφικό μας πρόβλημα θα λυθεί με την αφομοίωση των αλλοδαπών πληθυσμών που κατακλύζουν τα τελευταία χρόνια την Ελλάδα, είναι εκτός τόπου και χρόνου η άποψή τους αυτή, γιατί λησμονούν τη γεωγραφική θέση όσο και την ιστορία της Ελλάδας και τις βλέψεις προς αυτή των γειτονικών χωρών.

Καλώ την Πολιτεία να αλλάξει πολιτική στο σοβαρό αυτό πρόβλημα γιατί θα είναι υπόλογη περισσότερο από οποιονδήποτε άλλον, καθώς η αδιαφορία μπροστά στην φθίνουσα πορεία του έθνους συνιστά εγκληματική πράξη.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΚΙΛΤΙΔΗΣ (Προεδρεύων της Επιτροπής): Το λόγο έχει η Έφηβος Βουλευτής Κούκουρα Χριστίνα.

ΚΟΥΚΟΥΡΑ ΧΡΙΣΤΙΝΑ (Νομός Αττικής): Χαίρομαι πολύ που βρίσκομαι εδώ ανάμεσά σας και μου δίνεται η δυνατότητα να αναφερθώ σε θέματα που απασχολούν την πατρίδα μας. Δυστυχώς, ένα από αυτά είναι ο ρατσισμός. Ένα φαινόμενο που γνωρίζει ανησυχητική άνοδο στο γύρισμα της χιλιετίας στον τόπο μας. Τόπο με παράδοση χιλιετιών στη φιλοξενία και την ανεκτικότητα.

Ο ρατσισμός είναι αποτέλεσμα προκαταλήψεων και στερεοτύπων, τα οποία είναι βαθειά ριζωμένα σε μια κοινωνία. Με όπλα του το μονολιθικό δογματισμό και τη μισαλλοδοξία μολύνει τις απόψεις μας για τους συνανθρώπους μας και φαλκιδεύει τη δημοκρατία. Βέβαια, δεν πρέπει να παραλείψουμε να αναφερθούμε στην «ανεκτίμητη» προσφορά των ΜΜΕ που με μεγάλη επιμέλεια προβάλουν τυχόν εγκλήματα που έχουν διαπράξει αλλοδαποί. Έτσι, ο απλός Έλληνας πολίτης έχει κάθε δίκιο να νομίζει ότι για όλα τα δεινά στη χώρα του, εγκληματικότητα, ανεργία, λαθρεμπόριο, ναρκωτικά, ευθύνονται οι αλλοδαποί.

Αυτό που πρέπει να κατανοήσουμε, προκειμένου να αποτρέψουμε αυτή τη διαρκώς επιδεινούμενη κατάσταση, είναι ότι ζούμε σε μια παγκοσμιοποιημένη

κοινωνία και η μαγική λέξη είναι διαπολιτισμικότητα. Με άλλα λόγια, η συνύπαρξη και η συνεργασία διαφορετικών πληθυσμών σε μια κοινωνία.

Παρά τις διαβεβαιώσεις διαφόρων πολιτικών ότι στη χώρα μας δεν υπάρχει ρατσισμός με κύριο σκοπό την αποφυγή των σχετικών ευθυνών, η αλήθεια φαίνεται ότι είναι λίγο διαφορετική. Επισήμως, στην Ελλάδα δεν έχουμε ούτε ρατσισμό ούτε ξενοφοβία. Όμως, υπάρχει βαθειά εδραιωμένη η πεποίθηση για τη μοναδικότητα του Έλληνα. Δεν είναι οι άλλοι κατώτεροι. Απλώς, εμείς είμαστε ανώτεροι. Δυστυχώς, η άποψη αυτή διατρέχει εγκάρσια την κοινωνία μας.

Η νέα αντίληψη σχετικά με όσα ανέφερα που έχει υιοθετηθεί από τη μεγαλύτερη μερίδα του πληθυσμού σήμερα μπορεί να περιγραφεί καλά με το παρακάτω παράδειγμα. Εγώ δεν είμαι ρατσιστής, μόνο με τους Αλβανούς ή τους Άραβες ή τους μαύρους έχω πρόβλημα. Ως γνωστό, ο ρατσισμός είναι επιλεκτικός. Η λογική τους είναι πολύ απλή. Δεν φταίμε εμείς που είμαστε ρατσιστές. Φταίνει αυτοί που είναι Αλβανοί, Άραβες, μαύροι, κ.ο.κ. Ακόμη θυμάμαι τα λόγια ενός έγχρωμου φίλου μου από τη Νότιο Αφρική: «Εμείς όταν γεννιόμαστε, είμαστε μαύροι. Όταν μεγαλώνουμε, είμαστε μαύροι. Όταν καθόμαστε στον ήλιο, είμαστε μαύροι. Όταν αρρωσταίνουμε, είμαστε μαύροι. Όταν πεθαίνουμε, είμαστε μαύροι. Εσείς, άμωμοι πολιτισμένοι λευκοί, όταν γεννιέστε, είστε ροζ. Όταν μεγαλώνετε, είστε άσπροι. Όταν κάθεστε στον ήλιο, είστε κόκκινοι. Όταν κρυώνετε, είστε μπλε. Όταν φοβάστε, είστε πράσινοι. Όταν αρρωσταίνετε, είστε κίτρινοι. Όταν πεθαίνετε, είστε σταχτί. Και μετά τολμάτε να αποκαλείτε εμάς έγχρωμους;». Δίκιο δεν έχει;

Κανείς από εμάς τους πολιτισμένους λευκούς δεν το είχε σκεφτεί έτσι. Ποτέ κανείς δεν εξετάζει τα γεγονότα με την οπτική γωνία ενός άλλου πολιτισμού και μιας άλλης νοοτροπίας όταν έχει το πάνω χέρι. Δεν μπορούμε να καταλάβουμε γιατί δεν έχουμε βιώσει την έννοια του διωγμού, τον κατατρεγμό ακόμα και από μία θετή πατρίδα και την οικονομική εκμετάλλευση που είναι γεγονός για το μεγαλύτερο ποσοστό των αλλοδαπών στη χώρα μας.

Πολλοί πίστεψαν πως όταν τελείωσε ο Β΄ Παγκόσμιος Πόλεμος, μαζί με τους ηγέτες του, θάφτηκαν για πάντα και οι εγκληματικές ιδεολογίες τους. Ναζισμός, φασισμός, ρατσισμός. Ωστόσο, πολλοί άλλοι φοβούνταν ότι ήταν ακόμα γόνιμη η κοιλιά από όπου βγήκε το κακό. Δυστυχώς, οι φόβοι τους επαληθεύτηκαν. Μέχρι και σήμερα, διωγμοί, δικτατορίες και κάθε είδους ρατσιστικές αντιλήψεις έχουν την τιμητική τους σε ολόκληρο τον πλανήτη.

Τελικά, ο Μπρεχτ το 1941 είχε μαντέψει σωστά πως το αυγό του φιδιού θα βγάλει και άλλα ιοβόλα ερπετά. Σήμερα, αυτή η προφητεία αποκτά για όλους μας μια καινούργια, πολύ πιο επικίνδυνη διάσταση. Στο πλανητικό χωρίο που κατοικούμε που η επικοινωνία και η διάχυση των ιδεών είναι άμεση, λανθασμένες νοοτροπίες μετατρέπονται ταχύτατα σε κοσμοθεωρίες, ιδεολογίες, ακόμα και τρόπο ζωής. Τότε, το κακό έχει συντελεστεί και είναι μη αναστρέψιμο. Αν αυτό συμβεί με το ρατσισμό, το ερπετό που θα γεννηθεί θα είναι το πιο επικίνδυνο στην ανθρώπινη ιστορία.

Το κακό θα μας ακουμπήσει όλους. Σαν ιδεολογία και τρόπο ζωής δεν θα αντιμετωπίζει μόνο τους αλλοδαπούς, αλλά και εμάς τους ίδιους. Τις γυναίκες, τους οικονομικά κατώτερους, τους ανθρώπους με σωματικά προβλήματα. Πώς μπορούμε εμείς οι νέοι να φανταστούμε ένα μέλλον τόσο εφιαλτικό;

Εμείς που είμαστε το μέλλον της πατρίδας μας και κατ' επέκταση ολόκληρου του πλανήτη είμαστε υποχρεωμένοι να το διαμορφώσουμε σωστά, γιατί σε εμάς ανήκει. Πρέπει σε όλους τους ανθρώπους να δοθεί μια ευκαιρία αν δεν την είχαν στη δική τους πατρίδα. Αυτή την ευκαιρία θα τους τη δώσουμε εμείς, γιατί όλοι έχουν δικαίωμα στο όνειρο της ζωής και ο ήλιος ανατέλλει το ίδιο για όλους. Ευχαριστώ πολύ.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΚΙΛΤΙΔΗΣ (Προεδρεύων της Επιτροπής): Το λόγο έχει η Έφηβος Βουλευτής Κουτσογιάννη Ξανθή.

ΞΑΝΘΗ ΚΟΥΤΣΟΓΙΑΝΝΗ (Β' Αθήνας): Αξιότιμε κύριε Πρόεδρε, φίλοι και φίλες, ένα μείζον πρόβλημα που απασχολεί το παγκόσμιο πολιτικό και κοινωνικό γίνεσθαι είναι τα ναρκωτικά. Μια μάστιγα της σημερινής κοινωνίας που προς μεγάλη μας έκπληξη παρακολουθούμε να οξύνεται ιδιαίτερα στην Ελλάδα. Τα ναρκωτικά είναι πλέον αναπόσπαστο μέρος της ζωής πολλών νέων. Όμως, ένα μέρος που σαν δηλητήριο τους οδηγεί στο θάνατο, σαν φίλος που τους υποσχέθηκε παρηγοριά, αλλά σαν φίδι τους δάγκωσε και μαζί πλήγωσε όλους όσοι τους αγάπησαν.

Αυτή την τραγική κατάσταση έρχομαι να περιγράψω με αυτό το ποίημα. Έφυγε απλά, δεν είπε γεια. Όπως ο άνεμος διώχνει τα φύλλα που πέφτουν. Μακριά. Άρχισε να πίνει μόνος του σιγά σιγά το δηλητήριο που τον στέλνει μακριά. Κι έμειναν πίσω δυο γονείς να μαζεύουν από τα ερείπια της δικής του ζωής τα συντρίμια της δικής τους ψυχής. Και να αναρωτιούνται γιατί το ρυάκι του θανάτου πήρε το δικό τους παιδί. Αλλά πριν φύγει μακριά, μία λέξη σπαρταρά και προσπαθεί από τα χείλη του μικρού παιδιού να βγει. Τα ναρκωτικά.

Είναι γεγονός ότι στο ταξίδι ενός αγαπημένου προσώπου, αυτός που πονάει είναι αυτός που μένει πίσω και ο άδικος αυτός πόνος πρέπει να σταματήσει. Ελπίζοντας να συμβάλω στην εξάλειψη του προβλήματος των ναρκωτικών, θα προτείνω κάποιες ιδέες. Ιδιαίτερα σημαντική είναι η ίδρυση κέντρων απεξάρτησης με εξειδικευμένο προσωπικό. Επίσης, οι χρήστες θα πρέπει να αντιμετωπίζονται σαν άρρωστοι και να μην αποτελούν θύματα κοινωνικού ρατσισμού.

Στο σχολείο θα πρέπει να οργανώνονται διάφορα προγράμματα με απώτερο σκοπό τη σωστή ενημέρωση των παιδιών. Απαραίτητη προϋπόθεση για την εξάλειψη του προβλήματος των ναρκωτικών είναι η σωστή συνεργασία αστυνομίας και πολιτών. Έτσι, όταν οι γονείς είναι ενήμεροι ότι το παιδί τους είναι χρήστης ναρκωτικών, προτείνω να ενημερώνουν το αστυνομικό τμήμα της γειτονιάς τους, ώστε να γίνεται εντατικός έλεγχος και να μην διαφεύγει ο έμπορος.

Άλλος ένας σημαντικότερος φορέας που μπορεί να επηρεάσει στην κατάσταση είναι η εκκλησία, η οποία μπορεί να προσφέρει οικονομική και ψυχολογική υποστήριξη στους χρήστες και τις οικογένειές τους. Άλλωστε, η εκκλησία θεωρεί μεγάλο αμάρτημα την αυτοκτονία και η χρήση ναρκωτικών δεν είναι κάτι διαφορετικό.

Πιστεύω ότι μπορούμε να έχουμε μια κοινωνία με υγιείς νέους και όχι χρήστες ναρκωτικών. Αρκεί να καταλάβουμε ότι τη χρειαζόμαστε και τη θέλουμε.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΚΙΛΤΙΔΗΣ (Προεδρεύων της Επιτροπής): Το λόγο έχει η Έφηβος Βουλευτής Καραμέρου Μαρία.

ΜΑΡΙΑ ΚΑΡΑΜΕΡΟΥ (Νομού Αρκαδίας): Αξιότιμε κύριε Πρόεδρε, αγαπητοί συνάδελφοι κάθε χρόνο στη χώρα μας περίπου 2500 συνάνθρωποί μας, κυρίως νέοι και μικρά παιδιά, αφήνουν την τελευταία τους πνοή στην ασφαλτο. Παρότι τον τελευταίο καιρό έχουν μειωθεί τα βαριά ατυχήματα, εντούτοις παραμένει υψηλός ο αριθμός των θυμάτων.

Το οικονομικό και κοινωνικό κόστος των οδικών ατυχημάτων είναι τεράστιο αν αναλογιστεί κανείς ότι η συντριπτική πλειοψηφία των νεκρών και των τραυματιών ανήκει στην ηλικιακή ομάδα 16 – 44 ετών, με ό,τι αυτό συνεπάγεται για τις οικογένειες, τη δημογραφική εξέλιξη της χώρας, την κοινωνική συνοχή και την εθνική οικονομία. Ωστόσο, τα τροχαία ατυχήματα δεν είναι παρά «το κερασάκι στην τούρτα» στο ζήτημα της οδικής ασφάλειας. Αναζητώντας τα κυριότερα προβλήματα στον τομέα αυτό, καταλήγουμε αργά ή γρήγορα στην έλλειψη συστηματικής παρακολούθησης του επιπέδου οδικής ασφάλειας και της κατάλληλης αξιολόγησης των επεμβάσεων. Το οδικό δίκτυο συντηρείται ανεπαρκώς, τόσο εντός πόλεων όσο και στο εθνικό οδικό

δίκτυο. Παρόλο που η ελαττωματική λειτουργία οχήματος σπάνια καταγράφεται ως αιτία τροχαίου ατυχήματος, ένα μεγάλο ποσοστό των οχημάτων που κυκλοφορούν υφίσταται ελλιπή τεχνικό έλεγχο αποτελώντας κίνδυνο για την ασφάλεια των άλλων οδηγών καθώς και συστηματική επιβάρυνση για το περιβάλλον. Φυσικά, πάνω απ' όλα τοποθετείται ο ανθρώπινος παράγοντας και επομένως η έλλειψη ενός αποτελεσματικού συστήματος εκπαίδευσης και ενημέρωσης για την οδική ασφάλεια. Επιπλέον, η ανεπάρκεια προϋπολογισμού για τη σοβαρή υποστήριξη δραστηριοτήτων από υπηρεσίες, οργανισμούς, ακόμη και μεμονωμένες ομάδες πολιτών, καθιστά τις αποφάσεις της πολιτείας για την αντιμετώπιση του προβλήματος, ευχολόγιο.

Είναι κοινή διαπίστωση, ότι η ευαισθητοποίηση των πολιτών και η ενημέρωσή τους για τα αίτια που δημιουργούν συνθήκες πρόκλησης ατυχημάτων ή επιτείνουν τις συνέπειές τους, μπορούν να συμβάλουν ώστε να βελτιωθεί το επίπεδο οδικής ασφάλειας. Επίσης, το σημαντικότερο είναι ίσως η ανάγκη να γνωρίσουμε όλοι μας τις συχνότερες παραβάσεις που γίνονται και να είμαστε ιδιαίτερα προσεκτικοί ώστε να μην τις διαπράττουμε. Χρήσιμο προς αυτή την κατεύθυνση θα μπορούσε να αποτελέσει η συστηματική διδασκαλία του Κ.Ο.Κ. μαζί με την κυκλοφοριακή αγωγή από τη βασική μας εκπαίδευση. Προϋπόθεση για κάτι τέτοιο είναι να υπάρξει από την πλευρά της πολιτείας, μια συστηματική και σε βάθος έρευνα, για την κατάσταση που επικρατεί, τις αδυναμίες, τις ελλείψεις, την απήχηση των μέτρων στους πολίτες. Επιπρόσθετα, η χρηματοδότηση προγραμμάτων που αφορούν την κατασκευή πάρκων κυκλοφοριακής αγωγής σε όλους τους δήμους της χώρας θα ήταν εξαιρετικά χρήσιμη ώστε να συνδυαστεί η ενημέρωση με την πρακτική εξάσκηση.

Όσον αφορά σε εκείνα τα άτομα που διακρίνονται από ιδιαίτερο παρορμητισμό, αγάπη για την περιπέτεια και επιθετικότητα προς τους άλλους, ίσως δεν υπάρχει καταλληλότερο μέτρο από την ενίσχυση του μηχανοκίνητου αθλητισμού. Στόχος θα πρέπει να αποτελεί, όχι μόνο απλώς να καλύπτουμε τον ελεύθερο χρόνο μα κυρίως να σταματήσουμε να δημιουργούμε «ατυχηματίες» αλλά άτομα που μπορούν να αποδώσουν χρήσιμα, την ενέργεια και τον δυναμισμό τους. Όποιος αγαπάει τα αυτοκίνητα ως προέκταση του εαυτού του αξίζει να αναρωτηθεί: ποιανού εαυτού μας; Αυτού που αγνοεί τις αδυναμίες του και νοιώθει την ανάγκη να αποδείξει με τσαμπουκά τις ικανότητές του ή αυτού που γνωρίζει τα όρια του και επιθυμεί να απολαμβάνει υπεύθυνα τα πλεονεκτήματα της αυτοκίνησης;

Οι περισσότεροι, προτείνουν συνήθως κατασταλτικά μέτρα για τη μείωση των ατυχημάτων. Όμως, ίσως θα πρέπει να φανταστούμε πόσο καλύτερα θα ήταν τα

πράγματα αν είχαμε τη δυνατότητα από μικρή ηλικία να εκτονώνουμε την ενέργειά μας σε μια πίστα, να μάθουμε να οδηγούμε μέσα από το παιχνίδι, να αγαπήσουμε το αυτοκίνητο και τη μοτοσικλέτα, να τα σεβαστούμε, να μάθουμε πότε μας είναι αναγκαία και πότε όχι. Κάθε φορά που οι παραλιακές λεωφόροι μετατρέπονται σε αυτοσχέδιες πίστες αγώνων ταχύτητας, συνειδητοποιούμε πως μηχανοκίνητος αθλητισμός και πραγματικότητα δε θα πρέπει να ταυτίζονται. Συνεπώς, η δημιουργία χώρων άσκησης και τοπικών λεσχών, καθώς και η ενίσχυση τοπικών πρωταθλημάτων κρίνεται κάτι παραπάνω από αναγκαία.

Όσο για το όχημα, είναι σημαντικό να γίνει αυστηρότερος ο έλεγχος ΚΤΕΟ, που συχνά είναι ελλιπής και μετατρέπεται σε τυπική διαδικασία. Επιπρόσθετα, η πολιτεία πρέπει να δώσει κίνητρα να αποσύρουν το παλιό τους όχημα, που αποτελεί σημαντική επιβάρυνση για το περιβάλλον και υστερεί στον τομέα της παθητικής ασφάλειας. Η πρόσφατη πρωτοβουλία της Ευρωπαϊκής Επιτροπής να δώσει «πράσινο φως» στην παραγωγή των λεγόμενων «έξυπνων» αυτοκινήτων που διαθέτουν υψηλής τεχνολογίας συστήματα ασφάλειας είναι σίγουρα ενθαρρυντική για το μέλλον. Ωστόσο, το ιδιαίτερα υψηλό κόστος, ίσως αποτελεί ανασταλτικό παράγοντα για την αγορά ενός τέτοιου οχήματος.

Κατά συνέπεια, η πολιτεία οφείλει να καταστήσει υποχρεωτική τη χρήση σύγχρονων συστημάτων παθητικής ασφάλειας σε όλα τα οχήματα, μειώνοντας παράλληλα το κόστος αγοράς τους. Παρόλο που ο συντονισμός της πολιτείας είναι απαραίτητος, το ζήτημα των τροχαίων μπορεί και πρέπει να αποτελεί ιδιαίτερη ευθύνη της τοπικής αυτοδιοίκησης. Κινήσεις όπως η βελτίωση των δρόμων από τις κατασκευαστικές ατέλειες, γνωρίζουμε όλοι πόσο χρονοτριβούν εξαιτίας της γραφειοκρατίας, της έλλειψης πόρων ή ενδιαφέροντος από την πλευρά της πολιτείας. Όσο τα τροχαία ατυχήματα είναι αιτία να καταστρέφονται ζωές, τότε μπορούμε να μιλάμε για οικονομική αφαίμαξη της χώρας και ουσιαστική υπαναχώρηση από τη βασική αρχή που πρέπει να διέπει μια ευνομούμενη πολιτεία, την ασφάλεια.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΚΙΛΤΙΔΗΣ (Πρωεδρεύων της Επιτροπής): Το λόγο έχει η Έφηβος Βουλευτής Αγγελική Θεοδοσίου.

ΑΓΓΕΛΙΚΗ ΘΕΟΔΟΣΙΟΥ (Β΄ Αθηνών): Αξιότιμε κύριε Πρόεδρε, αγαπητοί έφηβοι Βουλευτές, ένα φλέγον ζήτημα που απασχολεί την ελληνική κοινωνία είναι τα προβλήματα που αντιμετωπίζουν τα άτομα με ειδικές ανάγκες. Είναι γεγονός, ότι η ζωή των ατόμων με κινητικές αναπηρίες δεν είναι η καλύτερη δυνατή στη χώρα μας. Αρχικά, εξαιτίας του κοινωνικού ρατσισμού που επικρατεί απέναντί τους και έπειτα

λόγω της έλλειψης πρόνοιας του κράτους ως προς την κυκλοφορία τους ανάμεσά μας. Και εσείς, όταν αντικρίζετε έναν ανάπηρο στο δρόμο, θα τον κοιτάξετε κάπως περίεργα, ίσως επίμονα, ίσως και να τον λυπηθείτε. Αυτός, όμως, το καταλαβαίνει, νοιώθει μειονεκτικά, κάτι που εμείς μπορούμε να αλλάξουμε με ίσα δικαιώματα στην ψυχαγωγία και στην εργασία. Άλλωστε, είχαν αυτή την ατυχία πολλά συνομήλικα παιδιά. Φανταστείτε έναν έφηβο σαν και εμάς να θέλει να πάει μια βόλτα, πόσα εμπόδια πρέπει να περάσει για να καταφέρει τελικά το στόχο του. Ακόμα εμπόδιο αποτελεί και η μετακίνηση αυτών με αυτοκίνητα. Τα συγκεκριμένα οχήματα είναι πολύ ακριβά και για τους περισσότερους άπιαστο όνειρο. Βέβαια, οφείλω να ομολογήσω ότι το κράτος επενέβη, αφαιρώντας τη φορολογία αυτών των αυτοκινήτων.

Επιπλέον, πολλοί συνάνθρωποί μας φέρονται απαράδεκτα στα άτομα με ειδικές ανάγκες. Παράδειγμα τέτοιο, αποτελούν οι ασυνείδητοι οδηγοί που παρκάρουν στις ράμπες που υπάρχουν τέτοια άτομα ή σε θέσεις για αναπήρους. Θα ήταν παράλειψη να μην αναφερθεί ή έλλειψη ευκαιριών στον εργασιακό τομέα. Λίγοι είναι οι εργοδότες που προσλαμβάνουν αυτά τα άτομα, λόγω αισθητικής και διότι τα θεωρούν νοητικώς κατώτερα κάτι που τις περισσότερες φορές δεν ισχύει. Τι μπορούμε να κάνουμε για να το αλλάξουμε αυτό και να βοηθήσουμε τους συνανθρώπους μας που είναι σαν και εμάς.

Εγκατάσταση σε όλες τις δημόσιες υπηρεσίες μεγάλων ανελκυστήρων, επιβολή προστίμων στους ασυνείδητους οδηγούς που καταλαμβάνουν τις θέσεις αναπήρων. Έπειτα, είναι σημαντική η βοήθεια του κράτους στην αγορά αυτοκινήτων για τους ανάπηρους, αλλά μη μείνουμε μόνο στην αφαίρεση φορολογίας, εφόσον, αναγκαία θεωρείται η παραχώρηση δωρεάν αυτοκινήτων, εισιτηρίων συγκοινωνιών καθώς και δωρεάν περίθαλψη. Επίσης, στις ευρωπαϊκές χώρες υπάρχουν ταξί για ανάπηρους. Γιατί όχι και εδώ, αφού θα ήταν μια καλή λύση για να διευκολύνουμε τη μεταφορά τους.

Προτείνω το κράτος να δίνει χρήματα στους εργοδότες που απασχολούν άτομα με κινητικές αναπηρίες.

Όλοι γνωρίζουμε την υπάρχουσα κατάσταση στα κέντρα αποκατάστασης αναπήρων με έλλειψη ικανού προσωπικού και αξιόλογων εγκαταστάσεων οδηγούν τους νοσηλευόμενους στην περιθωριοποίηση. Γι' αυτό, λοιπόν, προτείνω άμεση πρόσληψη ικανού προσωπικού για την καλύτερη διαβίωσή τους, καθώς και ανθρώπους που θα αναλάβουν την ψυχαγωγία αυτών. Αναμφίβολα, απαραίτητοι σε αυτό το έργο είναι ειδικοί ψυχολόγοι, που θα βοηθήσουν αυτά τα άτομα να ξεφύγουν

από την περιθωριοποίηση. Είναι φανερό πως η βοήθεια του κράτους είναι σημαντική. Αλλά επειδή η αποστασιοποίηση είναι η χειρότερη λύση, μπορούμε και εμείς να βοηθήσουμε. Καθοριστικό ρόλο είναι οι γραμματείς στο σχολείο, τα ΜΜΕ, αλλά και η οικογένεια. Το σχολείο μέσα από την έκθεση μπορεί να διδάξει τους νέους να μην αντιμετωπίζουν με ρατσισμό τα άτομα με κινητικές αναπηρίες. Ομοίως, οι συζητήσεις, οι αρχές, αλλά και τα πρότυπα που προβάλλονται μέσα στην οικογένεια.

Τα ΜΜΕ με ενημερωτικές εκπομπές για τα προβλήματα που αντιμετωπίζουν οι ανάπηροι θα έχουν αρχικό στόχο να μας ευαισθητοποιήσουν. Πιστεύω, ότι μια καλή ιδέα είναι να συμμετέχουν ανάπηροι σε σήριαλ, που παρακολουθούνται από τους θεατές με μεγαλύτερη ευχαρίστηση.

Ωστόσο, θα πρέπει και οι ίδιοι να βοηθήσουν τον εαυτό τους, έχοντας υπομονή, δύναμη, για να καταφέρουν να είναι ελεύθεροι και να μπορούν να κάνουν ό,τι και εμείς. Σε αυτό θα βοηθήσουν διάφορες οργανώσεις και διάφορες ιστοσελίδες.

Τώρα, ας φανταστούμε έναν κόσμο διαφορετικό, που να είναι όλοι ίσοι, χωρίς κοινωνικό ρατσισμό απέναντί τους. Όλοι οι ανάπηροι θα οδηγούν, θα εργάζονται, θα χαμογελούν και θα μπορούν εύκολα να μετακινούνται σε κέντρα διασκέδασης ή οπουδήποτε αλλού. Θα κάνουν ό,τι κάνουμε εμείς. Να έχουν μια άνετη διαμονή στα κέντρα αποκατάστασης αναπήρων και με τη δική μας ευαισθητοποίηση για την καλύτερη συμπεριφορά απέναντί τους.

Γι' αυτό, λοιπόν, ας βοηθήσουμε όλοι μαζί το κράτος και εμείς. Διότι και αυτοί έχουν δικαίωμα στη δική μας ζωή. Θα δείτε, ότι θα νιώσουν όλοι καλύτερα βοηθώντας τους, διότι είναι άνθρωποι, είναι σαν και εμάς. Σας ευχαριστώ.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΚΙΛΤΙΔΗΣ (Προεδρεύων της Επιτροπής) : Ευχαριστούμε την Αγγελική Θεοδοσίου από τη Β' Αθήνας.

Το λόγο έχει η Έφηβος Βουλευτής Ιωάννου Σοφία.

ΙΩΑΝΝΟΥ ΣΟΦΙΑ (Νομός Σερρών) : Αξιότιμε κύριε Πρόεδρε, αγαπητοί συνάδελφοι, συναδέλφισες, θα ήθελα να ασχοληθώ με τα προβλήματα που ταλανίζουν το λαοφιλέστερο στις μέρες μας άθλημα, το ποδόσφαιρο. Δυστυχώς, να και βρισκόμαστε ένα χρόνο μετά την κατάκτηση του Ευρωπαϊκού Πρωταθλήματος 2004 από την εθνική μας ομάδα, το μόνο θετικό σημάδι είναι η επιστροφή παιδιών, νέων και γυναικών στα γήπεδα, διότι δυστυχώς τα προβλήματα παραμένουν ίδια όπως φάνηκε και από την περυσινή χρονιά, χωρίς να έχουν γίνει ουσιαστικές προσπάθειες επίλυσής τους.

Για να μπορέσει να λειτουργήσει σωστά ένας ποδοσφαιρικός σύλλογος, χρειάζεται οπωσδήποτε ένα δικό του γήπεδο για να δίνει εκεί τους αγώνες του. Στην Ελλάδα υπάρχουν ακόμη ομάδες της Α' και Β' εθνικής κατηγορίας, οι οποίες αγωνίζονται κυριολεκτικά σε χωράφια και κάτω από αντίξοες συνθήκες, ειδικά όταν ο καιρός είναι άσχημος.

Ακόμη, για να λειτουργήσει σωστά το πρωτάθλημα, πρέπει να πραγματοποιηθεί η αναμενόμενη κάθαρση στη διαιτησία. Γι' αυτό, στα μεγάλα ντέρμπι πρέπει οι διαιτητές να ορίζονται με αξιοκρατικά κριτήρια και όχι να κληρώνονται όπως στις υπόλοιπες αγωνιστικές, έτσι ώστε πρωταγωνιστές στο γήπεδο να είναι οι ποδοσφαιριστές με το θέαμα που προσφέρουν και όχι οι διαιτητές και τα σφυρίγματά τους. Δεν πρέπει να ξαναδούμε το περυσινό παράδοξο να ακυρώνεται αυτογκόλ ως off side και όταν δίνονται ανύπαρκτα πέναλτι, οι διαιτητές να τιμωρούνται αυστηρά και να βαθμολογούνται από ειδική επιτροπή, που θα παρακολουθεί τον αγώνα σε βίντεο.

Δε συμφωνώ στην ιδέα της κατάργησης των οργανωμένων συνδέσμων γιατί πιστεύω ότι στις τάξεις τους ανήκουν οι φίλαθλοι που αγαπούν την ομάδα τους, είναι η βάση της, οργανώνουν την κερκίδα και ακολουθούν την ομάδα σε κάθε αγώνα εντός και εκτός έδρας. Είμαι, όμως, της γνώμης ότι οι οργανωμένοι σύνδεσμοι πρέπει να είναι αναγνωρισμένοι από τους συλλόγους, οι οποίοι θα έχουν καταλόγους των μελών και θα υπάρχει συνεργασία μεταξύ τους. Επιπλέον, θα πρέπει να γίνονται έλεγχοι στους συνδέσμους από την αστυνομία και όσοι λειτουργούν παράνομα, να κλείνουν.

Για την καταπολέμηση του χουλιγκανισμού και του φανατισμού, κυριότερη λύση είναι η παιδεία μέσω του σχολείου, της οικογένειας και των ΜΜΕ, έτσι ώστε να μάθουν μικροί και μεγάλοι ότι εκτός από την νίκη υπάρχει και η ήττα της ομάδας, αλλά και ακόμη ότι οι διαιτητές μπορεί να υποπέσει και σε ανθρώπινα σφάλματα. Πηγαίνουμε στο γήπεδο να υποστηρίξουμε την ομάδα μας με κόσμια μέσα και όχι για να βρίζουμε τους ποδοσφαιριστές και τους οπαδούς της αντίπαλης ομάδας, όπως και τους διαιτητές, με τα όποια λάθη τους.

Πρέπει να καταλάβουμε ότι ποδόσφαιρο δεν υπάρχει μόνο στην Αθήνα, αλλά βρίσκεται σε όλες τις γειτονίες της Ελλάδας. Είναι απαράδεκτο να βλέπουμε ομάδες της Αθήνας με 100 και 200 φίλαθλους να πριμοδοτούνται από το κράτος, ενώ οι επαρχιακές ομάδες με 3.000 έως 5.000 φίλαθλους μέσο όρο στην κερκίδα να είναι χωρίς βοήθεια, γήπεδα, προπονητικά κέντρα. Πρέπει οι επαρχιακές ομάδες να αποκτήσουν ακαδημίες και δεύτερη ομάδα νέων, ώστε να μπορούν να εντοπίζουν τους νέους καλούς ποδοσφαιριστές που θα στελεχώσουν την ομάδα τους, όχι για το

χρήμα όπως γίνεται με τις μεταγραφές ή την προσωπική φήμη, αλλά για το σήμα της φανέλας και για την πόλη τους. Αυτό θα δώσει στο ποδόσφαιρο περισσότερο πάθος, θα το κάνει πιο ανταγωνιστικό και φυσικά, πιο θεαματικό.

Ως Έφηβη Βουλευτής του νομού Σερρών, θέλω να αναφερθώ στο μεγάλο παράπονο των Σερραίων και όχι μόνο, φιλάθλων, του Πανσερραϊκού, το οποίο δεν είναι άλλο από το γηπεδικό. Είναι ανεπίτρεπτο σε νομό 200.000 κατοίκων να υπάρχει γήπεδο από το 1960, με το ένα πέταλο ακατάλληλο, τα αποδυτήρια και τα δημοσιογραφικά σε τραγική κατάσταση. Πολλοί φίλαθλοι, αλλά και βουλευτές του νομού, πέρυσι βρέθηκαν στην άσχημη θέση να έχουν εισιτήρια και να μην μπορούν να μπουν στο γήπεδο. Ο Υφυπουργός Αθλητισμού επισκέφθηκε την πόλη μας γι' αυτό το θέμα, αλλά δεν έχει γίνει τίποτε ακόμη. Θα πρέπει να γίνει σύγχρονο γήπεδο 20.000 θέσεων, προδιαγραφών, σύμφωνα με την FIFA και την ΟΥΕΦΑ, ώστε να μπορεί να φιλοξενεί ακόμη και φιλικούς αγώνες της Εθνικής ή τελικούς κυπέλων Ελλάδος, διότι οι Σερραίοι φίλαθλοι αγαπούν πραγματικά το ποδόσφαιρο και γεμίζουν κάθε φορά το γήπεδο. Ευχή όλων των Σερραίων φιλάθλων είναι να βρεθεί λύση γι' αυτό το τόσο σημαντικό πρόβλημα σύντομα.

Κλείνοντας, θα ήθελα να ευχηθώ στο φετινό πρωτάθλημα Α΄, Β΄ και Γ΄ Εθνικής Κατηγορίας, να πρωταγωνιστήσουν οι επαρχιακές ομάδες και στην Εθνική μας ομάδα να μπορέσει να επιτύχει το σκοπό της και να πάρει το πολυπόθητο εισιτήριο για τα τελικά του Παγκοσμίου Πρωταθλήματος 2006 στη Γερμανία.

Στο σημείο αυτό προσέρχεται στην αίθουσα η Πρόεδρος της Βουλής κυρία Άννα Μπενάκη – Ψαρούδα για να παρακολουθήσει τη συνεδρίαση.

(Χειροκροτήματα)

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΚΙΛΤΙΔΗΣ (Προεδρεύων της Επιτροπής) : Ευχαριστούμε την κυρία Πρόεδρο της Βουλής για την παρουσία της. Να ευχαριστήσουμε, επίσης, τη Σοφία. Πιστεύω, ότι οι αρμόδιοι θα λάβουν υπόψη τους τα θέματα που έθεσε.

Το λόγο έχει η Έφηβος Βουλευτής Λιάλιου Παρασκευή.

ΛΙΑΛΙΟΥ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ (Νομός Πρέβεζας) : Αξιότιμε κύριε Πρόεδρε, αγαπητοί και αγαπητές συνάδελφοι, μετά τους Ολυμπιακούς Αγώνες της χώρας μας και αφού όλοι οι Έλληνες αισθάνθηκαν περήφανοι για την κατάκτηση των μεταλλίων, μια επικεφαλίδα, ένας τίτλος σε κάθε ημερήσιο εβδομαδιαίο ή μηνιαίο έντυπο, έρχεται να τaráξει την περηφάνια. Χρυσό στις αμβλώσεις. Σκοτώνουμε κάθε χρόνο 100 χιλιάδες έμβρυα. Αυτομάτως, μια σειρά από ερωτήματα κατακλύζουν το μυαλό μου. Είναι δυνατόν, πώς, ποιοι είναι οι λόγοι που ωθούν τις Ελληνίδες και τους Έλληνες να

θανατώνουν τα έμβρυα; Μήπως το κράτος θα έπρεπε να λάβει μέτρα για τη μείωση των εκτρώσεων; Μήπως το σχολείο θα έπρεπε να αναλάβει τη σεξουαλική διαπαιδαγώγηση των Ελλήνων για να καταπολεμηθεί το φαινόμενο; Η χώρα μας παρουσιάζει ένα από τα υψηλότερα ποσοστά στην Ευρώπη με αναλογία 100 έως 120 εκτρώσεις ανά χίλιες γυναίκες ετησίως, σύμφωνα με τον μη κερδοσκοπικό οργανισμό «Πρωτοβουλία, γυναίκα και υγεία», τη στιγμή που κράτη με σχεδόν ίδιο πληθυσμό με την Ελλάδα, όπως είναι η Αυστρία και η Πορτογαλία, έχουν αναλογία 20 έως 30 εκτρώσεις ανά χίλιες γυναίκες. Τι σημαίνει αυτό; Αυτό σημαίνει ότι χιλιάδες έμβρυα, χιλιάδες Ελληνόπουλα σκοτώνονται στα χέρια κάποιου επιτήδιου χειρουργού, που καταπατά τον όρκο του Ιπποκράτη και της ανίδεης, για τις επιπτώσεις, παρ' ολίγον μητέρας, σε κάποια πόλη ή ακόμη και σε κάποιο χωριό αυτής της χώρας. Η μανιώδης προσφυγή των γυναικών της χώρας μας στην διακοπή της ανεπιθύμητης εγκυμοσύνης μπορεί δύσκολα να ερμηνευτεί, εφόσον μοντέρνες μέθοδοι αντισύλληψης είναι διαθέσιμες σύμφωνα με τους κοινωνιολόγους της Εθνικής Σχολής Δημόσιας Υγείας.

Δύσκολα, επίσης, μπορεί να ερμηνευτεί η αύξηση των εκτρώσεων των εφήβων ηλικίας 14 έως 19 ετών, κατά τη διάρκεια της σχολικής τους θητείας, δηλαδή, στο γυμνάσιο και στο λύκειο.

Επιτρέπεται οι κύριες πηγές ενημέρωσης να είναι, όχι οι επιστήμονες, αλλά τα περιοδικά, οι φίλοι και η τηλεόραση; Άλλωστε, η τηλεόραση ιδιαίτερα με τις τηλεοπτικές σειρές, της πρωταγωνίστριας να έρχεται αντιμέτωπη με ανεπιθύμητες εγκυμοσύνες και το δίλημμα της άμβλωσης επιδρά καθοριστικά σε οποιαδήποτε κοπέλα.

Η εντατικοποίηση των προσπαθειών για ενημέρωσή μας θα πρέπει να είναι άμεση. Το ζητάμε. Θέλουμε οι κατάλληλοι άνθρωποι να είναι κατά κύριο λόγο το σχολικό περιβάλλον και να παρέχουν τις απαραίτητες πληροφορίες και συμβουλές σε εμάς τους μαθητές, που τις χρειαζόμαστε. Το θέμα της σεξουαλικής διαπαιδαγώγησης θα πρέπει να πάψει να αποτελεί θέμα ταμπού σε αυτή τη χώρα. Αποτελεί θέμα ταμπού, γιατί ενώ στις υπόλοιπες ευρωπαϊκές χώρες το χάπι της επόμενης ημέρας διανέμεται από τα ίδια τα σχολεία, στην Ελλάδα, ουδείς λόγος γίνεται για το θέμα αυτό. Μήπως τα θύματα έμβρυα και μανάδες θα πρέπει να πολλαπλασιαστούν; Μήπως το ποσοστό 81% γυναικών και ανδρών νεαρής ηλικίας που δεν γνωρίζου τίποτα για θέματα αντισύλληψης να αυξηθεί περισσότερο; Τέρμα, το κράτος οφείλει να περισώσει το μέλλον του ενημερώνοντας το παρόν του.

Η σημασία των αμβλώσεων και των κινδύνων που ελλοχεύουν από τη σεξουαλική δραστηριότητα είναι τεράστια αφού αφορά τη ζωή και το θάνατο.

Είναι συγκλονιστικές οι επιπτώσεις των αμβλώσεων που μπορούν να αποφευχθούν με μία μόνο ώρα μαθήματος την εβδομάδα στα σχολεία της χώρας μου. Με την κατοχή των σχετικών γνώσεων και επομένως την αποφυγή ανεπιθύμητων εγκυμοσύνων και εκτρώσεων, το ανεπιθύμητο έμβρυο δεν θα υπάρχει ώστε να ακούει τους χτύπους της μαμάς του και να τους αποζητά όταν γεννηθεί. Δε θα υπάρχει ώστε να σκοτωθεί με πείνα και ασφυξία, ώστε να κομματιαστεί ζωντανό στα σπλάχνα της μητέρας του, ώστε να μετατραπεί σε σαπούνια και καλλυντικά.

Σκληρά τα λόγια μου και γυμνά, ίσως τρομακτικά για κάποιους και όμως είναι σκληρές καθημερινές της ζωής μιας κοπέλας που δε γνωρίζει τίποτα από τα παραπάνω. Και η πιθανή μητέρα δεν θα κινδυνεύει πλέον από σωματικές βλάβες, στειρότητα, καρκίνο του μαστού. Οι πληροφορίες που παραθέτει ο Σύλλογος Προστασίας Αγέννητου Παιδιού κατά τις οποίες οι γυναίκες που έχουν κάνει άμβλωση παρουσιάζουν διαταραχές του νευρικού συστήματος, ιδεασμούς αυτοκτονίας, αυτοκαταστροφικές συμπεριφορές και μείωση των μητρικών δεσμών με τα μελλοντικά παιδιά, δεν είναι αρκετές ώστε να φτάσει η φωνή μου μέχρι το Υπουργείο Παιδείας και τους συμμαθητές μου;

Είναι αδιανόητο για μένα να υπάρχει τόσος θάνατος, σωματικός και πνευματικός και να μένω άπραγη, συμβιβαζόμενη ουσιαστικά με τις υπερβολικές κριτικές ορισμένων. Είναι αδιανόητο για μένα να σκέφτομαι ότι μπορεί να συμβεί σε μένα, τον αδερφό μου, το συμμαθητή μου, το συνάνθρωπό μου. Τι να συμβεί; Να καταστραφεί η ζωή του.

Φωνάζω πιο δυνατά λοιπόν και ξαναλέω: Τέτοιες πρωτιές η χώρα μου δεν τις χρειάζεται. Αυτό που χρειάζεται είναι ζωή και υγιείς πατριώτες με δικαίωμα στη ζωή. Χρειάζεται γνώση των κινδύνων η οποία μόνο από τους ειδικούς μπορεί να προσφερθεί.

Η συγκεκριμένη περίπτωση της σεξουαλικής δραστηριότητας των νέων που και φυσιολογική και αναμενόμενη πτυχή της ζωής αποτελεί μόνο αν ανοίξουμε τα μάτια μας θα μπορέσουμε να σώσουμε και να σωθούμε. Μόνο αν αποδεχθούμε την πραγματικότητα και κοιτάξουμε χωρίς παρωπίδες τα σχετικά φυλλάδια και βιβλία χωρίς να τα κατακρίνουμε θα μπορέσουμε να προχωρήσουμε. Μόνο αν ενθαρρύνουμε ενέργειες όπως του Παιδαγωγικού Ινστιτούτου με την προβολή

σχετικών video που όμως δυστυχώς κατακρίθηκαν από μια μερίδα Ελλήνων θα μπορέσουμε να προχωρήσουμε.

Είναι πραγματικά θλιβερό για μένα να συνειδητοποιώ πως συμπολίτες μου κλείνουν τα μάτια σε προβλήματα της γενιάς μου μα και κάθε γενιάς. Είναι απογοητευτικό για μένα να γίνεται μια νύξη - ούτε καν λόγος - για το θέμα που παρουσιάζω στην Α΄ Γυμνασίου στο μάθημα της Βιολογίας.

Ελλάδα και Υπουργείο μου, τα παιδιά σου, εμείς, σε ζητάμε. Πρέπει να σταθείς δίπλα μας. Και πώς αλλιώς παρά με το δεύτερο σπίτι μας, το σχολείο. Άνοιξε τον ξεχασμένο φάκελο ώστε να εισαχθεί ως μάθημα σε κάθε σχολείο η σεξουαλική διαπαιδαγώγηση. Βγες από το ταμπού και άκουσε προσεκτικά τις ανησυχίες μας που μπορεί να στοιχειώσουν το μέλλον μας. Είναι παραπάνω από απλά σημαντικό το θέμα της σεξουαλικής διαγωγής για να μη λάβεις την απαραίτητη θέση. Δίδαξε την απαραίτητη ύλη, με ανθρώπινο, ομαλό, μα ρεαλιστικό τρόπο. Μην αφήνεις πρωταρχικό σύμβουλο μόνο τα νοσοκομεία, τους ιδιώτες γιατρούς και φαρμακοποιούς μα μετάτρεψε το σχολείο σε παροχέα των απαραίτητων πληροφοριών. Άλλωστε το πρόβλημα πρέπει να εξαλειφθεί από τις ρίζες του και οι ρίζες του είναι οι έφηβοι, τα παιδιά σου.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΚΙΛΤΙΔΗΣ (Προεδρεύων της Επιτροπής) : Κυρία Πρόεδρε, έχετε το λόγο.

ANNA ΨΑΡΟΥΔΑ – ΜΠΕΝΑΚΗ (Πρόεδρος της Βουλής): Κύριε Πρόεδρε, ήρθα να σας χαιρετήσω και δια χειραψίας, ώστε αύριο στο τέλος της Επιτροπής που θα ξαναέρθω, αφού θα έχω παρακολουθήσει από το Γραφείο μου, όσο μπορώ, από το εσωτερικό κύκλωμα της Βουλής τις εργασίες σας, να μπορέσουμε, εκτός από τα συγχαρητήρια για τη συμμετοχή σας στην Επιτροπή, να σας δώσουμε και μια φωτογραφία. Καλή αρχή, καλές σκέψεις.

Στη συνέχεια, η Πρόεδρος της Βουλής, κυρία Άννα Μπενάκη – Ψαρούδα χαιρέτησε δια χειραψίας ένα – ένα τα παιδιά.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΚΙΛΤΙΔΗΣ (Προεδρεύων της Επιτροπής): Το λόγο έχει η Έφηβος Βουλευτής Βασιλική Μαθιουδάκη.

ΒΑΣΙΛΙΚΗ ΜΑΘΙΟΥΔΑΚΗ (Β΄ Αθήνας): Αξιότιμε κύριε Πρόεδρε, και αξιότιμοι έφηβοι Βουλευτές, θα ήθελα και εγώ με τη σειρά μου να σας χαιρετήσω και να σας αναφέρω τη χαρά μου για το θεσμό της Βουλής των Εφήβων. Αν και ο θεσμός αντιμετωπίζεται σαν βιτρίνα, δηλαδή σαν μη ουσιώδης αφού οι προτάσεις των εφήβων βουλευτών δεν υλοποιούνται, ξέρω πως όλες οι εκθέσεις όπως κάθε χρόνο

έτσι και φέτος όσο λιτές και αν είναι κρύβουν τα βαθύτερα συναισθήματα και τις ανησυχίες αυτής της τρυφερής ηλικίας, της εφηβείας.

Σαν έφηβη, το πρώτο πράγμα για το οποίο θέλησα να γράψω ήταν η παθητικότητα των εφήβων. Όσο παράξενο κι αν φαίνεται από κει ξεκινούν όλα τα προβλήματα. Ναρκωτικά, βία, ρατσισμός, οικονομικά και λοιπά προβλήματα. Αυτό που θα ήθελα να αναφέρω και να τονίσω είναι ότι στο χέρι μας είναι αν όχι να εξαφανίσουμε, να πολεμήσουμε και να αμβλύνουμε το φαινόμενο της παθητικότητάς μας, αφού εμείς επιτρέπουμε να επικρατεί αυτή η κατάσταση με πρωταγωνιστές τους ίδιους μας τους εαυτούς.

Κάθε βράδυ πριν ξαπλώσω κάνω όνειρα για τη ζωή μου, για το πώς θέλω να είναι αυτή, τι θέλω να γίνω, τι θα με γεμίσει στη ζωή μου, για τους στόχους μου και την ποιότητα ζωής που θέλω να έχω. Η ευτυχία κατέληξα στο ότι είναι μονόδρομος και μπορείς να φθάσεις σε αυτήν μόνο και μόνο, όταν νοιώθεις καλά με τον ίδιο σου τον εαυτό. Νοιώθω καλά, λοιπόν, γνωρίζοντας την εστία του προβλήματος και δεν επαναπαύομαι στη λύση του από τους γύρω μου.

Πριν χρόνια φοιτητές κλείστηκαν στο Πολυτεχνείο, διεκδικώντας τα δικαιώματά τους και ρισκάροντας την ίδια τους τη ζωή. Τώρα πια οι φοιτητές μας παρκάρουν το ολοκαίνουργιο κάμπριο που τους αγόρασε ο μπαμπάς τους. Στόχος δεν είναι μόνο η γνώση, αλλά και με βάση τη γνώση, η προβολή αυτή στον κόσμο μας με στόχο τη βελτίωσή του.

Οι έφηβοι είμαστε οι μόνοι που μπορούμε να πατάξουμε όλα αυτά τα φαινόμενα αφού μέσα μας βράζουμε για αγώνα, αμφισβήτηση και αντίσταση.

Ευχαριστώ.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΚΙΛΤΙΔΗΣ (Προεδρεύων της Επιτροπής): Το λόγο έχει η Έφηβος Βουλευτής Καραθάνου Κωνσταντίνα.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΑ ΚΑΡΑΘΑΝΟΥ (Νομός Άρτας): Αξιότιμε κύριε Πρόεδρε, αγαπητοί συνάδελφοι. «...Ο Παναώτ το ξύλο το τρώει από το δικό του αφεντικό, Κυριάκος το όνομά του. Τα παιδιά των φαναριών, που είναι η ομάδα του τον λένε «ο Θεός». Κάθε πρωί, από τις έξι, τα μοιράζει σε διάφορα στέκια. Ο ίδιος χώνεται σε μια ουζερί και τα πίνει και περιμένει να ρθούν τα σκλαβάκια του αργά το απόγευμα ή και το βράδυ να τα κονομήσει. Αγόρια και κορίτσια, πιο μεγάλο ή πιο μικρά από τον Παναώτ, έρημα και σκότεινα. Αν οι εισπράξεις δεν είναι γερές, ο θεός τα περιποιείται με σφαλιάρες και ξύλο ή με το μαστίγιό του, αρχίζει μια, δυό, τρεις, δεκατρείς να κι αυτή, να και τούτη.

Από επτά χρονών ο Παναώτ στις πιάτσες των φαναριών. Τον νοίκιασε στο Θείο ο πατέρας του. Χειμώνα, καλοκαίρι, βρέχει, χιονίζει στο πόστο του, πότε δω και πότε εκεί. Με το τζιν παντελόνι του, μαύρα χάλια έχει με ένα πατσαβούρι που όλο το πλένει και όλο βρωμίζει, ορμάει σε ένα τζάμι, ρισκάρει τη ζωή του ακροβατώντας ανάμεσα στα καθηλωμένα για λίγο αμάξια. Άλλοι οδηγοί του γνέφουν όχι, άλλοι του πετάνε κάτι «άει στο διάολο». Είναι και άλλοι που κάτι δίνουν, λιγοστά τώρα τελευταία ή παρατσιγγούνεψε ο κόσμος ή παραέχει βάσανα.....» Αντώνης Σαμαράκης!

Σε όλο τον κόσμο, σε όλη την γη θα συναντήσουμε τα λιγομίλητα παιδιά της δουλειάς των φαναριών, με το θλιμμένο βλέμμα τους και με την απορία ζωγραφισμένη στο πρόσωπό τους.

Αλλά και να ήταν μόνο τα παιδιά των φαναριών; Εκατοντάδες χιλιάδες παιδιά αναγκάζονται να μπαίνουν στο χώρο της δουλειάς τόσο πρόωρα!

Σύμφωνα με διαπιστώσεις από τη διεθνή οργάνωση εργασίας οι ανήλικοι εργάτες ξεπερνούν τα 250 εκατομμύρια σε όλο τον κόσμο.

Σε μια προσπάθεια προσδιορισμού του προβλήματος, καταλήγουμε πως αιώνες τώρα τα παιδιά εργάζονται με συνέπειες στη μόρφωση και την προετοιμασία τους για τη ζωή. Η μακροχρόνια αυτή τακτική δημιουργεί πρόβλημα στο παιδί, που το βρίσκει ανέτοιμο ως προς τη σωματική δύναμη και την επαγγελματική κατάρτιση να αναλάβει μια εργασία, την οποία δεν έχει επιλέξει και ούτε καν συμπορεύεται με τις ενδιάθετες κλίσεις και ικανότητες του. Η παιδική εργασία αναγνωρίζεται ως πρόβλημα από τη στιγμή που βλάπτει τα παιδιά.

Επίσης, η οικονομική ανισότητα οδηγεί σε κοινωνική ανισότητα, εφόσον άλλα παιδιά απολαμβάνουν τις προνομιακές συνθήκες για την ηλικία τους και άλλα τις στερούνται εξ ολοκλήρου.

Στο κατώφλι της ενηλικίωσής μας, εμείς οι μαθητές, τα παιδιά του σχολείου, μπορούμε να κατανοήσουμε πιο εύκολα τη σημασία του προβλήματος.

Εμείς δεν γνωρίσαμε βάσανα, στερήσεις, εκμετάλλευση, παρά μόνο το παιχνίδι, την ξενοιασιά και την ανεμελιά της παιδικής ζωής. Μάθαμε να ενδιαφερόμαστε για τα ατομικά μας συμφέροντα, να μην κουράζουμε τη σκέψη μας με τα προβλήματα που απασχολούν την κοινωνία, καταντήσαμε δέσμιοι των κοινωνικά αποδεκτών πεποιθήσεων. Εμείς που απολαμβάνουμε αγαθά και υλοποιούμε όλες μας τις επιθυμίες, εμείς που θεωρούμε τα συμβάντα, δεδομένες καταστάσεις, πώς τολμάμε να έχουμε λόγο για τους ανθρώπους που ζουν ένα επίμονο εφιάλτη, για τα παιδιά που

μεγαλώνουν πρόωρα μέσα στην υποκρισία, την εκμετάλλευση, τη σκληρή ζωή των μεγάλων;

Στη γένεση του προβλήματος καθοριστικό ρόλο παίζουν τα στερεότυπα, οι ρατσιστικές αντιλήψεις που φωλιάζουν στη σκέψη πολλών, η απουσία ιδανικών, ο αγώνας για την άρση των προκαταλήψεων δυσχεραίνει από την προσπάθεια συντήρησης των κεκτημένων.

Είναι αλήθεια πως ένα από τα μεγάλα επιτεύγματα του σύγχρονου κόσμου αποτελεί η νομική πιστοποίηση και κατοχύρωση των ανθρωπίνων δικαιωμάτων. Από την άλλη πλευρά όμως, φαινόμενα παραβίασης των δικαιωμάτων των πολιτών ταλανίζουν τον σύγχρονο κόσμο, γεγονός που ενισχύεται από την οργάνωση της σημερινής κοινωνίας. Κρίση αξιών, ρίζωση ατομικισμού και ιδιοτέλεια στις ανθρώπινες συνειδήσεις προκαλούν αναπόφευκτα προβλήματα τέτοιου τύπου.

Εμείς οι πολιτισμένοι που μοναδική αποσχόλησή μας αποτελεί η συλλογή πτυχίων, εμείς οι μορφωμένοι τι ανθρωπιά και τι ήθος θα επιδείξουμε;

Σε μια προσπάθεια κατάρρευσης της επικρατούσας κατάστασης πραγματοποιήθηκε πρόσφατα στη Φλωρεντία (10 – 13 Μαΐου 2004) το Παγκόσμιο Συνέδριο Παιδιών για την Παιδική Εργασία.

Η συνάντηση αυτή έδωσε τη ευκαιρία σε εκατοντάδες παιδιά από όλο τον κόσμο, που είχαν την εμπειρία της παιδικής εργασίας, να εκφράσουν το πάθος και την επιθυμία τους να δοθεί λύση στο φοβερό έγκλημα κατά των 246 εκατομμυρίων παιδιών σε όλο τον κόσμο.

Επιτέλους, ας αναλάβουν την ευθύνη αυτοί που κατέχουν την πολιτική και οικονομική δύναμη για βοήθεια στην παιδική αυτή μάχη. Οι εκάστοτε κυβερνήσεις ας μην χαρίζονται από «άδειες υποσχέσεις» και ας πάψουν να εξακολουθούν να αγνοούν τα προβλήματα και επιμελώς να τα απομακρύνουν.

Αλήθεια πώς θα ήταν ο κόσμος χωρίς συμφέροντα και υποκρισίες; Αν έπεφταν οι μάσκες, στις οποίες πολλοί επιμένουν να κρύβονται; Πώς θα ήταν ο κόσμος αν η φωνή των νέων θα μπορούσε να ακουστεί;

Με τη σκέψη ότι όλα τα παιδιά διαθέτουν ίσες ευκαιρίες το κάθε ένα να έχει την ευχέρεια για τη φυσιολογική εξέλιξη, τη διάθεση χρόνου για ευκαιρίες μάθησης, πιστοποιείται η ανάγκη επίλυσης του πολυπρόσωπου ζητήματος.

Αυτά τα άτομα με το μυαλό που διαθέτουν θα μπορούσαν να εξελιχθούν σε λαμπρούς επιστήμονες, υπηρέτες της γνώσης και των τεχνών. Θα σημάδευαν με το δικό τους λόγο την ορμή και το πάθος για το άγνωστο, τον πολιτισμό, το χώρο των

επιστημών και των ανθρωπιστικών σπουδών. Θα σκέπταζαν με το πέπλο της ωριμότητάς τους την κοινωνία. Ως τότε θα περιμένουμε τους άλλους να δράσουν; Μπορεί να μη μας επηρεάζει άμεσα η κατάσταση, όμως, τι κάνουμε; Η πολιτεία τι έχει κάνει μέχρι τώρα; Με ποιο δικαίωμα δεχόμαστε την αδικία; Πώς μπορούμε στ' αλήθεια να κοιτάξουμε στα μάτια τα παιδιά που υπόκεινται σε σωματικά και ψυχολογικά τραύματα, από βίαιες συγκρούσεις και εκατοντάδες χιλιάδες που έχουν στρατολογηθεί για να πολεμήσουν; Έτσι κακομεταχειρισμένα, τραυματισμένα και χωρίς εκπαίδευση, πολλά απ' αυτά τα παιδιά καταλήγουν μεγαλώνοντας να ζήσουν μια ζωή τόσο θλιβερή όσο και η παιδική τους ηλικία. Συχνά πέφτουν θύματα στα ναρκωτικά και σε άλλες εγκληματικές δραστηριότητες.

Κοντά σ' αυτά τα πολλά ορφανά, εγκαταλελειμμένα, πρόσφυγες και παιδιά του δρόμου, παιδιά μειονοτήτων ή ιθαγενών πληθυσμών, έχουν αυξημένες πιθανότητες να παραμεληθούν. Στις πιο πολλές περιπτώσεις τα παιδιά θύματα σεξουαλικής εκμετάλλευσης δεν έχουν πού να στραφούν. Ακόμα και όταν απαλλαγούν, οι επιλογές τους είναι τόσο περιορισμένες που πολλά από αυτά ξαναγυρίζουν στους οίκους ανοχής. Εύκολα νοείται ότι η παιδική εργασία δεν αποτελεί μια μορφή ευκαιριακής απασχόλησης ως εργασιακής εμπειρίας, που βοηθάει το άτομο να διαμορφώσει την επαγγελματική του ταυτότητα, αλλά μια υποχρεωτική εργασία σε τακτική βάση, με διαρκές ωράριο και εργασιακή ευθύνη. Αρχικά το ζήτημα πρέπει να χαρακτηριστεί ως κοινωνικό, εκπαιδευτικό και πολιτικό πρόβλημα και ως εκ τούτου ο κάθε τομέας είναι ανάγκη να δραστηριοποιηθεί και να δοθεί λύση.

Η ευαισθητοποίηση της Ε.Ε. για ευρύτερη υποστήριξη θα είναι το κλειδί για τη σύνταξη κανονισμών – θεσμών, που θα επιβάλουν πλέον τη ρητή απαγόρευση της παιδικής εργασίας χαρακτηριζόμενης ως έγκλημα. Οποιαδήποτε παραβίαση των θεσμών αυτών θα συνεπάγεται την αυτόματη δίωξη των υπευθύνων, είτε είναι γονείς είτε είναι κοινωνικοί φορείς ή κρατικές υπηρεσίες.

Για να ευαισθητοποιηθούν δυναμικά φορείς για την επίλυση του προβλήματος, χρειάζεται να υιοθετηθούν στάσεις ενός ευαισθητοποιημένου φορέα όπως είναι π.χ. η UNICEF, έτσι ώστε να σταματήσει το πρόβλημα που ταλανίζει εκατομμύρια παιδιά.

Η λήψη αποφάσεων θα γίνει πιο εύκολη, όταν οι εκάστοτε κυβερνήσεις και τα αρμόδια κυβερνητικά σχήματα σε διεθνή και περιφερειακά επίπεδα αναγάγουν τις ανάγκες των παιδιών σε ύψιστη προτεραιότητα. Η υιοθέτηση ενός Εθνικού Σχεδίου Δράσης, σε συνεργασία με τα παιδιά και την Ε.Ε., θα βοηθήσει προς αυτόν το σκοπό.

Οι γονείς οφείλουν να ακούν με προσοχή τα παιδιά και να υιοθετούν στάσεις σεβασμού των δικαιωμάτων τους μέσα από προγράμματα κοινωνικού και πολιτικού σχεδιασμού. Σε περίπτωση δε ανεπαρκούς συμπεριφοράς των γονιών προς τα παιδιά το κράτος να αναλαμβάνει δράση προς όφελος των παιδιών.

Συμμετοχή των παιδιών σε κοινωνικές εκδηλώσεις, για να προβάλουν τα προβλήματα που τα απασχολούν, χορήγηση δωρεάν ποιοτικής υποχρεωτικής παιδείας, ενημέρωση των ενηλίκων, σχετικά με τις συνέπειες της εμπλοκής των παιδιών σε εργασιακή σχέση. Η επικόλληση δε εμπορικού σήματος σε προϊόντα ότι δεν προέρχονται από την παιδική εργασία θα βοηθούσε εξαιρετικά την κατάσταση.

Εξίσου σημαντική θα είναι η θεσμοθέτηση της παιδικής εργασίας ως εγκλήματος, η ανάληψη εκστρατείας διαφώτισης και ευαισθητοποίησης του κοινωνικού συνόλου και οπωσδήποτε των παιδιών, για τις συνέπειες της παιδικής εργασίας η συμμετοχή των παιδιών με εκπροσώπους στις κυβερνήσεις όλων των χωρών, για να μεταφέρουν τα αιτήματά τους σε εθνικό και διεθνές επίπεδο.

Ας ελπίσουμε πως θα αντιμετωπιστεί επιτυχώς το πρόβλημα με τη συνειδητοποίηση φορέων και πολιτών, έτσι ώστε να μην ακουστεί ποτέ ξανά η απεγνωσμένη φωνή του Παναώτ «τις τελευταίες νύχτες δε βλέπω όνειρα, γιατί ξαναζώ έτσι τον εφιάλτη. Φοβάμαι πια να ονειρευτώ.».

Να πορευτούμε σε μια κοινωνία, δίχως ανισότητες, αδικία και εκμετάλλευση, στην οποία θα πρυτανεύουν οι αξίες, όπως αγάπη, δικαιοσύνη, ανθρωπιά για έναν καλύτερο κόσμο.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΚΙΛΤΙΔΗΣ (Προεδρεύων της Επιτροπής): Το λόγο έχει η Έφηβος Βουλευτής Έντα Αλία (Νομός Κοζάνης).

ΕΝΤΑ ΑΛΙΑ (Νομός Κοζάνης): Πριν από τρία χρόνια πήρα μια σημαντική απόφαση στη ζωή μου, με τη συναίνεση των γονιών μου, ακολουθώντας το παράδειγμα της αδελφής μου, να καλλιεργήσω τη μόρφωσή μου μακριά από τη χώρα μου. Ζω σε μια εστία στην Ελλάδα. Στην αρχή όλα μου ήταν ξένα και δε γνώριζα κανέναν. Με στεναχωρούσε το γεγονός ότι ήμουν μακριά από την πατρίδα μου και τους γονιούς μου. Οι λόγοι που με οδήγησαν να πάρω αυτήν την απόφαση ήταν ότι στην Αλβανία για να περάσεις σε μια σχολή πρέπει να είσαι πλούσιος και όχι απαραίτητα έξυπνος, διότι οι συνθήκες ζωής εκεί δεν είναι κατάλληλες για τη σωστή μόρφωση ενός παιδιού. Στην Ελλάδα θα είχα πιο πολλές ευκαιρίες για επαγγελματική αποκατάσταση. Για κανένα παιδί δεν είναι ευχάριστο να απομακρύνεται από το

οικογενειακό του περιβάλλον. Η ανάγκη για σωστή μόρφωση είναι αρκετά ισχυρό κίνητρο για να κάνει ένας νέος μια θυσία.

Η εστία που ζω είναι ένα μεγάλο διώροφο κτίριο και διαθέτει σύγχρονο εξοπλισμό. Υπάρχει καθαριότητα και οι μάγειροι είναι πολύ προσεκτικοί και υπεύθυνοι στη δουλειά τους. Καθημερινά ακολουθούμε ένα συγκεκριμένο πρόγραμμα και άδεια για έξοδο έχουμε την Παρασκευή και το Σάββατο. Υπεύθυνος της εστίας είναι ο προϊστάμενος ο οποίος, όταν αντιμετωπίζουμε ένα πρόβλημα μας συγκεντρώνει και το συζητάμε. Η εστία είναι ένα κατάλληλο μέρος για διάβασμα και μαθαίνουμε να υπακούμε σε κάποιους συγκεκριμένους κανόνες που έχουν θεσπιστεί από κάποια άλλα άτομα. Η πειθαρχία και η αυτοπειθαρχία γίνεται τρόπος ζωής, τον οποίο εφαρμόζουμε και εκτός εστίας. Εκεί μαθαίνουμε ότι στη ζωή θα συναντήσουμε πολλές δυσκολίες, τις οποίες θα πρέπει να αντιμετωπίσουμε με προσωπική ευθύνη και κόπο. Αυτό μας κάνει να αισθανόμαστε υπερήφανοι, διότι βλέπουμε παιδιά της ηλικίας μας που μεγαλώνουν στην ελληνική οικογένεια και είναι καλομαθημένα και μαλακά. Μαθαίνουμε να είμαστε κοινωνικά άτομα και εξωστρεφή. Αυτό συμβάλλει αρκετά στη διαμόρφωση της προσωπικότητάς μας. Όταν θα βγούμε στη ζωή θα πρέπει να αντιμετωπίζουμε το κάθε εμπόδιο με δυναμικότητα και με τον κατάλληλο τρόπο, ώστε να πετύχουμε τους στόχους μας.

Αποκτούμε τη δυνατότητα της επιλογής του καλού από το κακό στις παρέες που δημιουργούμε. Οι εστίες είναι μια καλή λύση για τα παιδιά που δεν έχουν την οικονομική δυνατότητα να σπουδάσουν ή που ζουν στην επαρχία ή ακόμα προσφεύγουν στην Ελλάδα από άλλες χώρες του κόσμου.

Η ζωή όμως σε εστία είναι πάρα πολύ δύσκολη και επώδυνη κάποιες φορές. Αναγκάζεσαι να μπεις σε ένα πρόγραμμα που μπορεί να μη σου ταιριάζει ή να μην έχεις συνηθίσει και να κάνεις πράγματα που δε θες. Για παράδειγμα, να κάνεις παρέες, ενώ είσαι εσωστρεφής ή να θέλεις την ησυχία σου, γιατί αν επιλέξεις να απομονωθείς μπορεί να σε αντιμετωπίσουν οι άλλοι πολύ άσχημα.

Πολλές φορές αισθανόμαστε την ανάγκη ενός προσωπικού χώρου. Η συνύπαρξη με πολλά παιδιά γίνεται κουραστική και δεσμευτική και τότε ζηλεύω τα παιδιά που ζουν στα σπίτια τους με την οικογένεια τους. Δεν έχεις την δυνατότητα να μιλήσεις σε κάποιον μεγαλύτερο σου για να σε συμβουλευσει όταν θα νοιώθεις άσχημα. Βρισκόμαστε σε μια δύσκολη περίοδο της ζωής μας και έχουμε μεγάλη ανάγκη από τις συμβουλές των γονέων. Μας λείπει πολύ η συναισθηματική στήριξη

και η ζεστασιά της οικογένειας. Αυτό το αίσθημα της μοναξιάς που συχνά νοιώθουμε γίνεται βασανιστικό, έστω και αν μαθαίνουμε να το ξεπερνάμε ή να ζούμε μαζί του.

Εκτός από τα παραπάνω πρέπει κάποιες φορές να ανεχθείς και το ρατσισμό των ντόπιων. Η κλειστή κοινωνία ενός μικρού χωριού, όπως είναι το δικό μας, μας βλέπει σαν κατώτερα μέλη της και όχι σαν παιδιά που έχουν ανάγκη από συμπαράσταση, αγάπη και προστασία. Οι ντόπιοι μας δέχονται στο χωριό τους επειδή μας έχουν ανάγκη και όχι γιατί επιθυμούν και αυτοί τη μόρφωση μας. Χάρη σε εμάς το σχολείο λειτουργεί γιατί τα ελληνόπουλα είναι πολύ λίγα. Επίσης, πιστεύουμε ότι μας δέχονται επειδή έχουν και οικονομικό κέρδος, γιατί εμείς καταναλώνουμε τα προϊόντα τους και δίνουμε ζωή στο χωριό τους. Δε μας δείχνουν αγάπη και αυτό το διακρίνουμε κυρίως στα παιδιά της ηλικίας μας τα οποία κάνουν ό,τι ακούν από τους γονείς τους. Ποτέ δεν έχουμε δεχθεί πρόσκληση για εκδήλωση, πάρτυ, εκδρομή που οργανώνουν τα ελληνόπουλα. Μπορεί η συμπεριφορά τους να μην είναι κακή, αλλά η στάση τους δείχνει τον κρυμμένο ρατσισμό που νοιώθουν για μας. Οι κηδεμόνες της εστίας φροντίζουν να μας προστατεύουν. Όμως υπάρχουν κάποιες ανάγκες που τις θεωρούν πολυτέλεια ή λεπτομέρεια όπως η ανάγκη μας για μια εκδρομή, για να παρακολουθήσουμε θέατρο ή μια συναυλία.

Έχω τρία χρόνια που ζω σε μια εστία και πιστεύω ότι είμαι σε θέση να κάνω κάποιες προτάσεις. Από προσωπική μου εμπειρία πιστεύω ότι είναι πολύ σημαντικό όλα τα παιδιά να θέτουν πολλούς στόχους στην ζωή τους και να προσπαθούν να τους πετύχουν ακόμη και χωρίς την βοήθεια των γονέων.

Οι προτάσεις μου είναι οι παρακάτω:

Οι χώροι που φιλοξενούν νέους ανθρώπους να έχουν την απαραίτητη υλική υποδομή. Δηλαδή, σε κάθε δωμάτιο να υπάρχει τουαλέτα, οι κοινόχρηστοι χώροι να είναι διακοσμημένοι ώστε να φέρνουν γεύση από σπιτική ζωγραφιά. Εξίσου ή περισσότερο σημαντικό είναι να υπάρχει το κατάλληλο προσωπικό. Να είναι άνθρωποι επιστημονικά καταρτισμένοι, ψυχολόγοι, παιδαγωγοί, να αγαπούν τα παιδιά και να βλέπουν την απασχόληση τους ως κάτι περισσότερο από δουλειά.

Επίσης, οι ντόπιοι να γίνουν πιο ανοιχτοί απέναντι μας, να μας επιτρέψουν να τους γνωρίσουμε πραγματικά, αλλά και αυτοί να γνωρίσουν τα ήθη και τα έθιμα μας. Να οργανώσουν προγράμματα ψυχαγωγίας και ένταξης στην κοινωνία.

Από την διαμονή μου στην εστία έχω καταλήξει σε κάποια συμπεράσματα, τα οποία θα ευχόμουν να ληφθούν υπόψη από τους υπεύθυνους.

Οι έφηβοι, αν και είναι σε μια κρίσιμη ηλικία θα πρέπει να κάνουν θυσίες για το αγαθό της μόρφωσης. Πρέπει, όταν χρειάζεται, να μη διστάζουν να εγκαταλείψουν ακόμη και την οικογενειακή θαλπωρή, τις παρέες, για να πετύχουν αυτά που έχουν ονειρευτεί για τον εαυτό τους. Αξίζει, λοιπόν, όλοι οι έφηβοι να κάνουν θυσίες για ένα καλύτερο μέλλον.

Οι γονείς είναι αυτοί που φέρουν το μεγάλο βάρος για το μέλλον των παιδιών τους. Πρέπει να τα μαθαίνουν να είναι ανεξάρτητα και να τα διαπαιδαγωγήσουν με τέτοιο τρόπο, ώστε να μπορούν να τα καταφέρουν έστω και μακριά τους.

Θα άξιζε η ελληνική πολιτεία να φροντίσει για τη δημιουργία τέτοιων χώρων – εστιών και να φιλοξενούν παιδιά που θέλουν να μορφωθούν. Η Ελλάδα είναι μια από τις ανεπτυγμένες χώρες των Βαλκανίων και θα μπορούσε να γίνει μια φιλόξενη δεύτερη πατρίδα για παιδιά από τις γειτονικές χώρες που αγαπούν τον ελληνικό πολιτισμό και θέλουν να πάρουν ελληνική μόρφωση, όπως συμβαίνει με τα παιδιά από την Αλβανία.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΚΙΛΤΙΔΗΣ (Προεδρεύων της Επιτροπής): Το λόγο έχει ο Έφηβος Βουλευτής Α΄ Αθήνας, Ξενοφών Κεκάτος.

ΞΕΝΟΦΩΝ ΚΕΚΑΤΟΣ (Α΄ Αθήνας): Αξιότιμε κ. Πρόεδρε, κυρίες και κύριοι Έφηβοι Βουλευτές. Διαπιστώνω ότι μετά από όλα αυτά που έγιναν στην Νοτιοανατολική Ασία, πώς η μανία της φύσης κατόρθωσε να φέρει τόσες πολλές επιπτώσεις σε πολλά θέματα όπως κοινωνικά, πολιτικά, πολιτισμικά, κ.λπ..

Ο Δεκέμβριος είναι ένας μήνας ο οποίος είναι γνωστός για την γιορτή των Χριστουγέννων και της Πρωτοχρονιάς και οι περισσότεροι άνθρωποι την περίοδο αυτή εγκλιματίζονται σε αυτήν την γιορτινή ατμόσφαιρα. Πολύ περισσότερο δε για την Ελλάδα της οποίας το 2004 ήταν όχι μόνο ευνοϊκό αλλά και ονειρεμένο από αθλητικής κυρίως πλευράς και εκεί, που όλοι περιμένουν να φύγει αυτή η χρονιά και να περάσει η επόμενη, στις 26 Δεκεμβρίου οι κάτοικοι της Σρι Λάνκα, του Πουκέτ, της Ινδονησίας και της Σουμάτρας ένοιωσαν τι σημαίνει μανία της φύσης. Το δραματικό ήταν ότι αυτοί οι άνθρωποι δεν είχαν ξαναδεί τέτοιο φαινόμενο, οπότε κάπως δικαιολογείται η αδράνεια τους. Από εκεί και πέρα η μέγιστη καταστροφή 250.000 νεκροί, πολλά παιδιά και τουρίστες, ζημιές σε κτήρια, πολλοί άστεγοι, κ.λπ..

Εμένα, αυτό που μου έκανε ιδιαίτερη εντύπωση ήταν ότι κανένα κτήριο δεν έπαθε ζημιά από το σεισμό. Δεν είχα ξαναδεί ποτέ μου τέτοια καταστροφή και όπως έλεγαν οι γεωλόγοι ήταν από τις πιο μεγάλες φυσικές καταστροφές των τελευταίων ετών.

Κρίνω, ότι η παγκόσμια κινητοποίηση που έγινε μετά την καταστροφή ήταν μια κίνηση ανθρωπιάς, όπως οι μαραθώνιοι, οι συναυλίες διάσημων καλλιτεχνών, οι δωρεές πολλών ανθρώπων, πλούσιων και φτωχών. Αυτό που έγινε ειδικά στην Ελλάδα ήταν ανεπανάληπτο. Έντεκα εκατομμύρια κάτοικοι με καθημερινά κοινωνικό-πολιτικό-οικονομικά προβλήματα συγκέντρωσαν 22 εκατ. ευρώ κάτι που κατέταξε την Ελλάδα στην πέμπτη θέση, όσον αφορά στο χρηματικό ποσό και στην πρώτη θέση αναλογικά με τον πληθυσμό και το εισόδημά της.

Όμως και οι υπόλοιποι λαοί κατέλαβαν φιλότιμες και συγκλονιστικές προσπάθειες για τη βοήθεια καταπονημένων ανθρώπων, οι οποίοι μέσα σε μια μέρα έχασαν στην κυριολεξία τα πάντα και αναμενόταν να προσβληθούν και από επιδημίες.

Προσωπικά δίνω ένα μεγάλο μπράβο στο Υπουργείο Παιδείας, το οποίο πήρε την πρωτοβουλία να κρατηθεί ενός λεπτού σιγή σε όλα τα σχολεία, αλλά και να συγκεντρωθούν χρήματα από τα ίδια τα παιδιά. Πιστεύω, ότι αυτό ήταν μια μοναδική ευκαιρία για να αποδείξει η σύγχρονη νεολαία πόσο ευαίσθητη και ανθρωπίνη είναι.

Επίσης, αξιομνημόνευτο για την Ελλάδα ήταν οι δύο δημοπρασίες πολύτιμων αντικειμένων που έγιναν από γνωστά πρόσωπα αλλά και η συναυλία που δόθηκε στο Ο.Α.Κ.Α..

Φαντάζομαι, όμως, ότι η τραγωδία αυτή είχε και άλλες πτυχές πιο αρνητικές. Δεν μιλάω, βέβαια, για τις καταστροφές που έγιναν στις χώρες όπου χτύπησε το «τσουνάμι», αλλά και για άλλες χώρες. Για παράδειγμα, κάποιοι ισχυροί ηγέτες δεν βοήθησαν σημαντικά, παρ' όλο που είχαν μεγάλη οικονομική δυνατότητα. Έτσι μπορούσαν να αποδείξουν, ότι δεν δίνονται χρήματα μόνο για αγορά οπλικών συστημάτων που αφαιρούν ανθρώπινες ζωές, αλλά δίνονται και για την προστασία της ίδιας της ανθρωπίνης ζωής.

Τώρα, θα αναφερθώ σε μια σημαντικότερη πτυχή, η οποία μπορεί να έχει σημαντικές παγκόσμιες συνέπειες. Φαντάζομαι, λοιπόν, ότι όλα αυτά τα «τσουνάμι», αλλά, και ο ισχυρός σεισμός δεν ήταν αποτέλεσμα φυσικών φαινομένων, όπως ακούστηκε από κάποια Μ.Μ.Ε., αλλά αποτέλεσμα πειραμάτων από ισχυρές εξοπλιστικά χώρες και αναφέρομαι σε πυρηνικά πειράματα. Μήπως η λειτουργία των ΜΜΕ με έχει κάνει καχύποπτο; Μήπως η αλήθεια διαστρεβλώνεται πολλές φορές; Όμως, ένα γεγονός που συνέβη έκανε την φαντασία μου σε αυτή την πτυχή – εκδοχή, να αρχίσει να γίνεται σιγά – σιγά μια τρομακτική πραγματικότητα. Στην Αμερική υπάρχουν ειδικά κέντρα με ραντάρ που εντοπίζουν κάποια φαινόμενα της φύσης και στόχο έχουν να προειδοποιούν τον κόσμο, να παίρνουν κατάλληλα μέτρα. Λίγες,

λοιπόν, ώρες πριν χτυπήσουν τα «τσουνάμια», οι Αμερικανοί υπεύθυνοι γνώριζαν, ήδη, ότι κατευθύνονταν προς αυτές τις περιοχές και δεν έκανα καμία κίνηση. Γιατί άραγε;

Μήπως ήθελαν κάτι να κρύψουν ή να καλύψουν; Οι ίδιοι ισχυρίστηκαν πως δεν αντιλήφθηκαν σωστά το σήμα του ραντάρ. Μήπως αυτό είναι κάπως αντιφατικό; Προηγούμενα με το συγκεκριμένο λαό δεν είχαν, ούτε υπήρξε κάποιο πρόβλημα μεταξύ τους. Άρα, όλα τα στοιχεία συνηγορούν πώς τότε έγιναν δοκιμαστικά πυρηνικά πειράματα με ατομικές βόμβες. Άλλωστε, αναρωτιέμαι λογικά πώς περιοχές που δεν γνώριζαν τι είναι καν το τσουνάμι, αφού δεν είχαν πληγεί, πρώτη φορά θανατώθηκαν απ' αυτό; Αν ισχύει ότι σε αυτές περιοχές έγιναν τέτοια πειράματα, τότε θα δημιουργηθούν στο μέλλον και άλλα τραγικά φαινόμενα και σε μερικά χρόνια η τύχη του πλανήτη θα κρέμεται από μια κλωστή, αφού θα καθορίζεται από μια ατομική βόμβα. Είναι μια εκδοχή, δεν ξέρω τι να πιστέψω. Αυτό που ξέρω σίγουρα είναι ο πόνος και η δυστυχία στα πρόσωπα των ανθρώπων που χτυπήθηκαν από αυτή τη φοβερή καταστροφή.

Και τώρα έρχομαι και στην Ελλάδα και στα αρνητικά του τσουνάμι. Πολύ καλός ο μαραθώνιος, οι συναυλίες, οι δημοπρασίες, εξαιρετικό το χρηματικό ποσό, όμως, τίθεται η βασική απορία. Πήγαν όλα τα χρήματα στον προορισμό τους; Ή μήπως ελάχιστα πήγαν και τα κράτησε τα περισσότερα η κυβέρνηση της Ελλάδας για να πλουτίσει αυτή και τα στελέχη της με έναν πολύ έξυπνο και αποδοτικό τρόπο; Ή μήπως στην Ε.Ε. τα περισσότερα και η ίδια αντί να τα επενδύσει στους πληγέντες τα κρατήσε για κάλυψη των προσωπικών οφειλών της; Όλα τα ενδεχόμενα παίζουν. Άλλωστε, η καχυποψία του κόσμου παραμένει έντονη, γιατί πολλοί θυμούνται και τα γεγονότα του Ιράκ όπου πάλι συγκεντρώθηκαν πολλά χρήματα, ποτέ όμως δεν πήγαν στον προορισμό τους. Βέβαια η κυβέρνηση έκανε την εξής κίνηση. Μοίρασε τα χρήματα στα τέσσερα και τα έδωσε στον Ο.Η.Ε., στην Ε.Ε., στους πληγέντες και σε άλλους διεθνείς οργανισμούς. Αυτή την κίνηση τη θεωρώ και σωστή και λάθος. Σωστή, επειδή τα κριτήρια της μοιρασιάς ήταν πολύ έξυπνα και συνέφεραν και μάλλον θα έπεισαν αρκετούς, από την άλλη όμως είναι λανθασμένη, διότι πλέον ο κόσμος θα περίμενε μόνο στις πληγείσες περιοχές και στους διεθνείς οργανισμούς να δίνονταν τα χρήματα. Η Ε.Ε. δεν εμπνέει εμπιστοσύνη σε πολλούς, κυρίως γιατί παίζονται συμφέροντα σε αρκετές περιπτώσεις, άρα κατά μία άποψη, είναι και ρίσκο η παράδοση μέρους των χρημάτων εκεί. Πέρα απ' όλα αυτά όμως παραδόθηκαν όλα τα λεφτά στους 4 προορισμούς ή όχι; Αυτό το ερώτημα βασανίζει πολλούς Έλληνες και

τους φέρνει σε προσωπικό δίλημμα για το αν βοήθησαν πραγματικά την κατάσταση ή η βοήθειά τους πήγε στο κενό.

Προτείνω καταρχήν για τους κατοίκους των κατεστραμμένων περιοχών να διατηρήσουν την ψυχραιμία τους και να καταπολεμήσουν την πίκρα και τη θλίψη τους για όσα έχασαν. Να προσπαθήσουν να ξαναρχίσουν τη ζωή τους από την αρχή με στόχο ένα καλύτερο αύριο και να ξεχάσουν όσα πέρασαν, γιατί όταν κοιτάμε πίσω, δεν μπορούμε να προχωρήσουμε μπροστά και βέβαια να πάρουν οι ίδιοι την κατάσταση στα χέρια τους, παρακινώντας η κυβέρνηση να φτιάξει σύστημα προειδοποίησης για ενδεχόμενα τσουνάμι, αφού λογικά στο μέλλον θα αντιμετωπίσουν παρόμοια φαινόμενα αφού τα νησιά μετακινήθηκαν αρκετά και άλλαξε το γεωγραφικό μήκος και πλάτος τους.

Τώρα όσον αφορά τον ελληνικό λαό, προτείνω να εξεγερθεί κατά των ισχυρών χωρών με διαδηλώσεις και συλλαλητήρια, παρακινώντας και τις άλλες χώρες να κάνουν το ίδιο, έτσι ώστε να περάσει το μήνυμα της απόρριψης των πυρηνικών πειραμάτων σε οποιοδήποτε μέρος του κόσμου και το ίδιο βέβαια οφείλει να κάνει και η ελληνική κυβέρνηση με έμμεσο τρόπο, ώστε να δείξει ότι δεν συμμερίζεται πειράματα που σχετίζονται με ανθρώπινες ζωές, ενώ πρέπει και λαός και κυβέρνηση να πάρουν μέτρα πρόληψης από τέτοια φαινόμενα. Δηλαδή να φτιάξουν συστήματα προειδοποίησης τσουνάμι και στην Ελλάδα, διότι, σύμφωνα με επιστήμονες, τα προσεχή 50 χρόνια μάλλον θα έχουμε παρόμοιο φαινόμενο και στην Ελλάδα, αν όντως πρόκειται για φυσικό φαινόμενο και όχι για πείραμα. Τώρα η Κυβέρνηση θα πρέπει να καθιερώσει ένα σύστημα, ώστε τα χρήματα του κάθε Μαραθωνίου να πηγαίνουν στον προορισμό τους. Εγώ προτείνω όλα τα χρήματα που θα συγκεντρωθούν από κάποιο Μαραθώνιο να συγκεντρώνονται σε ένα κοινό χώρο. Η μεταφορά των χρημάτων σε αυτό το χώρο θα μεταδίδεται τηλεοπτικά για να πείθεται και ο πλέον δύσπιστος πως η προσφορά του έπιασε τόπο. Βέβαια πριν την τελική συγκέντρωση θα πρέπει να μεταδίδεται ο χώρος συγκέντρωσης χρημάτων και η διαδικασία μεταφοράς του ποσού εκεί. Μετά τα χρήματα αυτά θα τα βάζουν σε ειδικά μεταφορικά μέσα και θα τα πηγαίνουν στην πλησιέστερη τράπεζα για να τα εξαργυρώσουν σε επιταγή. Επίσης, όλη αυτή διαδικασία θα μεταδίδεται τηλεοπτικά όπως η εξαργύρωση των χρημάτων, ενώ θα πρέπει να δείξουν τα κανάλια και την επιταγή με το ποσόν και το στοιχείο εκείνο που την κάνει έγκυρη. Μετά θα πρέπει ο υπεύθυνος να δώσει την επιταγή μόνο στους φορείς όπου την έχουν πραγματικά ανάγκη και όχι σε άλλους φορείς που δεν είναι εμπιστοσύνης. Οι συγκεκριμένοι φορείς

θα πρέπει να έχουν επιλεγεί με τα πιο αυστηρά κριτήρια, έτσι ώστε να φτάσουν τα χρήματα το σωστό προορισμό. Αυτό κατά τη γνώμη μου θα πρέπει να κάνει η Κυβέρνηση για να κερδίσει την εμπιστοσύνη του λαού της, ο οποίος δεν λογάριασε ούτε την ανεργία, ούτε τη φτώχεια, ούτε την ακρίβεια, ούτε την εξαπάτηση, αλλά πάνω απ' όλα έβαλε την ανθρωπιά και την ανάγκη για συμπαράσταση στον πλησίον με οποιοδήποτε μέσον. Άρα, λοιπόν, αυτόν τον ηρωικό και μεγαλόψυχο λαό η ελληνική κυβέρνηση θα πρέπει να τον σεβαστεί και αν κάνει με αυτό τον τρόπο τους Μαραθωνίους, τότε ο λαός θα την εμπιστευθεί περισσότερο.

Πάντως η αρχή έγινε και με την προσφορά χρημάτων από τους Βουλευτές, τους Υπουργούς για τον Πρωθυπουργό και με την τήρηση ενός λεπτού σιγής την παραμονή της πρωτοχρονιάς για τα θύματα αλλά και τη λιτή τελετή υποδοχής του νέου έτους, που προσωπικά πιστεύω ότι ήταν λιτή λόγω της τραγωδίας, όμως, η προσπάθεια πρέπει να συνεχιστεί. Ας είναι αυτά τα τσουνάμι πέρα από θανατηφόρα και ένας εσωτερικός ξεσηκωμός του κάθε ανθρώπου που ξεσηκώνει στοιχεία του χαρακτήρα του που για κάποιους είναι «θαμμένα κάτω από το χώμα». Ας ξεσηκώσουν το σημαντικότερο στοιχείο από όλα: την ανθρωπιά. Γιατί μόνο με αυτήν καλλιεργείται η παγκόσμια ειρήνη, μόνο με αυτήν προχωράει ο κόσμος, μόνο με αυτή γίνονται όλα. Αν η οργή της φύσης είναι η αιτία να ξαναβρούμε την ανθρωπιά μας, τότε δεν πρέπει να χάσουμε αυτή την ευκαιρία. Γιατί αν χάσουμε τότε ίσως να μην υπάρξει επόμενη ευκαιρία. Τότε ίσως η επόμενη οργή της φύσης να είναι πιο θανατηφόρα όχι μόνο για λίγους, αλλά για όλους. Ευχαριστώ πολύ.

(Στο σημείο αυτό γίνεται διάλειμμα για 30')

ΜΑΡΙΑ ΚΟΛΛΙΑ – ΤΣΑΡΟΥΧΑ (Προεδρεύουσα της Επιτροπής):
Επαναλαμβάνεται η διακοπείσα συνεδρίαση.

Λόγω ανειλημμένης υποχρέωσης του Προεδρεύοντος Βουλευτή κ. Κιλτίδη, θα προεδρεύσω εγώ που ονομάζομαι Μαρία Κόλλια – Τσαρουχά. Είμαι Βουλευτής Σερρών και θα προεδρεύσω και στην Επιτροπή Μορφωτικών Μορφωτικών Υποθέσεων της Βουλής των Εφήβων.

Έφηβοι Βουλευτές, το ότι είστε επιλεγμένοι να αντιπροσωπεύσετε τη νέα γενιά των Ελλήνων, τόσο της Ελλάδος όσο και του απόδημου ελληνισμού, πιστεύω ότι είναι πολύ σημαντικό. Όλα τα θέματα που απασχολούν τις Επιτροπές θεωρώ ότι είναι πολύ σημαντικά. Τα παιδιά που είναι στην Επιτροπή Μορφωτικών Υποθέσεων είναι πιο κοντά στο αντικείμενο και τις προτεραιότητες τους. Βλέπω όμως ότι και τα θέματα της

δικής σας Επιτροπής είναι αρκετά σημαντικά γιατί έχουν σχέση με την υγεία και την κοινωνία.

Το λόγο έχει η έφηβος Βουλευτής Γεωργία Κυρκούση.

ΓΕΩΡΓΙΑ ΚΥΡΚΟΥΣΗ (Νομός Ξάνθης): Αξιότιμη κυρία Πρόεδρε, φίλοι και φίλες, βρεθήκαμε στη σημερινή συνεδρίαση της Βουλής των Εφήβων για να εκφράσουμε και εμείς τις απόψεις μας και τους προβληματισμούς μας σε θέματα που μας αφορούν όλους. Το θέμα που θα θίξω, έχει ήδη αναφερθεί, παρόλα αυτά ίσως κάποιες επιπλέον ιδέες μπορούν να αναφερθούν.

Τα τροχαία ατυχήματα, λόγω του μεγάλου αριθμού τους και των συνεπειών τους, αποτελούν το κλασικό είδος ατυχημάτων. Κάθε χρόνο τουλάχιστον 250.000 άτομα, σε όλο τον κόσμο σκοτώνονται στους δρόμους. Στο μεγαλύτερο ποσοστό τους είναι άτομα νεαρής ηλικίας 17 – 24 ετών. Η χώρα μας, δυστυχώς, μαζί με την Ισπανία κατέχουν τις πρώτες θέσεις στην Ε.Ε. Τα τελευταία χρόνια οι θάνατοι, από τροχαία, στην Ελλάδα ξεπερνούν κάθε χρόνο τα 2000 θύματα. Οι νεκροί, βεβαίως, είναι περισσότεροι από τους επίσημους αριθμούς, γιατί η τροχαία δεν καταγράφει τους θανάτους των θυμάτων που επέρχονται στο νοσοκομείο. Οι τραυματισμοί, οι αναπηρίες και οι θάνατοι αναδεικνύουν τις πιο δραματικές πτυχές ενός τροχαίου ατυχήματος, αλλά δεν είναι οι μόνες δυσάρεστες συνέπειές του. Τα τροχαία ατυχήματα μειώνουν το ανθρώπινο δυναμικό, αυξάνουν σημαντικά τις δαπάνες για την περίθαλψη, δυσχεραίνουν τις μεταφορές και καθυστερούν τις συγκοινωνίες. Άλλωστε, τα τελευταία χρόνια το ετήσιο κόστος των τροχαίων ατυχημάτων στις χώρες της Ε.Ε. είναι διπλάσιο από την ετήσια αύξηση του Ακαθάριστου Εθνικού Προϊόντος.

Οι κυριότεροι συντελεστές του τροχαίου ατυχήματος είναι το κακό οδικό δίκτυο, η λειτουργία οδηγού και οχήματος (οδική συμπεριφορά) και η αδρανής πολιτεία γενικότερα.

Όσον αφορά το πρώτο πρέπει να τονιστεί ότι σε πολλά σημεία του οδικού δικτύου υπάρχει κακή σήμανση, ενώ είναι αισθητή η απουσία διαχωριστικών διαζωμάτων στις εθνικές οδούς. Επίσης, και το οδόστρωμα είναι επικίνδυνο από κατασκευαστικές ατέλειες ή φθορές που δεν αποκαθίστανται από τους αρμόδιους φορείς. Τα αυτοκίνητα παλιάς τεχνολογίας που παρουσιάζουν προβλήματα και προκαλούν ευκολότερα ατυχήματα. Στο σημείο αυτό πρέπει να επισημανθεί και ο μεγάλος αριθμός αυτοκινήτων σε σχέση με τον πληθυσμό της χώρας. Η μείωση του κόστους των αυτοκινήτων και το σύστημα των δόσεων από τις αυτοκινητοβιομηχανίες – στα πλαίσια του έντονου ανταγωνισμού – καθώς και η νοοτροπία της ελληνικής

οικογένειας να επιβραβεύει τις προσπάθειες των νέων με την απόκτηση οχήματος, έχουν ως αποτέλεσμα να κυκλοφορούν περισσότερα από όσα «αντέχει» η χώρα και η υποδομή της. Η κυκλοφοριακή συμφόρηση γίνεται ολοφάνερη, κυρίως, στα μεγάλα αστικά κέντρα.

Στην πρόκληση του ατυχήματος, όμως, κυρίως την ευθύνη φέρει ο οδηγός. Αυτή εντοπίζεται στην έλλειψη συγκέντρωσης κατά την οδήγηση, στην έλλειψη πείρας σε συνδυασμό με την συνηθισμένη τάση, κυρίως των νέων για επίδειξη, στην απουσία κυκλοφοριακής αγωγής και συνείδησης, αλλά και στην νοοτροπία των Ελλήνων κυρίως που θεωρούν το αυτοκίνητο ως μέσο κοινωνικής καταξίωσης, επίδειξη πλούτου και έτσι οδηγούνται σε ακρότητες.

Τέλος, θα πρέπει να τονιστεί και η ευθύνη της πολιτείας και των ΜΜΕ. Από την πλευρά της πολιτείας παρατηρείται ανεπαρκής κυκλοφοριακή αγωγή, αδράνεια του προληπτικού συστήματος ελέγχου, έλλειψη διασφάλισης της τήρησης των κανόνων οδικής κυκλοφορίας, απουσία αυστηρών προδιαγραφών και απαιτήσεων για τη λειτουργία σχολών οδήγησης, για την απόκτηση αδειών κ.λπ. Στο χώρο των ΜΜΕ, γίνεται λανθασμένη προβολή του προβλήματος. Ο αριθμός των θυμάτων εμφανίζεται και καταγράφεται ως συνήθης, με συνέπεια να προκαλείται εθισμός και εφησυχασμός. Δεν αναδεικνύεται η αιτία που προκάλεσε το ατύχημα και πολλές φορές δε συνοδεύεται από την επισήμανση της τήρησης των σχετικών κανόνων οδικής συμπεριφοράς, εκτός ελάχιστων εκπομπών.

Τα ηλεκτρονικά ΜΜΕ κυρίως για «δεύτερη» φορά προκαλούν ατυχήματα με τον τρόπο παρουσιάσής τους.

Έχοντας υπόψη τις αιτίες που προκαλούν τα τροχαία ατυχήματα και τις οδυνηρές συνέπειες που αυτά επιφέρουν, εύκολα μπορούμε να προτείνουμε κάποιους τρόπους αντιμετώπισης του προβλήματος.

Σίγουρα, το άτομο έχει δικαίωμα να απολαμβάνει τη χαρά της οδήγησης, να έχει ως περιουσιακό στοιχείο ένα αυτοκίνητο και να κάνει χρήση των δρόμων. Παράλληλα, όμως, πρέπει να γνωρίζει τις υποχρεώσεις του: να σέβεται τη ζωή του και τη ζωή των άλλων, δείχνοντας αίσθημα κοινωνικής ευθύνης και συνείδησης. Να ακολουθεί πιστά τον κώδικα οδικής κυκλοφορίας είτε ως οδηγός είτε ως πεζός (σηματοδότες, στοπ, ζώνες ασφαλείας, τήρηση προτεραιότητας, κ.λπ). Να οδηγεί όταν αισθάνεται ικανός και όχι όταν η σωματική κυρίως κόπωση μειώνει τα αντανακλαστικά του. Να απαιτεί πλήρη και ουσιαστική εκπαίδευση για κυκλοφοριακή αγωγή καθώς και για την απόκτηση άδειας οδήγησης. Να ελέγχει τακτικά την κατάσταση του οχήματός

του και να μην αναβάλει τυχόν επιδιορθώσεις του ούτε για ελάχιστο χρόνο. Να φοράει ζώνη ασφαλείας και κράνος, έστω και για την πιο μικρή διαδρομή.

Η πολιτεία από την πλευρά της πρέπει να δείχνει συνέχεια το ανθρώπινο πρόσωπό της και να συμβάλει στη μείωση των τροχαίων ατυχημάτων. Σε συνεργασία με την τοπική αυτοδιοίκηση, ως υπεύθυνη για τη χάραξη μιας αποτελεσματικής πολιτικής οφείλει να εφαρμόζει συγκοινωνιακή πολιτική τέτοια που να προλαμβάνει τα τροχαία ατυχήματα και να αναπτύσσει στα μέλη της κυκλοφοριακή συνείδηση. Να ελέγχει αυστηρά την τήρηση των προδιαγραφών στην κατασκευή των οδοστρωμάτων, τη σήμανση, την κατασκευή των στηθαίων, διαζωμάτων, πεζοδρομίων και οποιοδήποτε άλλου τεχνικού μέσου που βοηθά στην άνετη κυκλοφορία οδηγών και πεζών.

Να εκπαιδεύσει τα μέλη της όσο γίνεται πιο αποτελεσματικά μέσω μαθημάτων κυκλοφοριακής αγωγής, θέσπισης κανονισμών και νόμων, ποινών και προστίμων για τους παραβάτες, να διαθέτει πλήρες και οργανωμένο σύστημα επείγουσας ιατρικής παρέμβασης, αερομεταφορών και άλλων μέσων, με στόχο τη σωτηρία των τραυματιών. Να δίνει τακτικά κίνητρα για απόσυρση παλιάς τεχνολογίας οχημάτων. Με τα έσοδα από τα διόδια και τη φορολογία να φροντίζει για τη συντήρηση και βελτίωση του οδοστρώματος. Στα αστικά κέντρα που παρατηρείται υπερκινητικότητα τόσο στα τροχοφόρα όσο και στους πεζούς θα πρέπει να γίνουν κόμβοι και αερογέφυρες, ώστε να διευκολύνονται, να συντομεύονται και να είναι πιο ασφαλείς για όλους τους πολίτες οι μετακινήσεις. Τέλος, θα πρέπει να καθιερωθεί η κυκλοφοριακή αγωγή στο σχολείο, υποχρεωτικό και μη εξεταζόμενο.

ΜΑΡΙΑ ΚΟΛΛΙΑ – ΤΣΑΡΟΥΧΑ (Προεδρεύουσα της Επιτροπής): Το λόγο έχει η Έφηβος Βουλευτής Λέξη Χριστίνα.

ΧΡΙΣΤΙΝΑ ΛΕΖΗ (Νομός Κυκλάδων): Αξιαγάπητη κυρία Πρόεδρος, φίλες και φίλοι, η ανθρωπότητα ακουμπά το αυτί της πάνω στο παιδικό στήθος για να ακούσει τους χτύπους της παιδικής καρδιάς, τώρα που εκατομμύρια χέρια ανάβουν το κερί τους μπροστά στο εικόνισμα που λέγεται παιδί και εκατομμύρια χείλη υψώνουν παρακλητική φωνή στους ουρανούς για χάρη του. Η ταπεινή μου πένα, χωρίς καμία επιτήδευση, χαράζει τούτες τις σκέψεις και τις εναποθέτει σαν ένα φτωχό αγριοθύμαρο στο απέραντο ανθογυάλι, το οποίο η ανθρωπότητα στήνει τούτες τις μέρες στο τραπέζι της παιδικής ηλικίας.

Η λέξη παιδί ηχεί τόσο μελωδικά στα αυτιά όσο καμιά άλλη λέξη της γλώσσας μας. Κυκλοφορεί τόσο ανακουφιστικά μέσα μας όσο και το οξυγόνο που μας ζει.

Γλυκαίνει τόσο πολύ τη ζωή μας όσο η ζάχαρη το τσάι. Δεν υπάρχει λέξη πιο πυκνή και πιο ουσιαστική, πιο πολυσήμαντη και πιο αποκαλυπτική από τη λέξη παιδί. Τούτη η λέξη δεν είναι σαν όλες τις άλλες. Δεν είναι μια λέξη αποκρυσταλλωμένη και ακίνητη, νεκρή και αδιάφορη, μα είναι μια λέξη γεμάτη ενεργητικότητα και δράση. Είναι η πιο ζωντανή λέξη σε κάθε ανθρώπινη γλώσσα.

Εκεί μόνο που δεν ακούγεται τούτη η λέξη, εκεί που δεν γεμίζει τη ζωή με τη ζωντάνια της, εκεί όπου υπάρχει η καθολική απουσία της, εκεί ακριβώς γίνεται περισσότερο αισθητή η έλλειψη της παρουσίας της. Εκεί που λείπει το παιδί, δεν έχει η μέρα φως και η νύχτα είναι δίχως φεγγάρι.

Από όλους τους πόνους τους ανθρωπινούς, ο πόνος του χαμού ενός παιδιού χαράσσει τις βαθύτερες ρυτίδες. Από όλες τις ανθρώπινες δυστυχίες, η παιδική δυστυχία ραμφίζει το τζάμι της καρδιάς με τα φριχτότερα ραμφίσματα. Από όλα τα τσακισμένα καϊκία που η θαλασσοφουρτούνα της ζωής πέταξε στις έρημες ακρογιαλιές της κοινωνίας, τα παιδικά ναυάγια είναι τα συγκλονιστικότερα.

Δεν υπάρχουν λόγια που να φτάνουν στην καρδιά των ηλικιωμένων σαν ευωδιά από γιασεμιά και βιολέτες, παρά μόνο τα λόγια των παιδιών. Δεν υπάρχουν αναφιλητά και δακρυσμένα μάτια που να ραπίζουν τόσο φοβερά, ώστε το ράπισμά τους να γίνεται αισθητό ως τα φυλλοκάρδια μας, παρά μόνο τα παιδικά αναφιλητά και τα παιδικά δακρυσμένα μάτια. Δεν υπάρχουν ματιές που όταν στυλωθούν πικραμένες πάνω μας να προκαλούν τόσο συγκλονιστικό ρίγος όσο οι πικραμένες παιδικές ματιές.

Είναι αλήθεια ότι πολλά που θα έπρεπε να γίνονται, δεν γίνονται. Υπάρχουν παιδικές ματιές που φωτοβολούν αχτίνες ευγνωμοσύνης για εκείνους που προσφέρουν στη μεγάλη υπόθεση που λέγεται παιδί. Μα υπάρχουν και παιδικές οφθαλμικές κόγχες που στέλνουν ξίφη για να καρφώσουν τις συνειδήσεις εκείνες που δεν κάνουν τίποτα για αυτή την υπόθεση. Υπάρχουν παιδιά που ζουν μια ζωντανή και χαρούμενη παιδική ζωή, παιδιά που έχουν τον ήλιο στο πρόσωπο και στην καρδιά τους. Όμως, υπάρχουν και παιδιά που τα χτύπησε η μπόρα της ζωής όπως η γεναριάτικη μπόρα τους ανθούς της αμυγδαλιάς. Παιδιά που έχουν πηχτό σκοτάδι αφέγγαρης νύχτας στα μάτια τους και στην ψυχή τους.

Η συνείδηση της οικουμένης έχει τοποθετήσει στο κεντρικότερο σημείο της τη μεγάλη υπόθεση που λέγεται παιδί. Ας υποσχεθούμε, όχι στα παιδιά, αλλά στον ίδιο μας τον εαυτό, όλοι εμείς που έχουμε σχέση με τον προσανατολισμό της παιδικής ηλικίας, τούτες τις απλές μα πολύ σημαντικές υποσχέσεις.

Θα κάνουμε ό,τι μπορούμε για να μην υπάρχουν παιδιά κακοταϊσμένα και κακοντυμένα, παιδιά κακοπερασμένα και παραπονεμένα. Θα προσπαθούμε όσο μπορούμε να αποθέσουμε στη μνήμη τους θλιβερά βιώματα που κάποτε θα αποτελούν οικτρά λείψανα μιας οικτρής παιδικής ζωής. Θα αφήνουμε πάντα ανοιχτή την πόρτα της καρδιάς μας σε εκείνα τα παιδιά που θα έρχονται να μας ζητούν λίγη ελπίδα. Θα δίνουμε στην παιδική ηλικία όσα ακριβώς δικαιούται και όσα ακριβώς χρωστάμε. Θα ζωγραφίζουμε στο πρόσωπό της το χαμόγελο, ξέροντας πως όταν το γέλιο λουλουδίζει σε ένα ακόμα παιδικό πρόσωπο, είναι σα να καλλιεργούμε ένα ακόμη λουλούδι στο περιβόλι του πολιτισμού.

Ας κοιτάξουμε κατάματα όλα τα παιδιά του κόσμου κι ας τους πούμε: «Μέσα στη φωνή σας υπάρχει η φωνή μας. Μέσα στα μάτια σας υπάρχει η ματιά μας. Μέσα στη φλέβα σας περπατάμε μαζί». Όσο κι αν έχουμε εμπλακεί στα δίχτυα των καθημερινών μας απασχολήσεων, δεν σας ξεχνούμε. Έχουμε κρεμάσει στον ώμο το τουφέκι της ευθύνης μας και στεκόμαστε φρουροί σας.

ΜΑΡΙΑ ΚΟΛΛΙΑ – ΤΣΑΡΟΥΧΑ (Προεδρεύουσα της Επιτροπής): Το λόγο έχει ο Έφηβος Βουλευτής Μιχάλης Δασκαλάκης - Γιόντης.

ΜΙΧΑΛΗΣ ΔΑΣΚΑΛΑΚΗΣ – ΓΙΟΝΤΗΣ (Νομός Πέλλας): Η Ελλάδα πέρυσι διοργάνωσε τους ομολογουμένως επιτυχημένους 28^{ους} Ολυμπιακούς και Παραολυμπιακούς Αγώνες. Σύμφωνα με τους υποστηρικτές των Αγώνων, η Ελλάδα ωφελήθηκε από αυτούς σε πολλούς τομείς. Πρώτον, από τα έργα που αποπερατώθηκαν σε όλη τη χώρα (στάδια, μνημεία, κ.λπ). Δεύτερον, έδειξε σε όλο τον κόσμο την εικόνα μιας χώρας σύγχρονης και οργανωμένης που προωθεί τον πολιτισμό, τον Ολυμπισμό και την ειρήνη και όλες τις αξίες που εκφράζουν οι Ολυμπιακοί Αγώνες. Τρίτον, έκανε γνωστό στους πολίτες αυτής της χώρας και ιδιαίτερα στους νέους ιδανικά, όπως η ευγενής άμυλα, το ευ αγωνίζεσθαι, η προσπάθεια για την επίτευξη ενός στόχου, η καταδίκη κάθε είδους ρατσισμού και διάκρισης μεταξύ των ανθρώπων, κ.λπ.

Όμως, είναι οι σύγχρονοι Ολυμπιακοί Αγώνες πράγματι μια παγκόσμια, ωφέλιμη και αγνή γιορτή για την οποία θα έπρεπε να είμαστε περήφανοι ή υπάρχει μια άλλη πλευρά στο συγκεκριμένο ζήτημα; Οι αρχαίοι και μόνοι αυθεντικοί Ολυμπιακοί Αγώνες ήταν πρώτα απ' όλα αθλητικοί αγώνες με θρησκευτικό χαρακτήρα προς τιμή του θεού Δία. Γίνονταν κατά τη διάρκεια του καλοκαιριού γύρω στο μήνα Αύγουστο. Κατά το διάστημα αυτό στην Ελλάδα επικρατούσε ιερή εκεχειρία, η οποία έβαζε ένα προσωρινό φράγμα στις εχθροπραξίες των ελληνικών πόλεων. Στους Αγώνες

συμμετείχαν μόνο άντρες. Αποκλείονταν οι μη Έλληνες, οι γυναίκες, οι δούλοι, οι δολοφόνοι και οι ιερόδουλοι. Το έπαθλο των νικητών ήταν ένα κλαδί αγριελιάς.

Στα τέλη του 19^{ου} αιώνα ένας Γάλλος βαρώνος, ο Πιέρ Ντε Κουμπερτέν, οραματίστηκε τους σύγχρονους Ολυμπιακούς Αγώνες με ευγενείς υποθέσεις, βασιζόμενος στους παλιούς. Αν κάποιος αναλογιστεί αυτά τα στοιχεία, θα καταλάβει ότι οι σύγχρονες και οι αρχαίες Ολυμπιάδες δεν έχουν και μεγάλη σχέση. Πρώτα απ' όλα κάθε πολιτισμένος άνθρωπος της εποχής μας, λογικά θα πρέπει να θεωρεί τους αρχαίους ολυμπιακούς αγώνες, το λιγότερο άδικους, εφόσον, αποκλείονταν άτομα λόγω φύλου, καταγωγής κ.λπ. και βίαιους, εφόσον υπήρχαν αθλήματα όπως το Παγκράτειο, στο οποίο ήταν λογικό οι αθλητές να αλληλοσκοτώνονταν. Από την άλλη όμως, δεν μπορώ να δικαιολογήσω την ύπαρξη αυτού του κατασκευάσματος, το οποίο όλος ο κόσμος το έχει δεχθεί ως πηγή ειρήνης και πολιτισμού. Αν τραβήξουμε «το μαγικό πέπλο» που καλύπτει τους Ολυμπιακούς Αγώνες, θα δούμε ότι αυτοί οι Ολυμπιακοί Αγώνες υπηρετούν κυρίως πολυεθνικές, κερδοσκοπικές και με όλη τη σημασία της λέξης, εταιρείες. Πολιτικά συμφέροντα και φιλοδοξίες μερικών εκατοντάδων αθλητών, για τους οποίους τα αθλητικά ιδανικά δε σημαίνουν τίποτα και όλα αυτά εις βάρος των πολιτών της κάθε διοργανώτριας χώρας, των αδικημένων εργαζομένων σε αθλητικές εταιρείες και των ανυποψίαστων αθλητών, όπως των αθλητών των Παραολυμπιακών Αγώνων, που γίνονται συχνά αντικείμενο εκμετάλλευσης με μοναδικό σκοπό το κέρδος.

Υποστηρίζουν ότι η Ελλάδα ωφελήθηκε από τα έργα που δημιουργήθηκαν. Χωρίς διάθεση τοπικισμού και ζώντας σε μια επαρχιακή πόλη λέω ότι το σύνθημα «θα γίνουν για εμάς, θα μείνουν σε εμάς» ήταν παραπλανητικό. Τα έργα πράγματι χρηματοδοτήθηκαν από τον ελληνικό λαό, ο οποίος δε ρωτήθηκε καν γι' αυτό, εφόσον η διεξαγωγή δημοψηφισμάτων για σοβαρά θέματα, όπως αυτό των Ολυμπιακών Αγώνων, είναι κάτι ξένο στη χώρα που γέννησε τη δημοκρατία και η πλειονότητα αυτών των έργων έγινε μέσα στην Αττική. Επίσης, υποστηρίζουν ότι η χώρα μας προωθήθηκε στο εξωτερικό. Αυτό είναι σε μεγάλο μέρος αλήθεια, αλλά δυστυχώς, όχι απόλυτα. Οι προκαταλήψεις πολλών δεν μπορούν να σβηστούν ούτε με τα πιο μεγαλοπρεπή έργα. Τρίτον, ότι έκανε γνωστά στους Έλληνες και κυρίως στους νέους τα ιδανικά του Ολυμπισμού. Ο Ολυμπισμός είναι μια αυθαίρετη και αβάσιμη ιδέα, η οποία δημιουργήθηκε για να χρησιμοποιηθεί ως δικαιολογία και κάλυμμα για το πραγματικό νόημα των αγώνων. Επίσης, τα ιδανικά, όπως η ειρήνη και το ευ

αγωνίζεσθαι φαίνεται ότι δε μετρούν πολύ. Χαρακτηριστικό παράδειγμα, είναι ότι η ιερή εκχειρία δε λειτούργησε κατά τη διάρκεια των δύο παγκοσμίων πολέμων.

Επίσης, παράδειγμα αποτελούν τα μεγάλα ονόματα αθλητών που αμαυρώνουν τους αγώνες όταν εμπλέκονται σε σκάνδαλα ντόπινγκ. Τέταρτον, ότι έγινε γνωστή η ιστορία μας και επιδείξαμε σε όλο τον κόσμο τις οργανωτικές δυνατότητές μας. Η ιστορία μας παρουσιάζεται επιλεκτικά, χωρίς να δείχνουμε τις άσχημες στιγμές της και ειδικότερα, σε αυτή την περίπτωση τις άσχημες στιγμές των Ολυμπιακών Αγώνων. Για παράδειγμα, οι διακρίσεις που γίνονται μεταξύ των ανθρώπων και ο Θεοδόσιος ο Μέγας, ο οποίος κατήγγησε τους αγώνες. Τέλος, θα πρέπει να πάψουμε να σκεφτόμαστε με γνώμονα πάντα τους άλλους και να κοιτάξουμε να αντιμετωπίσουμε τα προβλήματά μας, χωρίς να ενδιαφερόμαστε τόσο για το τι εικόνα έχουν τα άλλα κράτη για εμάς.

Είναι αλήθεια ότι κάποια πράγματα βελτιώνονται με τις Ολυμπιάδες, αλλά τι θα μπορούσε να βελτιωθεί αν τα τεράστια κονδύλια που δαπανώνται γι' αυτές χορηγούνταν αλλού; Πρώτον, η κατασκευή μερικών σταδίων και αθλητικών χώρων σε όλη τη χώρα. Αναβάθμιση του σχολικού μαθήματος της γυμναστικής, δίνοντας έμφαση στον αθλητισμό και όχι τόσο στον πρωταθλητισμό. Επίσης, προσπάθεια για να γίνουν γνωστά στους νέους και άλλα αθλήματα πέρα από το ποδόσφαιρο, την καλαθοσφαίριση και το στίβο.

Στο βιοτικό επίπεδο των ατόμων με ειδικές ανάγκες. Ενώ δαπανήθηκαν υπέρογκα ποσά για τους παραολυμπιακούς αγώνες, οι πραγματικές δυσκολίες που συναντούν οι ανάπηροι στην καθημερινή τους ζωή δεν έγιναν αντικείμενο έρευνας και εργασίας. Για να μετακινηθεί ένα άτομο που χρησιμοποιεί αναπηρικό καροτσάκι, χρειάζεται να κινηθεί μέσα στο δρόμο, αφού τα πεζοδρόμια είναι γεμάτα εμπόδια. Τρίτον, στο πρόβλημα των τροχαίων. Θα μπορούσαν να ενισχυθούν οικονομικά οι προσπάθειες για τη βελτίωση του οδικού δικτύου.

Τέταρτον, το γενικότερο βιοτικό επίπεδο. Υπάρχουν τόσα πολλά προβλήματα. Γιατί να καταθέτει η κάθε χώρα χρήματα για κάτι που δεν έχει ουσιαστικά και θετικά αποτελέσματα. Είναι αλήθεια ότι οι άνθρωποι θέλουν σε κάτι να στηριχθούν, ένα σύμβολο, αλλά δεν χρειάζεται να λένε ψέματα στον εαυτό τους, δε χρειάζεται να υποκρίνονται για να καταπνίξουν τις ενοχές τους για πράγματα που θα έπρεπε να κάνουν. Δε χρειαζόμασταν θεάματα, τυμπανοκρουσίες και λαμπαδηδρομίες. Πρέπει να λάβουμε σοβαρά τα σωστά ιδανικά του Ολυμπισμού και να τα κάνουμε πράξη μέσα από σωστή και ουσιαστική δουλειά.

ΜΑΡΙΑ ΚΟΛΛΙΑ ΤΣΑΡΟΥΧΑ (Προεδρεύουσα της Επιτροπής) : Το λόγο έχει ο Έφηβος Βουλευτής Μαργαρίτης Αποστολίδης.

ΜΑΡΓΑΡΙΤΗΣ ΑΠΟΣΤΟΛΙΔΗΣ (Β' Αθήνας) : Κυρία Πρόεδρε, αγαπητοί συνάδελφοι. Πραγματικά, πως φαντάζεστε την Ελλάδα σε πέντε χρόνια; Προφανώς, η υπογεννητικότητα και το δημογραφικό πρόβλημα θα εξακολουθούν να μαστίζουν το έθνος. Πιο συγκεκριμένα, ο μέσος Έλληνας λόγω της οικονομικής του κατάστασης και των προσωπικών του φιλοδοξιών δε θέλει και δεν μπορεί να συντηρήσει παραπάνω από ένα παιδί. Βλέπω, όμως, και άλλα ενθαρρυντικά μέτρα για την καλύτερη διαβίωση των πολυτέκνων. Ακόμα, βλέπω τα διαζύγια να αυξάνονται με την παράλληλη αύξηση των βρεφονηπιακών σταθμών. Μπορώ να βλέπω έναν Βορειοηπειρώτη και έναν δεκάχρονο πολίτη της Ελλάδος να παίρνει την ελληνική υπηκοότητα, παρόλα αυτά, δεν μπορώ να δω να μειώνεται ο εθνικισμός που καλλιεργείται στα βιβλία της ιστορίας και προωθείται παράλληλα από φιλόδοξα πολιτικά κόμματα.

Στον αθλητισμό, βλέπω να καταλαγιάζει ο φανατισμός και να καταπολεμείται ο χουλιγκανισμός με πρωτοβουλία, κυρίως φιλότιμων ανθρώπων προέδρων ομάδων, όπως ο κ. Ντέμης Νικολαΐδης. Βλέπω ένα νέο γήπεδο για τον Παναθηναϊκό, την ταυτόχρονη αναβάθμιση του Βοτανικού, ένα νέο αυτοκινητοδρόμιο στο Ελληνικό παρά τις όποιες αποφάσεις των αρμοδίων Υπουργών. Βλέπω μετάλλια και διακρίσεις, αλλά και καταδίκη του ντοπαρίσματος, χωρίς να υπάρχει ανεξαρτητοποίηση του αθλητή από το χορηγό και ανάπτυξη των εργαστηρίων του αντιντόπινγκ.

Στον τομέα της υγείας, βλέπω ράντζα να εξαφανίζονται δια μαγείας με την επιθεωρητική εμφάνιση του αρμόδιου Υπουργού. Βλέπω να τηρούνται οι κανόνες υγιεινής. Παρόλα αυτά, η νοοτροπία του Έλληνα δεν θα αλλάξει και δεν πρόκειται να αυξηθούν οι δωρεές οργάνων για μεταμοσχεύσεις.

Βλέπω ακόμη την εκκλησία να ασχολείται με τις δικές της σεξουαλικές ανησυχίες και να κάνει τα στραβά μάτια σε άσχετους, άπορους, γενικά σε ανθρώπους του περιθωρίου. Βλέπω να εξαπλώνονται σπείρες ναρκωτικών που δρουν σε σχολεία μετά από επαρκή αστυνόμευση και καταγγελίες για επίορκους αστυνομικούς.

Επίσης, αύξηση των εσόδων του κράτους με τη σκόπιμη αύξηση των τιμών του τσιγάρου και του αλκοόλ. Όμως δεν βλέπω τους καθηγητές να σταματήσουν να καπνίζουν μπροστά στους μαθητές. Επίσης, τα τροχαία ατυχήματα μειώνονται με την καταπολέμηση του λαδώματος στα ΚΤΕΟ και την προτίμηση των μέσων μαζικής μεταφοράς, τη δημιουργία πίστας στο Ελληνικό, που θα αποτελέσει τρόπο κορεσμού της τεστοστερόνης των ατόμων που συμμετέχουν στις επονομαζόμενες κόντρες.

Ακόμη, βλέπω τον τουρισμό να αυξάνεται στη Μύκονο, παρέχοντας χρηματική ανακούφιση στο κράτος σε συνδυασμό με την περίεργη φορολόγηση του ανερχόμενου πετρελαίου. Βλέπω τα ΜΜΕ να εξακολουθούν να εξαρτώνται από τα πολιτικά κόμματα και βλέπω την Ελλάδα να χωρίζεται σε πολιτικούς, σε δημοσίους υπαλλήλους και υπαλλήλους πολυεθνικών μετά και την τελευταία διέυρυνση του ωραρίου. Σημειωτέον, ότι όλοι οι παραπάνω θα συντηρούνται από τις συντάξεις των γονέων τους. Τέλος, βλέπω τις κάμερες ευτυχώς να υποχωρούν και τα προσωπικά δεδομένα να θριαμβεύουν.

Ακόμα και αν εγώ έχω πρόβλημα στην όρασή μου, αν συμβούν τα μισά από τα θετικά που ανέφερα, οι «τυφλοί έφηβοι» σαν εμένα, θα μπορούν να ελπίζουν σε ένα καλύτερο μέλλον.

ΜΑΡΙΑ ΚΟΛΛΙΑ ΤΣΑΡΟΥΧΑ (Προεδρεύουσα της Επιτροπής) : Το λόγο έχει ο Έφηβος Βουλευτής Νικόλαος Μακρονάσιος.

ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΜΑΚΡΟΝΑΣΙΟΣ (Νομός Χαλκιδικής) : Θα ήθελα να κάνω μια ερώτηση στον προλαλήσαντα. Πιστεύει ότι η Εκκλησία δεν ασχολείται με τους άπορους, τους άστεγους και τους κατατρεγμένους και για ποιο λόγο να γενικεύουμε κάποια μεμονωμένα περιστατικά, όπως τα σεξουαλικά σκάνδαλα;

ΜΑΡΙΑ ΚΟΛΛΙΑ – ΤΣΑΡΟΥΧΑ (Προεδρεύουσα της Επιτροπής): Παρακαλώ να ακούσουμε την άποψη του κύριου Αποστολίδη, αν νομίζει, ότι πρέπει να απαντήσει πιο τεκμηριωμένα.

Το λόγο έχει ο Έφηβος Βουλευτής Μαργαρίτης Αποστολίδης.

ΜΑΡΓΑΡΙΤΗΣ ΑΠΟΣΤΟΛΙΔΗΣ (Β΄ Αθήνας): Ειλικρινά, δε νομίζω, ότι αυτά τα περιστατικά είναι μεμονωμένα, όπως τα λες. Πιστεύω, ότι αυτά τα περιστατικά συμβαίνουν σε ανθρώπους υψηλής θέσης, με ισχυρή εξουσία, οι οποίοι αποκαλύπτονται σκάρτοι. Για παράδειγμα δε θα ξεχάσουμε τον Πατριάρχη Ιεροσολύμων. Για να γίνει τόσο μεγάλος σάλος για έναν Πατριάρχη, φαντάζομαι τι θα ισχύει στα χαμηλότερα κλιμάκια της εκκλησίας. Δεν το γενικεύουμε βεβαίως, αλλά σκεφτόμαστε και λίγο.

ΜΑΡΙΑ ΚΟΛΙΑ - ΤΣΑΡΟΥΧΑ (Προεδρεύουσα της Επιτροπής): Το λόγο έχει ο Έφηβος Βουλευτής Νικόλαος Μακρονάσιος.

ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΜΑΚΡΟΝΑΣΙΟΣ (Νομός Χαλκιδικής): Πιθανόν η εξουσία να φθείρει. Δεν μπορούμε, όμως, να παραλείψουμε, ότι τα άτομα στα κατώτερα κλιμάκια της εκκλησίας, διακρίνονται από ταπεινότητα και ευσέβεια. Με αυτές τις δημοσιεύσεις «παίρνει μπάλα» και όλη την Εκκλησία, πράγμα που δεν είναι σωστό.

ΜΑΡΙΑ ΚΟΛΙΑ - ΤΣΑΡΟΥΧΑ (Προεδρεύουσα της Επιτροπής): Το λόγο έχει η Έφηβος Βουλευτής Χριστίνα Κούκουρα.

ΧΡΙΣΤΙΝΑ ΚΟΥΚΟΥΡΑ (Νομός Αττικής): Για τους Ολυμπιακούς Αγώνες, επειδή ο συνάδελφος ανέφερε, ότι οι Ολυμπιακοί Αγώνες δεν αποφέρουν τίποτα στη χώρα, η οποία τους φιλοξενεί, θα έλεγα, ότι δε συμφωνώ απόλυτα. Διότι η χώρα μας προβάλλεται στο εξωτερικό, έρχονται περισσότεροι τουρίστες και η χώρα μας ανεβαίνει οικονομικά. Ο συνάδελφος ανέφερε, ότι ξοδεύτηκαν χρήματα μόνο για τον νομό Αττικής, μόνο για την Αθήνα, η οποία φιλοξένησε και τους αγώνες και, ότι η υπόλοιπη Ελλάδα δεν είχε κανένα όφελος. Δεν πιστεύω όμως, ότι ο συνάδελφος έβλεπε μακρόχρονα το γεγονός ότι κάποια στιγμή περισσότεροι θα έρχονταν στην Ελλάδα, θα μπορούσαν να αφήσουν πολλά χρήματα και έτσι θα μπορούσαν να αναπτυχθούν και οι άλλες επαρχιακές πόλεις.

Μια άλλη πρόταση επίσης θα ήταν, οι Ολυμπιακοί Αγώνες να γίνονται μόνιμα εδώ. Να φιλοξενούμε τους αγώνες ανά τέσσερα χρόνια με τη συνεργασία μιας άλλης χώρας π.χ. με τη Γαλλία ή τη Γερμανία. Έτσι θα προβάλλονται και τα δικά μας πολιτισμικά χαρακτηριστικά, που είναι ιδιαίτερα σημαντικά, αφού εδώ γεννήθηκαν οι Ολυμπιακοί Αγώνες. Θα προβάλλονται, επίσης, και τα πολιτισμικά χαρακτηριστικά της χώρας που μας βοηθάει.

ΜΑΡΙΑ ΚΟΛΙΑ - ΤΣΑΡΟΥΧΑ (Προεδρεύουσα της Επιτροπής): Το λόγο έχει ο Έφηβος Βουλευτής Μιχάλης Δασκαλάκης – Γιόντης.

ΜΙΧΑΛΗΣ ΔΑΣΚΑΛΑΚΗΣ - ΓΙΟΝΤΗΣ (Νομός Πέλλας): Βασικά, δεν ήμουν τόσο απόλυτος. Είπα, ότι είναι αλήθεια κάποια πράγματα βελτιώνονται με την Ολυμπιάδα, αλλά δεν θα μπορούσαν να βελτιωθούν αν τα χρήματα που δαπανώνται για αυτήν, χορηγούνταν αλλού.

Εφόσον δε συμφωνώ γενικά με τη ιδέα των Ολυμπιακών Αγώνων, φυσικά, δεν συμφωνώ και με την μόνιμη εγκατάστασή τους στη χώρα μας.

ΜΑΡΙΑ ΚΟΛΙΑ - ΤΣΑΡΟΥΧΑ (Προεδρεύουσα της Επιτροπής): Το λόγο έχει ο Έφηβος Βουλευτής Θωμάς Αθανασίου.

ΘΩΜΑΣ ΑΘΑΝΑΣΙΟΥ (Α΄ Θεσσαλονίκης): Θα συμφωνήσω με τον συνάδελφο, γιατί στη ουσία τίποτα δεν άλλαξε το βιοτικό επίπεδο της επαρχίας. Πολλά έργα που ήταν να γίνουν, έγιναν με σημαντική καθυστέρηση και πολλά ακόμα έχουν να γίνουν. Στην ουσία, όλα τα λεφτά δόθηκαν στην Αθήνα και στην Αττική. Αυτό πιστεύω φαίνεται από το πώς άλλαξε η εικόνα της Αθήνας.

ΜΑΡΙΑ ΚΟΛΙΑ - ΤΣΑΡΟΥΧΑ (Προεδρεύουσα της Επιτροπής): Το λόγο έχει η Έφηβος Βουλευτής Βασιλική Μαθιουδάκη.

ΒΑΣΙΛΙΚΗ ΜΑΘΙΟΥΔΑΚΗ (Β΄ Αθήνας): Πιστεύω, ότι υπάρχουν άλλα πολύ πιο σοβαρά προβλήματα απ' ότι το πρόβλημα με τους Ολυμπιακούς Αγώνες. Στο κάτω – κάτω έγινε, δεν ήταν καθόλου κακό. Ήταν προβολή της χώρας μας προς τα έξω, οπότε εντάξει.

Όσον αφορά στις αμβλώσεις, επειδή πολλοί γονείς θεωρούν ταμπού να συζητήσουν με τα παιδιά τους αυτό το θέμα, προσωπικά, θα ήθελα να τους παροτρύνω να ζητούν κάποιες έγκυρες τουλάχιστον πληροφορίες για το θέμα αυτό μόνοι τους, είτε από το διαδίκτυο είτε από βιβλιοθήκη είτε από οποιαδήποτε άλλη πηγή.

ΜΑΡΙΑ ΚΟΛΙΑ - ΤΣΑΡΟΥΧΑ (Προεδρεύουσα της Επιτροπής): Το λόγο έχει η Έφηβος Βουλευτής Χριστίνα Κούκουρα.

ΧΡΙΣΤΙΝΑ ΚΟΥΚΟΥΡΑ (Νομός Αττικής): Η Βασιλική είπε, αν θα έπρεπε να νομιμοποιηθεί η έκτρωση στη χώρα μας, προσωπικά, είμαι κατά του θεσμού. Διότι σε κάποιες χώρες η άμβλωση είναι νόμιμη. Οι γυναίκες κυρίως που προτιμούν την έκτρωση δεν έχουν αναλογιστεί, ότι υπάρχουν εκατοντάδες οικογένειες, οι οποίες θα ήθελαν ένα παιδί, αλλά δεν έχουν την ικανότητα να το αποκτήσουν. Γιατί λοιπόν να σκοτώσουν ένα έμβρυο; Άλλωστε, από τη στιγμή της σύλληψης θεωρείται άνθρωπος και θεωρείται έγκλημα. Η μόνη περίπτωση που ίσως θα μπορούσε να θεωρείται λογική η έκτρωση, είναι η περίπτωση βιασμού, κατά την οποία οι γυναίκες δεν θα ήθελαν να κρατήσουν ένα τέτοιο παιδί. Θα ήταν η μόνη περίπτωση, που θα μπορούσαμε να νομιμοποιήσουμε την έκτρωση ή αν η γυναίκα είχε κάποιο πρόβλημα υγείας και κινδύνευε η ζωή της. Κατά τα άλλα, παιδιά τα οποία γεννιούνται και δεν τα επιθυμούν οι οικογένειες που τα αποκτούν, δεν θα ήταν σωστό να τα σκοτώσουν με αυτό τον άσχημο τρόπο. Θα μπορούσαν να τα δώσουν για υιοθεσία. Όπως σας είπα, εκατοντάδες οικογένειες δεν μπορούν να αποκτήσουν ένα παιδί, το οποίο επιθυμούν. Άρα, το θεωρώ τελείως παράλογο να γίνεται η έκτρωση. Είναι έγκλημα και σκοτώνεις έναν άνθρωπο.

ΜΑΡΙΑ ΚΟΛΙΑ - ΤΣΑΡΟΥΧΑ (Προεδρεύουσα της Επιτροπής): Το λόγο έχει η Έφηβος Βουλευτής Ξανθή Κουτσογιάννη.

ΞΑΝΘΗ ΚΟΥΤΣΟΓΙΑΝΝΗ (Β΄ Αθήνας): Δε συμφωνώ απόλυτα με την περίπτωση του βιασμού. Γιατί, ακόμα και αν είναι καρπός μιας άσχημης εμπειρίας, το παιδί είναι αθώο. Δεν πιστεύω ότι η γυναίκα έχει το δικαίωμα να το σκοτώσει.

Πιστεύω, ότι η έκτρωση είναι έγκλημα. Θα έπρεπε να υπάρχει νομοθεσία, ώστε να απαγορεύεται.

ΘΩΜΑΣ ΑΘΑΝΑΣΙΟΥ (Α΄ Θεσσαλονίκης): Πιστεύω ότι η έκτρωση πρέπει να νομιμοποιηθεί. Δεν πιστεύω ότι σκοτώνεις έναν άνθρωπο, αλλά ένα έμβρυο, αν μπορεί να θεωρηθεί ότι σκοτώνεις. Από τη στιγμή που δεν έχει αναπτυχθεί ο εγκέφαλος ενός όντος πώς μπορείς να μιλάς για προσωπικότητα;

Μια κοπέλα που μπορεί να πέσει θύμα βιασμού στα 16 της δεν καταλαβαίνω γιατί μετά από αυτήν την άσχημη εμπειρία πρέπει να καταστρέψει τη ζωή της ή να καταδικαστεί σε ένα ρόλο που υπό φυσιολογικές συνθήκες δεν θα ήθελε να ζήσει, τουλάχιστον στα 16 της.

Υπάρχουν άνθρωποι που κάνουν λάθη. Για παράδειγμα, μια κοπέλα 18 – 20 χρονών που είναι τρελά ερωτευμένη και κάνει κάτι τέτοιο και βιαστεί και μετά καταλάβει το λάθος της, να της δώσουμε μια ευκαιρία.

ΜΑΡΙΑ ΚΟΛΛΙΑ – ΤΣΑΡΟΥΧΑ (Προεδρεύουσα της Επιτροπής): Να σας ευχαριστήσω και να σας πω δύο λόγια για αύριο. Θα γίνει ψηφοφορία με ανάταση των χειρών, με πλειοψηφία δηλαδή, για να αποφασίσουμε με ένα ναι ή με ένα όχι για τις προτάσεις που υπάρχουν στη σύνθεση των ιδεών και των κειμένων και τις καινούργιες που μπήκαν σήμερα στη συζήτηση.

Επίσης, θα πρέπει να τεθούν υποψηφιότητες για τους Εισηγητές στην Ολομέλεια που θα πάρουν το λόγο τη Δευτέρα.

ΝΙΚΟΣ ΔΗΜΗΤΡΑΚΟΠΟΥΛΟΣ (Νομός Ροδόπης): Θα ήθελα να πω για τους Ολυμπιακούς Αγώνες. Ακούω πολλούς να λένε ότι προβλήθηκε η χώρα μας στο εξωτερικό, ότι έχουμε τουρισμό και ότι έτσι έρχονται λεφτά στη χώρα μας. Αν αναλογιστούμε όμως πόσα λεφτά δώσαμε στους Ολυμπιακούς Αγώνες, αν δίναμε τα ίδια λεφτά θα μπορούσαμε να αναβαθμίσουμε όλη τη χώρα, όχι μόνο την Αθήνα και την Αττική.

ΜΑΡΙΑ ΚΟΛΛΙΑ – ΤΣΑΡΟΥΧΑ (Προεδρεύουσα της Επιτροπής): Αν μου επιτρέπεται να τοποθετηθώ, το Προεδρείο δεν επιτρέπεται, το γνωρίζω, μια λέξη μόνο. Ήταν κοινή η απόφαση της χώρας μας να διεκδικήσει τους Ολυμπιακούς Αγώνες. Υπάρχουν διστάμενες απόψεις για το τι τελικά έγινε, τι αποκομίσαμε. Εμείς ως Βουλευτές αλλά και όλη η κοινωνία προσπαθούμε να μπορέσουμε έστω και μετά τους Ολυμπιακούς Αγώνες να πάρουμε όσα περισσότερα μπορούμε από αυτό το πνεύμα και από αυτήν τη διοργάνωση. Οι εμπειρίες υπάρχουν και πρέπει να ομολογήσω ότι πρέπει το συντομότερο δυνατό να υλοποιήσουμε μέσω αυτών και

άλλα πράγματα στο μέλλον ως χώρα. Πέραν δηλαδή της σωστής εκμετάλλευσης των Ολυμπιακών εγκαταστάσεων θα πρέπει και τις άυλες υποδομές να μπορέσουμε να τις εκμεταλλευτούμε ως χώρα για το καλύτερο της κοινωνίας μας και των Ελλήνων πολιτών.

ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ ΛΙΑΛΙΟΥ (Νομός Πρέβεζας): Θα ήθελα να συμφωνήσω με τον προηγούμενο Βουλευτή και θα ήθελα να τονίσω το γεγονός ότι χάθηκαν πολλά χρήματα στο δρόμο για ιδιωτικού τύπου επενδύσεις. Αυτό είναι πολύ σημαντικό γιατί από ότι ακούστηκε και από τα ΜΜΕ χάθηκαν εκατομμύρια.

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΖΑΝΔΕΣ (Α΄ Θεσσαλονίκης) : Αν ήταν κοινή απόφαση θα έπρεπε να διεξαχθεί δημοψήφισμα. Εδώ το αποφάσισαν ορισμένα άτομα για να προβάλουν και τη δική τους εικόνα όχι μόνο για τη χώρα τους. Όλες οι άλλες χώρες που έχουν διοργανώσει Ολυμπιακούς Αγώνες έχουν τα μισά έξοδα από τα δικά μας. Έχουν κάνει προκατασκευασμένα γήπεδα για να τα αποσυναρμολογήσουν μετά, ενώ εμείς τα κάναμε μόνιμα και τώρα μας έχουν μείνει. Θα έπρεπε να μοιραστούν τα αθλήματα σε περισσότερες πόλεις.

ΜΑΡΙΑ ΚΟΛΛΙΑ – ΤΣΑΡΟΥΧΑ (Προεδρεύουσα της Επιτροπής): Θα μπορούσαμε να κάνουμε μεγάλη συζήτηση κυρίες και κύριοι, νομίζω ότι πρέπει να την κλείσουμε εδώ σε ό,τι έχει να κάνει με τους Ολυμπιακούς Αγώνες.

Καλό απόγευμα, ευχαριστώ.

Στη συνέχεια και περί ώρα 20.00΄ λύθηκε η συνεδρίαση.

Η ΠΡΟΕΔΡΕΥΟΥΣΑ ΤΗΣ ΕΠΙΤΡΟΠΗΣ

**ΜΑΡΙΑ ΚΟΛΛΙΑ – ΤΣΑΡΟΥΧΑ
ΒΟΥΛΕΥΤΗΣ ΣΕΡΡΩΝ**

ΕΠΙΤΡΟΠΗ ΚΟΙΝΩΝΙΚΩΝ ΥΠΟΘΕΣΕΩΝ

(Α΄ ΤΜΗΜΑ)

Π Ρ Α Κ Τ Ι Κ Ο

Στην Αθήνα σήμερα, 4 Σεπτεμβρίου 2005, ημέρα Κυριακή και ώρα 9.00' π.μ. συνεδρίασε στην Αίθουσα Γερουσίας του Μεγάρου της Βουλής η Επιτροπή Κοινωνικών Υποθέσεων (Α΄ Τμήμα) της Βουλής των Εφήβων, υπό την προεδρία του Βουλευτή κ. Κωνσταντίνου Κιλτίδη, με αντικείμενο την επεξεργασία και εξέταση των θεμάτων: «Δημογραφικό – Υπογεννητικότητα, Ρατσισμός, Αθλητισμός – Ολυμπιακοί Αγώνες, Υγεία – Νοσοκομεία – Ε.Σ.Υ., Κοινωνική Πρόνοια – Ασφάλιση, Βία και Εγκληματικότητα – Κακοποίηση Γυναικών, Ναρκωτικά, Οικογένεια – Ανθρώπινες Σχέσεις, Σωματική και Ψυχική Υγεία, Κάπνισμα – Αλκοόλ, Άστεγοι, Εργασία – Ανεργία, Επαγγελματικός Προσανατολισμός, Μεταφορές – Τροχαία Ατυχήματα, Σκέψεις – Προβληματισμοί Εφήβων, Ευθανασία, Ανθρώπινα Δικαιώματα, Άτομα με Ειδικές Ανάγκες, Τρίτη Ηλικία – Αυτοκτονίες – Υιοθεσία – Ομοφυλοφιλία», που περιλαμβάνονται στη Σύνοψη Κειμένων των μαθητών της Β΄ Τάξης των Λυκείων (Ενιαίων, Δημοσίων, Ιδιωτικών, Ημερησίων, Εσπερινών, Ειδικών, Μουσικών και Γυμνασίων με λυκειακές τάξεις) της Ελλάδας, της Κύπρου και της αντίστοιχης τάξης των Ελληνικών Σχολείων του Εξωτερικού και των μαθητών της τελευταίας τάξης του Α΄ Κύκλου των Τ.Ε.Ε. (Δημοσίων, Ιδιωτικών, Ημερησίων, Απογευματινών, Εσπερινών, Ειδικών) της Ελλάδας, καθώς και της Β΄ Τάξης των Τεχνικών Σχολών της Κύπρου, που συμμετείχαν στο Εκπαιδευτικό Πρόγραμμα "Βουλή των Εφήβων", Ι΄ Σύνοδος 2004 – 2005. (2^η συνεδρίαση)

Στη συνεδρίαση της Επιτροπής συμμετείχαν οι Έφηβοι Βουλευτές: Αγγέλου Γεώργιος (Β΄ Θεσσαλονίκης), Αθανασίου Θωμάς (Α΄ Θεσ/νίκης), Αλεφράγκη Σιδερούλα (Ν. Κυκλάδων), Αλία Έντα (Ν. Κοζάνης), Αλχασίμι Μαρία (Β΄ Αθήνας), Ανανίδης Ιωάννης (Α΄ Θεσσαλονίκης), Αποστολίδης Μαργαρίτης (Β΄ Αθήνας), Βασιλακάκου Χριστίνα (Επικρατείας), Βλασσοπούλου Αικατερίνη (Ν. Μεσσηνίας), Γεωργακόπουλος Ιωάννης (Ν. Αχαΐας), Γιάννου Δήμητρα-Εμμανουέλα (Ν. Δωδεκανήσου), Γιούρα Έση (Β΄ Αθήνας), Γκίζα – Ζήλδα Ανδριανή (Ν. Άρτας),

Δασκαλάκης-Γιόντης Μιχαήλ (Ν. Πέλλας), Δημητρακόπουλος Νικόλαος (Ν. Ροδόπης), Ζανδές Δημήτριος (Α΄ Θεσσαλονίκης), Ζεμπεκίδου Ευαγγελία (Ν. Ροδόπης), Θεοδοσίου Αγγελική (Β΄ Αθήνας), Θεοδωράκογλου Φίλιππος (Επικρατείας), Θεοδωρακοπούλου Μαρία (Ν. Χανίων), Θεοφάνους Μαρία (Κύπρος), Ιωάννου Σοφία (Ν. Σερρών), Κακουλίδου Θεώνη (Α΄ Πειραιά), Καλογερά Μαρία (Ν. Αιτωλοακαρνανίας), Καραγιάννη Χριστίνα (Ν. Έβρου), Καραθάνου Κωνσταντίνα (Ν. Άρτας), Καρακασίλη Κατερίνα (Ν. Αττικής), Καραμέρου Μαρία (Ν. Αρκαδίας), Καραπιπέρη Κυριακή (Ν. Καβάλας), Καροφίλη Θεοδώρα (Α΄ Αθήνας), Καστάνη Αγγελική (ΗΠΑ), Κατούνα Παναγιώτα (Ν. Λακωνίας), Κεκάτος Ξενοφών (Α΄ Αθήνας), Κομπότη Αφροδίτη (Επικρατείας), Κούκουρα Χριστίνα (Ν. Αττικής), Κουμαδωράκη Χρυσούλα (Ν. Χανίων), Κουτσιμανή Αποστολία (Ν. Μαγνησίας), Κουτσογιάννη Ξανθή (Β΄ Αθήνας), Κουτσοσπύρος Κωνσταντίνος (Β΄ Πειραιά), Κτενιαδάκη Μαρία (Ν. Ηρακλείου), Κυρκούση Γεωργία (Ν. Ξάνθης), Κωνσταντακοπούλου Μαρίνα (ΗΠΑ), Κωνσταντινίδου Άντρια (Κύπρος), Λαμπριανίδου Βαρβάρα (Ν. Κοζάνης), Λάππα Θεοδώρα (Καναδάς), Λέζη Χριστίνα (Ν. Κυκλάδων), Λιάλιου Παρασκευή (Ν. Πρεβέζης), Λειβαδίτου Σοφία (Β΄ Αθήνας), Μαθιουδάκη Βασιλική (Β΄ Αθήνας) και Μακρονάσιος Νικόλαος (Ν. Χαλκιδικής).

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΚΙΛΤΙΔΗΣ (Προεδρεύων της Επιτροπής): Αγαπητά μου παιδιά αρχίζουμε τη συνεδρίαση. Το λόγο έχει ο Έφηβος Βουλευτής Νικόλαος Μακρονάσιος.

ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΜΑΚΡΟΝΑΣΙΟΣ (Νομός Χαλκιδικής): Αξιότιμε κύριε πρόεδρε, αγαπητοί συνάδελφοι μία από τις μεγαλύτερες ανάγκες για τον άνθρωπο είναι η εργασία. Στις ημέρες μας έχει φθάσει ο άνθρωπος να στερείται του δικαιώματος της εργασίας και να μην ικανοποιείται η εσωτερική του ανάγκη να δουλέψει. Το φαινόμενο αυτό ονομάζεται ανεργία και είναι υπαίτιο για τη μη εύρεση εργασίας και τη δημιουργία πάρα πολλών προβλημάτων.

Η ανεργία έχει ριζώσει στην ελληνική κοινωνία και σαν ένα αναρριχόμενο φυτό καλύπτει τις κενές θέσεις εργασίας και έτσι το πρόβλημα διογκώνεται. Το πρόβλημα διαιωνίζεται, χωρίς να μπορεί κάποιος να κάνει κάτι ουσιαστικό, αφού τα αίτια της ανεργίας είναι πάρα πολλά. Όλα ξεκινούν από τον κακό επαγγελματικό προσανατολισμό στα σχολεία. Το μάθημα γίνεται από ανειδίκευτους καθηγητές μόνο μια ώρα την εβδομάδα, δεν έχει κανένα ενδιαφέρον για τους μαθητές και τείνει να γίνει η ώρα του παιδιού. Πολλές φορές οι καθηγητές δεν μπορούν να λύσουν ακόμη και τις πιο απλές απορίες των μαθητών, για το εκπαιδευτικό σύστημα, τις πανεπιστημιακές

σχολές, την αγορά εργασίας κ.λπ.. Έτσι, δεν επιτυγχάνεται η γνωριμία του μαθητή με τον εαυτό του.

Ο ΣΕΒ είναι ένας παράγοντας που συντελεί στη δημιουργία ανεργίας, αφού αποπροσανατολίζει τους μαθητές, δεν τους δείχνει το δρόμο και πλέουν λάθος. Το αποτέλεσμα είναι οι απόφοιτοι του λυκείου να σπουδάζουν υποψήφιοι άνεργοι. Ένα άλλο αίτιο της ανεργίας είναι τα προβαλλόμενα πρότυπα από την οικογένεια και τα απωθημένα των γονέων. Όλοι θα ήθελαν τα παιδιά τους να γίνουν γιατροί, δικηγόροι, επιστήμονες και δεν καταλαβαίνουν ότι η κοινωνία μας δεν έχει ανάγκη μόνο από αυτούς, αλλά και από εργατικό δυναμικό. Έτσι, οι γονείς ικανοποιώντας μια δική τους επιθυμία, συμβάλλουν και αυτοί στην ανάπτυξη της ανεργίας. Επιπρόσθετα, υπάρχει και η σημερινή αντίληψη για τη μόρφωση που ωθεί ένα μεγάλο ποσοστό νέων να σπουδάζουν σε ΤΕΙ και ΑΕΙ μόνο και μόνο για να έχουν ένα χαρτί. Ακόμη η έλλειψη επενδύσεων, η μη αύξηση της εμπορικής κίνησης και ο πληθωρισμός, συνεπικουρούν και αυτά στην ανεργία.

Οι θέσεις εργασίας παραμένουν οι ίδιες ή ακόμη και ελαχιστοποιούνται, αφού οι εργοδότες ζητούν άτομα εξειδικευμένα για τη δουλειά τους και με συγκεκριμένες γνώσεις, αφού έτσι απαλλάσσονται από το κόστος και το χρόνο που θα χρειαζόταν για να τους εκπαιδεύσουν.

Η καταναλωτική κοινωνία στην οποία ζούμε, λειτουργεί σαν στήριγμα στην ανερχόμενη ανεργία, αφού ωθεί πολλά άτομα να έχουν δύο ή τρεις δουλειές για να ικανοποιούν την καταναλωτική τους μανία, με αποτέλεσμα κάποιοι άλλοι να μην έχουν ούτε μια δουλειά. Από την άλλη πλευρά, είναι και η αστυφιλία που σε συνδυασμό με την αυτοματοποίηση της εργασίας κάνουν την ανεργία να ευδοκιμεί όλο και περισσότερο στο μεσογειακό κλίμα της χώρας μας, αφού υπάρχει μεγάλη ζήτηση και μικρή προσφορά θέσεων εργασίας. Η ανεργία είναι ένα κοινωνικό πρόβλημα και μέσα από αυτή αντικατοπτρίζεται η κακή νοοτροπία των Ελλήνων που αναζητούν μια εύκολη δουλειά μόνιμη ακόμη και με μικρό μισθό, γιατί φοβούνται να δουλέψουν σκληρά και να αναλάβουν ευθύνες. Όπως, είναι φυσικό, η ανεργία προκύπτει από τους παραπάνω λόγους και προκαλεί συνέπειες και στα ίδια τα άτομα και στην κοινωνία. Πολλές φορές αυτές οι συνέπειες είναι επώδυνες και οδυνηρές.

Ένας άνεργος στερείται οικονομικών πόρων, για την ικανοποίηση των αναγκών του. Ζει σε χαμηλό βιοτικό επίπεδο και υφίσταται οικονομική εξαθλίωση. Η ανασφάλεια και το άγχος για το μέλλον, οδηγούν σε ψυχική εξουθένωση και η αγωνιώδης προσπάθεια για επιβίωση κάνει το άτομο να καταφεύγει σε άλλους

τρόπους για την αναζήτηση χρήματος. Οι συμπεριφορές αυτές με τη σειρά τους οδηγούν σε περιθωριοποίηση. Οι μεγάλες απαιτήσεις των εργοδοτών και η επιλογή των καλύτερων και των πιο καταρτισμένων, καταδικάζει κάποιους ανθρώπους χωρίς γνώσεις, στην ανεργία ή στην εκμετάλλευση. Στον άνεργο γεννιούνται συναισθήματα μειονεξίας, εσωστρέφειας και αναξιοπρέπειας, καθώς και απογοήτευση από τη διάψευση των ονείρων του και των προσδοκιών του. Όπως, καταλαβαίνουμε δεν είναι ευχάριστες οι συνέπειες που προκαλούνται στον άνθρωπο από την ανεργία.

Το ίδιο βαρυσήμαντα είναι και τα αποτελέσματα που έχει η αύξηση της ανεργίας στην κοινωνία. Ενισχύονται συνέχεια τα φαινόμενα κοινωνικής παθογένειας. Δηλαδή, έχουμε έξαρση βίας, εγκληματικότητας, ρατσισμού, τρομοκρατίας, αναρχίας κ.λπ.. Η στέρηση του δικαιώματος της εργασίας είναι δείγμα της λειτουργίας της δημοκρατίας και υποθάλλει την αδιαφορία για τα πολιτικά και κοινωνικά δρώμενα. Έτσι, ευνοείται η ανάπτυξη του αυταρχισμού στα πλαίσια της ιεραρχικής δομής που χαρακτηρίζει το πολιτικό μας σύστημα. Έχουμε μεγάλη οικονομική επιβάρυνση της πολιτείας από την ανάγκη, για την ενίσχυση των ανέργων. Έτσι, το φαινόμενο της μετανάστευσης, συνεχώς ενισχύεται και η χώρα μας αποδυναμώνεται από τους νέους μας που είναι το πιο δημιουργικό ανθρώπινο δυναμικό. Επίσης, η ανεργία συμβάλλει στην ανάπτυξη παρασιτικών επαγγελματιών και προκαλεί επαγγελματική απραξία.

Αυτό, περιορίζει την ανάπτυξη του συνδικαλιστικού κινήματος, που αποτελεί φορέα του δημοκρατικού πολιτεύματος. Η ανεργία είναι ένα έντονο κοινωνικό πρόβλημα, που πλήττει σφόδρα την ελληνική κοινωνία. Γι' αυτό το λόγο πρέπει να δοθεί λύση σε αυτό το πρόβλημα με οποιοδήποτε κόστος.

Λύσεις και τρόποι για την καταπολέμηση της ανεργίας θεωρώ ότι υπάρχουν και θα προτείνω μερικούς: Ο σωστός σχολικός, επαγγελματικός προσανατολισμός μπορεί να μειώσει την ανεργία, αν γίνεται από εξειδικευμένους καθηγητές, εάν εντοπίζει τις ανησυχίες και τα προβλήματα των παιδιών και τα κατευθύνει προς τα ενδιαφέροντα τους. Η αντίληψη για τα ωραία και άσχημα επαγγέλματα πρέπει να ξεπεραστεί. Όλα τα επαγγέλματα είναι χρήσιμα. Θα πρέπει να γίνονται τακτικές ενημερώσεις στα σχολεία και στους γονείς των παιδιών, ώστε να καταλάβουν πως συνεχώς εξελίσσονται η αγορά εργασίας και η οικονομία. Δεν είναι τυχαίο ότι στην Ελλάδα υπάρχουν 120.000 άνεργοι πτυχιούχοι. Οι θέσεις εργασίας εξαρτώνται από τη γενική, οικονομική κατάσταση της χώρας, η οποία θα πρέπει να επενδύσει στην ανάπτυξη, με κριτήριο τις ανθρώπινες ανάγκες και όχι της αγοράς. Η Ελλάδα πρέπει να ξεφύγει από τη λογική που θέλει τη χώρα μας, χώρα χαμηλού εργατικού κόστους και πρέπει να δοθεί

έμφαση στην ποιότητα των προϊόντων, στην αναβάθμιση των ανθρώπινων πόρων και στην πιο γρήγορη ενσωμάτωση της νέας τεχνολογίας. Επίσης, η εφαρμογή του 35ώρου, χωρίς την μείωση των αποδοχών και από την άλλη πλευρά, οι παραγωγικές επενδύσεις του δημοσίου και του ιδιωτικού τομέα, ενταγμένες σε ένα μακροπρόθεσμο πρόγραμμα δημοκρατικής αποκέντρωσης και οικονομικής, αναπτυξιακής – κοινωνικής πολιτικής, με την στήριξη των κοινωνικών φορέων, θα μπορούσαν να βοηθήσουν στο πρόβλημα της ανεργίας.

Πρέπει να σπουδάσω για να βρω δουλειά; Πόσοι από τους συμμαθητές μου θα αποκατασταθούν μετά από τις σπουδές του; Αυτοί οι προβληματισμοί δεν θα έπρεπε να απασχολούν παιδιά της ηλικίας μου, αλλά την πολιτεία και τους αρμόδιους φορείς. Πρέπει το μυαλό μας να μείνει ελεύθερο για να κάνει σκέψεις και όνειρα για ένα δημιουργικότερο και καλύτερο μέλλον. Θέλω να πιστεύω πως στο προσεχές μέλλον θα γίνουν προσπάθειες και θα ληφθούν μέτρα για την καταπολέμηση και τη μείωση του φαινομένου, ώστε όλο και λιγότερα άτομα να μπαίνουν στην ψυχοφθόρο διαδικασία της ανεργίας.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΚΙΛΤΙΔΗΣ (Προεδρεύων της Επιτροπής): Το λόγο έχει ο Έφηβος Βουλευτής Φίλιππος Θεοδωράκογλου.

ΦΙΛΙΠΠΟΣ ΘΕΟΔΩΡΑΚΟΓΛΟΥ (Επικρατείας): Όλοι γνωρίζουμε ότι η ανεργία είναι η αδυναμία εργασιακής απασχόλησης του ατόμου εξαιτίας της έλλειψης θέσεων εργασίας. Αυτό το πρόβλημα, τα τελευταία χρόνια παρατηρείται έντονα σε πολλούς νέους πτυχιούχους και έχει λάβει ανησυχητικές διαστάσεις. Πολλοί μαθητές επιθυμούν να εισαχθούν σε κάποιο ΑΕΙ, με βασικό σκοπό να ικανοποιήσουν ηθικά τους γονείς τους. Δεν ενδιαφέρονται σχεδόν καθόλου, εάν οι σπουδές που θα ακολουθήσουν είναι επιθυμητές για τους ίδιους και εάν το επάγγελμα που θα ασκήσουν αργότερα τους αρέσει. Ο νέος πτυχιούχος, βλέποντας συνεχώς πόρτες κλειστές στην αγορά εργασίας, νοιώθει τα όνειρα του να πέφτουν σε ένα απέραντο κενό. Με το νέο σύστημα της Κυβέρνησης και συγκεκριμένα του Υπουργείου Παιδείας και τις αποφάσεις της κυρίας Μαριέττας Γιαννάκου, όλα αυτά αποτελούν ένα μακρινό παρελθόν, καθώς ο πήχης έχει ανέβει αρκετά ψηλά. Στις σχολές θα εισάγονται μαθητές πάνω από τη βάση και ίσως αυτό να συμβάλει προοδευτικά στην ανάπτυξη της Παιδείας. Ας ελπίσουμε τα επόμενα χρόνια να έχει αντιμετωπιστεί αυτό το πρόβλημα, λαμβάνοντας οι πολιτικοί ορθές αποφάσεις.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΚΙΛΤΙΔΗΣ (Προεδρεύων της Επιτροπής): Το λόγο έχει η Έφηβος Βουλευτής Αφροδίτη Κομπότη.

ΑΦΡΟΔΙΤΗ ΚΟΜΠΟΤΗ (Επικρατείας): Έχω μεγαλώσει στην επαρχία και το μόνο πρόβλημα που αντιμετώπισα μεγαλώνοντας, ήταν η έλλειψη άλλων παιδιών. Τα προβλήματα της επαρχίας τα έζησα από τα πρώτα μου χρόνια. Η μοναξιά και η έλλειψη επικοινωνίας δεν είναι αποκλειστικό προνόμιο της πόλης. Τα χωριά ερημώνουν και αυτοί που επιλέγουν να μείνουν σε αυτά, αντιμετωπίζουν πολλά προβλήματα. Δεν πιστεύω για παράδειγμα ότι υπάρχουν ίσες ευκαιρίες στην εκπαίδευση. Φυσικά υπάρχουν σχολεία και μάλιστα κάποια από αυτά, όπως αυτά που έτυχε να πηγαίνω και εγώ, είναι πολύ καλά οργανωμένα, σε προσεγμένους χώρους και καλούς καθηγητές. Όμως οι τάξεις τους, υστερούν σε επίπεδο σε σύγκριση με τα σχολεία των πόλεων και αυτό όχι γιατί τα παιδιά είναι λιγότερο έξυπνα ή αδιάφορα. Η απουσία ερεθισμάτων, δεν τους δίνει κίνητρα να ενδιαφερθούν για κάποια πράγματα ή να θελήσουν να τα ανακαλύψουν. Η ψυχαγωγία περιορίζεται στην τηλεόραση και στο παιχνίδι. Δεν είναι εύκολη η πρόσβαση σε κάποιο θέατρο. Η κινηματογράφοι βρίσκονται στις πόλεις και όταν οι συγκοινωνίες δεν είναι τακτικές και μάλιστα βραδινές ώρες, το να πάει στον κινηματογράφο κάποιος είναι δύσκολο. Η τέχνη και ο πολιτισμός είναι προνόμια των πολλών στην πόλη και στα χωριά μένει η διάσωση της λαϊκής μας κληρονομιάς, πράγμα καθόλου ευκαταφρόνητο, αλλά ας υπήρχε η δυνατότητα επιλογής. Οι ξένες γλώσσες, τα κολυμβητήρια ή τα στάδια θεωρούνται πολυτέλειες για τα παιδιά του χωριού. Το πολύ – πολύ να δίνονται αγώνες ποδοσφαίρου μεταξύ των παιδιών σχολείων άλλων χωριών. Γιατί να μην δώσουμε κίνητρα και σε άλλες οικογένειες να φύγουν από τα αστικά κέντρα και να γυρίσουν στα χωριά τους.

Πρέπει να αναπτυχθεί η οικονομία της υπαίθρου. Ήδη η Ε.Ε. και οι κυβερνήσεις θέσπισαν ισχυρά οικονομικά κίνητρα, όχι μόνο για την βελτίωση της αγροτικής δραστηριότητας, αλλά και άλλων επαγγελματιών στην επαρχία, όπως π.χ. η ανάπτυξη του αγροτουρισμού. Θα μπορούσε να γίνει μια προσπάθεια να αναβιώσουν επαγγέλματα που θεωρούνται παραδοσιακά και από πολλούς ξεπερασμένα. Θα μπορούσε να δοθεί έμφαση στην ανάπτυξη της γεωργίας και της κτηνοτροφίας. Αυτό θα βοηθούσε στην ανάπτυξη του κράτους και θα καταπολεμούσαν η ανεργία. Θα πρέπει να λειτουργήσει το σύστημα υγείας. Θα μπορούσαν να επανδρωθούν κέντρα υγείας ή αγροτικά ιατρεία και να ενισχυθούν με τον απαραίτητο εξοπλισμό. Έτσι θα αποσυμφωρηθούν και τα νοσοκομεία των κέντρων. Θα πρέπει να υπάρχουν περισσότερα λεωφορεία και συχνότερα δρομολόγια για να μην νοιώθουν απομονωμένοι οι κάτοικοι των χωριών. Για εμάς τους μικρότερους, ίσως, θα έπρεπε

να δοθεί η δυνατότητα απόκτησης διπλώματος οδήγησης λίγο κάτω από τα 18. Το σχολείο θα μπορούσε να συμβάλει με τον τρόπο του στην πνευματική ανάπτυξη και καλλιέργεια των νέων με τη δημιουργία πολιτιστικών εκδηλώσεων.

Εκτός από το κράτος θα πρέπει και εμείς να δραστηριοποιηθούμε. Ας μη ρωτάμε τι μπορεί να κάνει η πατρίδα για εμάς, αλλά και τι μπορούμε να κάνουμε και εμείς γι' αυτήν.

Πιστεύω πως υπάρχουν ευαίσθητοι άνθρωποι που αγαπούν τον τόπο τους. Θα μπορούσαν, λοιπόν, να ιδρύσουν συλλόγους και οργανώσεις που θα βοηθούσαν στην κοινωνική και πνευματική ανάπτυξη των συντοπιτών τους και κυρίως να δώσουν διέξοδο στους νέους. Να οργανώνουν εκδρομές όχι μόνο για αναψυχή αλλά και για εκπαιδευτικό χαρακτήρα, στήσιμο κινηματογράφου, βιβλιοθήκης καθώς και μεταφορά σε θέατρα. Να δημιουργήσουν αθλητικές εγκαταστάσεις ή έστω να βελτιώσουν αυτές που υπάρχουν ήδη στα σχολεία και να επιτραπεί η χρήση τους και μετά τη λήξη των μαθημάτων, να δημιουργήσουν χώρους συγκέντρωσης και να τους εξοπλίσουν με ηλεκτρονικούς υπολογιστές, ώστε να δίνουν τη δυνατότητα αναζήτησης πληροφοριών, επικοινωνίας και ενημέρωσης. Όλες οι ανέσεις και η λάμψη της πόλης ομολογώ πως είναι πολύ δελεαστικές. Θέλω, όμως, όταν φτάσω στο σημείο να επιλέξω τον τόπο διαμονής μου, να παραμείνω στον τόπο μου όχι μόνο λόγω συναισθηματικών δεσμών, αλλά και γιατί δεν θα έχω να ζηλέψω τίποτα από αυτή τη λάμψη.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΚΙΛΤΙΔΗΣ (Προεδρεύων της Επιτροπής): Το λόγο έχει η Έφηβος Βουλευτής Χριστίνα Βασιλακάκου.

ΧΡΙΣΤΙΝΑ ΒΑΣΙΛΑΚΑΚΟΥ (Επικρατείας): Αξιότιμε κύριε Πρόεδρε, αγαπητοί Έφηβοι Βουλευτές, φοιτώ στο Τ.Ε.Ε. Ειδικής Αγωγής Λάρισας και θα ήθελα να μιλήσω για τα παιδιά με ειδικές ανάγκες.

Είναι γεγονός ότι αυτά τα παιδιά δεν είναι τόσο τυχερά όσο κάποια άλλα διότι είναι «αδικημένα» από τη φύση αλλά και από την κοινωνία. Αυτά τα άτομα δεν είναι αποδεκτά διότι δέχονται την υποκρισία, την αδιαφορία, την απανθρωπιά και τις προκαταλήψεις του κόσμου. Συχνά αντιμετωπίζονται ρατσιστικά και πολλές φορές γίνονται δέκτες σκληρής και άδικης αντιμετώπισης από «φυσιολογικούς» ανθρώπους και οδηγούνται στο περιθώριο. Αυτό συμβαίνει, ίσως, διότι οι άνθρωποι συνήθως βλέπουν μόνο το μέλος τους σώματος ή το σημείο συμπεριφοράς που ξεφεύγει από το γενικά αποδεκτό πρότυπο, χωρίς να δουν την προσωπικότητα, τα συναισθήματα και τις επιθυμίες τους. Αυτή η ελλειπτική ματιά είναι αυτή που καθορίζει τον άλλον ως

ανάπηρο. Προφανώς λησμονούμε ότι άνθρωπος σημαίνει: διαφορά στο μυαλό, στο σώμα, στη συμπεριφορά.

Τα παιδιά με ειδικές ανάγκες δεν οραματίζονται ένα καλύτερο μέλλον, αλλά μόνο ένα ανεκτό παρόν. Υπάρχουν, όμως, άτομα που μπορούν να πετύχουν πολλά εάν δεν είναι κλεισμένα απλά προς φύλαξη σε κάποιο ίδρυμα, αλλά σε κάποιο κέντρο ημέρας που θα λειτουργεί συγχρόνως ως πολιτιστικό, εκπαιδευτικό, ψυχαγωγικό, συμβουλευτικό και υποστηρικτικό κέντρο για το ίδιο το άτομο και για την οικογένειά του. Αυτό το κέντρο θα μπορεί να είναι και χώρος εργασίας ή επαγγελματικής κατάρτισης. Εκεί με καθοδήγηση ειδικού προσωπικού θα μπορούν αυτά τα άτομα να αποκτούν εμπειρία και υπευθυνότητα κατασκευάζοντας έργα χειροτεχνίας ή ζωγραφικής, τα οποία θα προωθούνται στην αγορά, κερδίζοντας με αυτό τον τρόπο, σε πρακτική άσκηση, υπευθυνότητα και μικρό χαρτζιλίκι. Τα παιδιά με ειδικές ανάγκες χρειάζονται περισσότερο χρόνο και κόπο για να πετύχουν κάτι, έχουν όμως μεγάλη δύναμη ψυχής και έμαθαν να αγωνίζονται σκληρά και να ξεπερνούν την «ανεπάρκειά» τους.

Γι' αυτούς τους λόγους ζητούν από την κοινωνία να δείξει περισσότερη κατανόηση, αγάπη και υπομονή. Προτείνω να προστεθούν εικόνες και κατάλληλο υλικό στα βιβλία του δημοτικού και του γυμνασίου με στόχο την ευαισθητοποίηση της κοινωνίας. Τολμώ να προτείνω, όμως, βιβλία διαφορετικά και πιο εύκολα για τους μαθητές αυτών των σχολείων. Οραματίζομαι ένα πρόγραμμα εκπαίδευσης ανάλογο των ικανοτήτων αυτών των παιδιών, χωρίς παράλογες απαιτήσεις, υλοποιήσιμο και με εφικτούς στόχους. Είναι καθήκον της κοινωνίας να φροντίζει γι' αυτά τα άτομα διότι η κρατική αδιαφορία έχει ως συνέπεια να διαιωνίζονται οι κοινωνικές ανισότητες.

Δεν είναι άραγε κοινωνικός ρατσισμός η αδιαφορία και η περιφρόνηση, αυτών των ατόμων από την κοινωνία όταν δεν επιτρέπει σε αυτά να κυκλοφορούν στα σχολεία, στην εκκλησία, στις υπηρεσίες, στην αγορά, αφού δεν υπάρχουν ράμπες, βοηθητικές μπάρες ή ασανσέρ. Πρέπει, λοιπόν, ο περιβάλλον χώρος να είναι προσπελάσιμος και να τοποθετηθεί ηχητική προειδοποίηση στα φανάρια και άλλα ειδικά όργανα, ώστε κάθε άτομο να έχει, όπου είναι δυνατόν αυτόνομη διαβίωση και να μη χρειάζεται συνοδό. Θα ήθελα να γίνουν έργα και όχι λόγια για τη δημιουργία εντυπώσεων.

Επιθυμώ, ακόμη, την έντονη παρουσία της Εκκλησίας σε διάφορα προγράμματα οικονομικής ή ψυχολογικής στήριξης των ατόμων με αναπηρίες. Ασφαλώς, η Εκκλησία θα μπορούσε να συμμετέχει στην αύξηση του ποσού χορηγίας

των ατόμων αυτών, διότι αναγκάζονται να ξοδεύουν μεγάλα χρηματικά ποσά για ιατροφαρμακευτική περίθαλψη ή για τη μετακίνησή τους.

Ας πιστέψουμε : ότι «όλοι ίσοι, όλοι διαφορετικοί» και ας κάνουμε πράξη το σεβασμό στη διαφορετικότητα.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΚΙΛΤΙΔΗΣ (Προεδρεύων της Επιτροπής) : Το λόγο έχει η Έφηβος Βουλευτής Ευαγγελία Ζεμπεκίδου.

ΕΥΑΓΓΕΛΙΑ ΖΕΜΠΕΚΙΔΟΥ (Νομός Ροδόπης) : Χαίρομαι πολύ που είμαι μαζί σας και μου δίνεται η ευκαιρία να μοιραστώ τις σκέψεις μου με συνομηλίκους μου. Ευελπιστώ ότι οι προβληματισμοί, οι ιδέες και οι προτάσεις μας θα ευαισθητοποιήσουν τους μεγαλύτερους και ιδιαίτερα αυτούς που έχουν την εξουσία και καθορίζουν στο μερίδιο, που τους αναλογεί την κοινωνική πρόοδο.

Αποφάσισα να μιλήσω για τη δυσλεξία, η οποία παλαιότερα ήταν άγνωστη στη σχολική κοινωνία. Μάλιστα, δεν ήταν λίγοι εκείνοι που τη συνέδεαν με τη διανοητική καθυστέρηση, κάτι που δυστυχώς, συμβαίνει και σήμερα, παρά τις σχετικές έρευνες και τις αξιολογες μελέτες που έχουν δει το φως της δημοσιότητας, παρά τα επιμορφωτικά σεμινάρια που γίνονται ιδιαίτερα στους εκπαιδευτικούς.

Η δυσλεξία, λοιπόν, δεν είναι διανοητική καθυστέρηση, αλλά μαθησιακή δυσκολία που εκφράζεται με πολλές μορφές. Η πιο γνωστή, είναι η αδυναμία των μαθητών να διαχειριστούν σωστά το γραπτό λόγο. Δυσλεξία, όμως, θεωρούνται επίσης τόσο η κατάσταση κατά την οποία η συναισθηματική νοημοσύνη δεν συμβαδίζει με την τυπική, όσο και η έλλειψη ειρμού στη σκέψη.

Με άλλα λόγια, δυσλεξία, σημαίνει η δυσκολία να μάθει κάποιος μαθητής με την ίδια ευκολία που μαθαίνουν οι υπόλοιποι. Το ότι ο Αϊνστάϊν, αλλά και πολλές σημαντικές προσωπικότητες υπήρξαν δυσλεξικά άτομα, μπορεί σαν επιχείρημα να διαλύει αρχικά προκαταλήψεις και να αντιμετωπίζει λάθος συμπεριφορές, ωστόσο αυτό καθ' αυτό το πρόβλημα της φαινομενικής πραγματικότητας, δηλαδή που δημιουργήθηκε στη σχολική κοινότητα, πρέπει να το εξετάσουμε προσεκτικά, να εντοπίσουμε τις αρνητικές του εκφάνσεις και να το αντιμετωπίσουμε σωστά.

Αυτό που γίνεται μέχρι σήμερα από τη στιγμή που εντοπίστηκε επιστημονικά το πρόβλημα, είναι να χορηγούνται βεβαιώσεις στην αρχή από αμφιβόλου ποιότητας κέντρα και στη συνέχεια από τα Κέντρα Διάγνωσης Αξιολόγησης Υποστήριξης (ΚΔΑΥ), άδειες για προφορική εξέταση. Αυτό σε πολλές περιπτώσεις αποτέλεσε προνομιακή συμπεριφορά για ορισμένους μαθητές και από την προκατάληψη

οδηγηθήκαμε στην αδικία, διότι και πάλι αντιμετωπίσαμε το πρόβλημα μόνο στο αποτέλεσμα.

Το ζητούμενο δεν πρέπει να είναι η προνομιακή μεταχείριση των παιδιών με δυσλεξία, ώστε να περνούν κάθε είδους εξετάσεις, αλλά να ληφθούν συγκεκριμένα μέτρα στη σχολική τους καθημερινότητα, που να στοχεύουν στην αντιμετώπιση του προβλήματος. Είναι αναγκαίο μέσα στο σχολείο να υπάρχει ομάδα ψυχολόγων, λογοθεραπευτών και εξειδικευμένων εκπαιδευτικών, που θα βοηθούν γονείς, μαθητές και καθηγητές, να αντιμετωπίζουν σφαιρικά το πρόβλημα. Η ομάδα αυτή πρέπει να προτείνει συγκεκριμένες μεθόδους και τρόπους για να μπορέσουν τα παιδιά που έχουν δυσλεξία να την αντιμετωπίσουν. Να μάθουν σωστά το γραπτό λόγο.

Με το να τα διευκολύνουμε να περνούν ευκολότερα τις εξετάσεις, χωρίς να προσπαθούμε ουσιαστικά να λύσουμε το πρόβλημά τους είναι σαν να δεχόμαστε ότι τη μαθησιακή τους δυσκολία θα την έχουν για πάντα και απλά εμείς δείχνουμε κατανόηση στο πρόβλημά τους, χωρίς να το επιλύουμε. Αυτό βέβαια, δε σημαίνει ότι τα παιδιά με δυσλεξία δεν κάνουν τεράστιες προσπάθειες να αντιμετωπίσουν το πρόβλημα, αλλά, δυστυχώς, τη βοήθεια τη βρίσκουν έξω από το σχολείο, αντί να τη δεχθούν μέσα στο σχολείο.

Σε καμία περίπτωση δεν υποτιμώ την προφορική εξέταση, αλλά αυτή από μόνη της προφανώς δεν αρκεί. Μάλιστα, για να μην υπάρχει καμία υπόνοια αδικίας – ιδιαίτερα στις πανελλαδικές εξετάσεις – η προφορική εξέταση πρέπει να βιντεοσκοπείται και να βαθμολογείται από καθηγητή διαφορετικών νομών.

Πριν κλείσω, επιτρέψτε μου να θεωρήσω τιμή μου, να σας εκμυστηρευτώ ότι και εγώ είμαι μια μαθήτρια με δυσλεξία. Έκανα τεράστια προσπάθεια από την Α' Δημοτικού μέχρι σήμερα στην Γ' Λυκείου για να μπορώ να χειρίζομαι σωστά το γραπτό λόγο. Με βοήθησαν οι γονείς μου και ειδικοί επιστήμονες, που διέγνωσαν το πρόβλημά μου και πρότειναν συγκεκριμένα μέσα για να βοηθηθώ, καθώς και καθηγητές έξω από το σχολείο.

Εκφράζοντας για μια ακόμη φορά τη χαρά μου και την τιμή, που μοιράστηκα μαζί σας τις σκέψεις μου, επιτρέψτε μου υιοθετώντας τη φράση του Αϊνστάιν : «Ευχαριστώ όσους μου είπαν «ΟΧΙ» έτσι έφθασα ως εδώ», να απευθύνω ένα μήνυμα προς τα παιδιά με δυσλεξία. Ο αρνητισμός που ενίοτε εισπράττουμε, να μην μας αποτρέπει από τους στόχους μας, αλλά να ενισχύει την αυτοπεποίθησή μας. Σας ευχαριστώ.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΚΙΛΤΙΔΗΣ (Προεδρεύων της Επιτροπής) : Το λόγο έχει η Έφηβος Βουλευτής Κυριακή Καραπιπέρη.

ΚΥΡΙΑΚΗ ΚΑΡΑΠΙΠΕΡΗ (Νομός Καβάλας) : Αξιότιμε κύριε Πρόεδρε, αγαπητοί συνάδελφοι Έφηβοι Βουλευτές, ο θάνατος ενός 20χρονου στη γειτονιά μου, δεκάδες άλλοι νέοι του τόπου μου, χρήστες που «σέρνουν τα πόδια τους» για να περπατήσουν, με ανάγκασαν να ασχοληθώ και να σας μιλήσω για το θέμα των ναρκωτικών.

Το πρόβλημα, όμως, δεν είναι οι άδειες σύριγγες που προβάλλονται κάθε τόσο στις τηλεοπτικές μας οθόνες ή τα νέα χάπια που παρουσιάζονται από τα τηλεοπτικά δελτία, με την ανάλογη, τρομακτικών διαστάσεων, μουσική υπόκρουση, αλλά οι άδειες ζωές και οι άδειες ψυχές σε μια κοινωνία που γίνεται όλο και λιγότερο ικανή να δώσει αξίες, ελπίδες και οράματα. Μια κοινωνία που παράγει όλο και περισσότερη αβεβαιότητα, ανεργία, αναλγησία και αναξιοπιστία. Μια κοινωνία που χάνεται στους λαβυρίνθους της γραφειοκρατίας και των μεγαλουπόλεων, που συνδέεται ζωντανά με την μουσική ακαδημία του fame story, ενώ χάνει την επαφή της με τους ανθρώπους της διπλανής πόρτας.

Νιώθω την ανάγκη να στρέψω το κατηγορώ μου προς όλους τους εκείνους τους εμπόρους ναρκωτικών που δρουν σχεδόν ανενόχλητοι. Νιώθω τη ανάγκη να στρέψω το κατηγορώ μου σε εκείνους που οργανώνουν τα πρατήρια διακίνησης των ναρκωτικών. Νιώθω τη ανάγκη να στρέψω την οργή μου στην εκπαίδευση για τα αναχώματα, που δεν έδωσε, για τα οράματα που δεν ενέπνευσε, για τη ενημέρωση που δεν προσέφερε. Νιώθω την ανάγκη να στρέψω την οργή μου στην οικογένεια – δεν θέλω να φανώ απόλυτη, αλλά βλέπω και αντιλαμβάνομαι ότι η παραδοσιακή μορφή οικογένειας περνάει κρίση. Δεν μπορεί πλέον να διαδραματίσει τόσο σπουδαίο ρόλο και να αποτελέσει το συνδετικό κρίκο μεταξύ των μελών της. Οι γονείς είναι χαμένοι στη καριέρα τους, στα χρήματά τους και στις προσωπικές φιλοδοξίες. Απόντες από το χθες, το σήμερα και σίγουρα και από το αύριο. Νιώθω την ανάγκη να καταθέσω τη θλίψη για την κρίση των αξιών που βιώνουμε ως σύγχρονη κοινωνία του «ώριμου» καπιταλισμού. Οι θεοί πεθαίνουν, οι μύθοι και οι θεσμοί κλείνονται ατελέσφορα και ο άνθρωπος βρίσκεται αποσυσχετισμένος από τον κόσμο. Δεν υπάρχει μια πίστη να τον ερμηνεύσει. Όλα μοιάζουν παράλογα. Αισθάνεται το παράλογο της ύπαρξής του, νιώθει μεταφυσική ανία, πλήττει από μεταφυσική ανία και τελικά εκτονώνεται επαναστατώντας, χωρίς να βρίσκει διέξοδο.

Μια εναλλακτική πρόταση, ενάντια στην κρίση αξιών που καθρεφτίζεται στο νέο, είναι η άποψη που προτείνω για την αντιμετώπιση των ναρκωτικών και σε αυτό το στόχο πρέπει να κινηθούν τα σεμινάρια πρόληψης και αντιμετώπισης.

Ακόμα, η δημιουργία γνήσια αυτοδιαχειριζόμενων κοινοβιακών κοινοτήτων, όπου μέσα σε ένα κλίμα κατανόησης, αποδοχής και προστασίας ο εξαρτημένος θα μπορεί να οικοδομεί ένα καινούργιο δικό του πλέγμα προσωπικών του σχέσεων, που θα αντιπαρατίθεται στις αλλότριες καταναγκαστικές σχέσεις, ενάντια στις οποίες στράφηκε ασυνείδητα με την τοξικοεξάρτησή του.

Κατά την ταπεινή μου γνώμη, είναι επιστημονικά ανυπόληπτη, πολιτικά έκθετη και κοινωνικά επικίνδυνη οποιαδήποτε αναφορά στην τοξικομανία, όταν είναι μονόπλευρη. Η προβολή του ενός μόνο σκέλους της αφενός αποκρύβει και αφετέρου ενδυναμώνει το άλλο, προς όφελος της εξουσίας που το διαχειρίζεται.

Πρέπει να δώσουν οι κοινότητες ένα μήνυμα πρόληψης με την ενημέρωση πάνω στις αιτίες που οδηγούν στη χρήση των ουσιών. Να υπάρχει αξιόπιστη επιστημονική προσέγγιση για τη κατάρριψη παγιωμένων μύθων και συνεχής παρουσία θεραπευτών των ειδικών μονάδων απεξάρτησης στα σχολεία.

Κύριο λόγο παίζει η ενεργοποίηση της κοινωνίας μέσα στις οικογένειες, στα σχολεία και μεταξύ των μαθητών. Για αυτό και τα κέντρα απεξάρτησης πρέπει να λειτουργούν στα πλαίσια των Ο.Τ.Α. και σε επίπεδο κοινότητας.

Τέλος, όποιες έρευνες γίνονται να αναλύονται και να γίνονται το έναυσμα για μια νέα πιο επιθετική πολιτική ενάντια στα ναρκωτικά. Οι τάσεις που διαφαίνονται με μια πρώτη εκτίμηση; Είναι γονείς που κινούνται μεταξύ πανικού και αδιαφορίας σχετικά με τα θέματα της εξάρτησης και που φοβούνται να επικοινωνήσουν με τα παιδιά τους. Αγωνία από τους γονείς και τους καθηγητές για τον τρόπο αντιμετώπισης του χρήστη και άγνοια στο πρόβλημα της εξάρτησης και στα κοινωνικά προβλήματα που οδηγούν στην τοξικοεξάρτηση.

Αγαπητοί μου, οι δρόμοι των ναρκωτικών δε θα σταματήσουν στο «Βενιζέλος», στον Έβρο ή σε άλλους μεθοριακούς σταθμούς όσα μέτρα και αν παρθούν. Μόνο με την ανάπτυξη της διεθνούς συνεργασίας (σε παγκόσμιο και σε περιφερειακό επίπεδο) μπορούν να μπουν φραγμοί στην εμπορία και στην παραγωγή των ναρκωτικών.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΚΙΛΤΙΔΗΣ (Προεδρεύων της Επιτροπής): Το λόγο έχει η Έφηβος Βουλευτής Θεοδωρακοπούλου Μαρία.

ΘΕΟΔΩΡΑΚΟΠΟΥΛΟΥ ΜΑΡΙΑ (Νομός Χανίων) : Αξιότιμε κύριε Πρόεδρε και αγαπητοί συνάδελφοι. Κατάγομαι από το Σαντομέρι, ένα μικρό χωριό, μισή ώρα από

την Πάτρα. Έχω γεννηθεί, όμως, και μεγαλώσει στο νομό Χανίων. Η οικογένειά μου αποτελείται από επτά μέλη. Είμαι η δεύτερη ανάμεσα στα αδέρφια μου και φοιτώ στη Β΄ Λυκείου Παλιοχώρας.

Η Παλιόχωρα βρίσκεται νοτιοδυτικά από τα Χανιά, περίπου 75 χλμ. Θεωρείται κωμόπολη τα τελευταία χρόνια, γιατί ο πληθυσμός της, όσο παραινούν τα χρόνια, αυξάνεται. Το καλοκαίρι έχει πολύ τουρισμό, όμως, δεν έχει τις απαραίτητες προϋποθέσεις, τόσο για τους μόνιμους κατοίκους, όσο και για τους τουρίστες που την επισκέπτονται και είναι περίπου 3.000 .

Έτσι και εγώ αποφάσισα να μιλήσω γι' αυτά τα θέματα που με απασχολούν και να προτείνω κάποιες πιθανές λύσεις. Θα αναλύσω το θέμα της ανυπαρξίας Κέντρου Υγείας στη περιοχή μου. Είναι ένας προβληματισμός που με απασχολεί πιο έντονα δύο με τρία χρόνια τώρα. Στην Παλιόχωρα υπάρχει ένα μόνο ιατρείο, το οποίο δεν είναι επαρκές για τον πληθυσμό στη περιοχή. Ειδικότερα, το καλοκαίρι που την επισκέπτονται πολλοί τουρίστες δεν αρκεί το ιατρείο και η ύπαρξη δύο ιδιωτών ιατρών (παθολόγος και παιδίατρος). Πρέπει εδώ να σημειωθεί, πως υπάρχει Κέντρο Υγείας στην Κάντανο – ένα χωριό μισή ώρα από εδώ. Έχει εγκατασταθεί εκεί, όχι επειδή η περιοχή έχει περισσότερο πληθυσμό αλλά, επειδή βρίσκεται στο κέντρο όλων των υπολοίπων περιοχών. Η απόσταση, όμως, από την Παλιόχωρα είναι αρκετά μεγάλη, αν υπάρχει κάποιο επείγον περιστατικό. Δεν είναι, όμως, μόνο αυτό. Το ιατρείο της Παλιόχωρας δεν διαθέτει τον απαιτούμενο εξοπλισμό για όλες τις περιπτώσεις. Έτσι πολλές φορές χρειάζεται να μεταφερθεί ο τραυματίας ή ο άρρωστος στη Κάντανο, έστω και για κάτι απλό. Θα ήταν καλό να δημιουργηθεί και στη Παλιόχωρα ένα Κέντρο Υγείας με όλες τις απαραίτητες υποδομές. Χρειάζεται για όλους μας.

Θα σας αναφέρω ένα προσωπικό οικογενειακό παράδειγμα. Σε ηλικία τεσσάρων ετών ο μικρός μου αδελφός είχε ένα ατύχημα. Έπεσε στη θάλασσα, όπου παρέμεινε αρκετά λεπτά, μέχρι που κάποιος άνθρωπος, που βρισκόταν εκεί, τον ανέσυρε από το νερό. Ήταν σχεδόν νεκρός μέχρι που κάποιος ντόπιος του έδωσε το «φιλί της ζωής» και ξαναβρήκε τις αισθήσεις του. Αμέσως ειδοποιήθηκαν οι γονείς μου, που έτρεξαν να τον μεταφέρουν στο ιατρείο της πόλης μας. Εκεί του δόθηκαν οι πρώτες βοήθειες, δηλαδή, οξυγόνο μέχρι που να έρθει το ασθενοφόρο μισή ώρα μετά. Μεταφέρθηκε, έχοντας ακόμα τις αισθήσεις του χαμένες, στο Κέντρο Υγείας Καντάνου. Εκεί βρίσκονταν παθολόγοι, οι οποίοι εξέτασαν τον αδελφό μου και του έβαλαν ορό. Όμως, έπρεπε να μεταφερθεί στο Ιατρικό Κέντρο Χανίων. Στο δρόμο προς τα Χανιά άρχισε η υγεία του να βελτιώνεται. Εκεί ξανά εξετάστηκε και διαγνώστηκε πως έζησε,

επειδή δεν είχε περάσει νερό στους πνεύμονές του, αλλά και επειδή τελευταία στιγμή ανασύρθηκε από το νερό.

Τώρα μετά πέντε χρόνια σκέφτομαι και αναρωτιέμαι ότι αν υπήρχε Κέντρο Υγείας στην Παλιόχωρα, δεν θα χρειάζονταν να μεταφερθεί τόσο μακριά, διακινδυνεύοντας τη ζωή του και θα ήταν διαφορετικά τα πράγματα, αν υπήρχε στην περιοχή μου Κέντρο Υγείας. Δε θα χρειαζόταν να πάει στο Κάντανο, αλλά θα έκανε εδώ αυτά που έκανε εκεί. Δηλαδή, θα τον συνέφεραν μισή ώρα νωρίτερα, που, ίσως, σε αυτή τη μισή ώρα που πήρε για να μεταφερθεί στο Κέντρο Υγείας Καντάνου, ο αδερφός μου να είχε ξεψυχήσει.

Επηρεάστηκα πολύ από το γεγονός αυτό, ώστε να το αναφέρω και να σας πείσω, γιατί πιστεύω ότι πρέπει να δημιουργηθεί και στην Παλιόχωρα Κέντρο Υγείας ή ακόμα και να βελτιωθεί το Ιατρείο που έχουμε, ώστε να εξυπηρετείται περισσότερος κόσμος και να υπάρχουν περισσότεροι γιατροί.

Και λέω να βελτιωθεί για τους εξής λόγους: Πρώτον, η κατάσταση στο εσωτερικό του ιατρείου είναι αδικαιολόγητη. Καθαρίζεται μονάχα δύο φορές την εβδομάδα και δε βάφεται, όσο συχνά θα έπρεπε, με αποτέλεσμα οι τοίχοι να ξεφτίζουν. Ακόμα, δεν αερίζεται ο χώρος. Βλέπω τόσα χρόνια, το μοναδικό παράθυρο, να έχει τα παντζούρια κλειστά. Ο χώρος αερίζεται μόνο από την πόρτα, η οποία ανοίγει για περίπου τέσσερις ώρες, πέντε φορές την εβδομάδα. Δεύτερον, το προσωπικό δεν επαρκεί για την κάλυψη των ασθενών. Υπάρχουν δύο γιατροί κάποιες ημέρες και τις υπόλοιπες τρεις, με αποτέλεσμα να χρειάζεται αρκετή αναμονή και υπομονή από τους ασθενείς. Τρίτον, το ωράριο λειτουργίας δεν είναι ικανοποιητικό. Λειτουργεί μόνο πρωινές ώρες μέχρι τις 14.00 και το απόγευμα παραμένει κλειστό.

Προτείνω, λοιπόν, για τη βελτίωση του εσωτερικού χώρου, να καθαρίζεται συχνότερα –καθημερινά – και να βάφεται ετησίως. Μπαίνουν άνθρωποι όλων των ηλικιών στο ιατρείο και θα έπρεπε η κατάσταση να είναι πολύ καλύτερη. Ο χώρος, αναμφισβήτητα, θα έπρεπε καθημερινά να αερίζεται. Εκεί πάμε για βελτίωση της υγείας μας και όχι για χειροτέρευση. Να υπάρχουν περισσότεροι γιατροί καθημερινά, ώστε να καλύπτονται οι ανάγκες όλων των ασθενών έγκαιρα. Τέλος, θα έπρεπε το Ιατρείο να λειτουργεί και απογευματινές ώρες, γιατί δεν υπάρχουν ανάγκες μόνο τα πρωινά.

Προτείνω να δημιουργηθεί Κέντρο Υγείας στην Παλιόχωρα ή τουλάχιστον να βελτιωθεί η κατάσταση του ιατρείου, κάτι το οποίο βρίσκω αδύνατο.

Κλείνοντας, θα αναφέρω ότι ποτέ δεν έχει συζητηθεί το θέμα δημιουργίας Κέντρου Υγείας στην Παλιόχωρα, αλλά ούτε και βελτίωσης του ιατρείου. Ο Δήμος μας ασχολείται με άλλα, πιο ασήμαντα θέματα, αλλά η υγεία των κατοίκων της περιοχής δεν τους απασχολεί από ό,τι φαίνεται. Πιστεύω ότι αυτό το πρόβλημα δεν υπάρχει μόνο στην περιοχή μου κι αυτό, γιατί δεν δίνεται η προσοχή που θα έπρεπε στις απομονωμένες περιοχές.

Συμπερασματικά, το κράτος θα έπρεπε να δείχνει περισσότερη φροντίδα στις ακριτικές, απομονωμένες περιοχές, όπως η δική μας.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΚΙΛΤΙΔΗΣ (Προεδρεύων της Επιτροπής): Το λόγο έχει η Έφηβος Βουλευτής Κατούνα Παναγιώτα.

ΠΑΝΑΓΙΩΤΑ ΚΑΤΟΥΝΑ (Νομός Λακωνίας): Αξιότιμε κύριε Πρόεδρε, φίλες και φίλοι, θα μιλήσω για την υγεία του ανθρώπου, τόσο τη σωματική, όσο και τη ψυχική, εφόσον ο συνδυασμός τους αποτελεί πρωταρχικό παράγοντα για μια ισορροπημένη και ευτυχισμένη ζωή.

Ξεκινώντας με τη σωματική υγεία, θα ήθελα να επισημάνω ότι, κυρίως, στην περιφέρεια παρουσιάζονται σημαντικές ελλείψεις καταρτισμένου προσωπικού, αλλά και των κατάλληλων εκείνων μηχανημάτων, με αναπόδραστη συνέπεια να χάνεται πολύτιμος χρόνος για τη μετακίνηση των ασθενών σε μεγαλύτερα και πληρέστερα ως προς τον εξοπλισμό νοσοκομεία. Επιπλέον, οι περισσότεροι γιατροί δεν έχουν, δυστυχώς, ακόμα συνειδητοποιήσει, ότι επιτελούν λειτούργημα και ότι η ανθρώπινη υγεία είναι το σημαντικότερο κοινωνικό αγαθό, με αποτέλεσμα να επιδεικνύουν ανάρμοστη συμπεριφορά και να αδιαφορούν ακόμα και για εκείνους τους ανθρώπους που δεν κατέβαλαν το απαραίτητο και επιπρόσθετο για αυτούς χρηματικό ποσό. Στα περισσότερα νοσοκομεία δεν πληρούνται οι συνθήκες υγιεινής, με συνέπεια τη δημιουργία μολύνσεων, θέτοντας έτσι σε κίνδυνο την υγεία των ασθενών.

Όσον αφορά την ψυχική υγεία, θεωρώ ότι το πρόβλημα είναι ιδιαίτερα οξύ στις μεγαλουπόλεις, όπου οι σχέσεις των ανθρώπων καθίστανται επιφανειακές. Εκεί, οι άνθρωποι αποξενώνονται και παύουν να εμπιστεύονται τους συνανθρώπους τους. Γίνονται καχύποπτοι και προτιμούν να περνούν τον ελεύθερο χρόνο τους δουλεύοντας, εφόσον για αυτούς οι φίλοι είναι λιγοστοί, αν όχι ανύπαρκτοι. Η έλλειψη ανθρώπινης επικοινωνίας δημιουργεί σοβαρά προβλήματα που διαταράσσουν την ψυχική ισορροπία των ανθρώπων, οι οποίοι στις περισσότερες περιπτώσεις γίνονται δυστυχισμένοι.

Εφόσον η υγεία αποτελεί μέγιστο αγαθό, καθίσταται απαραίτητη η ενεργοποίηση και η καταβολή προσπάθειας για την καταστολή του προβλήματος. Ας προσπαθήσουμε, ο καθένας με τον τρόπο του, προκειμένου όλοι να απολαμβάνουμε το κεκτημένο δικαίωμα της σωματικής και ψυχικής μας υγείας. Ευχαριστώ πολύ.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΚΙΛΤΙΔΗΣ (Προεδρεύων της Επιτροπής): Το λόγο έχει η Έφηβος Βουλευτής Έση Γιούρα.

ΕΣΗ ΓΙΟΥΡΑ (Β΄ Αθήνας): Αξιότιμε κύριε Πρόεδρε, φίλες και φίλοι, η έκτρωση που γίνεται από ανήλικα κορίτσια είναι ένα πολύ μεγάλο πρόβλημα για τη χώρα μας. Η έκτρωση είναι έγκλημα. Κάποιοι λένε ότι δεν είναι για να κερδίσουν περισσότερα χρήματα. Πολλές περιπτώσεις αφορούν ανήλικα κορίτσια. Μια φίλη και συμμαθήτριά, 16 ετών, μου διηγήθηκε την ιστορία της. Κάποια στιγμή έκανε αυτό το έγκλημα και μετά από μια εβδομάδα απουσίας, ήρθε στο σχολείο κλαμένη και λυπημένη και μου είπε ότι έγινε δολοφόνος, ότι σκότωσε κάτι που είχε μέσα της. Δεν περίμενα να κάνει κάτι τέτοιο, αλλά όταν άκουσα τι πέρασε, συγκινήθηκα. Δεν ήθελα να το πιστέψω, αλλά ήταν αλήθεια. Οι γονείς της την ανάγκασαν να το κάνει, γιατί ήταν μικρή. Πολλοί γονείς σκέφτονται το ίδιο. Γιατί δεν τους βοηθούν και δεν τους εξηγούν;

Φοβάμαι ότι στο μέλλον οι εκτρώσεις θα αυξηθούν και δεν υπάρχει νόμος που να τις απαγορεύει. Προτείνω να υπάρχει ενημερωτικό υλικό για τους γονείς, ώστε να μιλήσουν στα παιδιά τους για αυτές τις περιπτώσεις. Να μοιραστούν φυλλάδια και βιβλία στα σχολεία, για να ενημερωθούν οι μαθητές. Να υπάρχουν ψυχολόγοι στα σχολεία, για να βοηθούν τα παιδιά που δεν μπορούν να μιλήσουν στους γονείς τους για κάποιες άσχημες εμπειρίες της ζωής τους, όπως η έκτρωση, τα ναρκωτικά, κ.λπ. Μετά από μια τέτοια εμπειρία, να υπάρχει ενημέρωση από γιατρούς για τα προβλήματα που μπορεί να δημιουργηθούν μετά από μια έκτρωση.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΚΙΛΤΙΔΗΣ (Προεδρεύων της Επιτροπής): Το λόγο έχει η Έφηβος Βουλευτής Κατερίνα Βλασσοπούλου.

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ ΒΛΑΣΣΟΠΟΥΛΟΥ (Νομός Μεσσηνίας): Αξιότιμε κύριε Πρόεδρε, αγαπητοί συνάδελφοι, οι Έλληνες είμαστε ένας φιλόξενος λαός. Από την αρχαιότητα, οι πρόγονοί μας λάτρευαν τον Ξένιο Δία. Το αποδείξαμε και στους Ολυμπιακούς Αγώνες ότι ακόμα και σήμερα είμαστε από τους πιο φιλόξενους λαούς. Πράγματι, αισθανθήκαμε περήφανοι, γιατί όλος ο κόσμος παραδέχτηκε αυτή την αρετή μας. Κυρίως, χαρήκαμε, γιατί κάποιοι που μας υποτιμούσαν και μας θεωρούσαν κατώτερους, έδειξαν ότι πλέον μας υπολογίζουν.

Ωστόσο, μήπως, όταν φωνάζουμε στα γήπεδα «Αλβανέ, Αλβανέ, δεν θα γίνεις Έλληνας ποτέ», δείχνει, ότι τελικά δεν είμαστε και τόσο φιλόξενοι; Μήπως αντιμετωπίζουμε αυτούς τους ανθρώπους, όπως μας αντιμετώπιζαν παλιότερα οι ανώτεροί μας; Κάτι τέτοιο μάλλον συμβαίνει, αφού τα γεγονότα έτσι δείχνουν. Πέρυσι, στον ποδοσφαιρικό αγώνα Ελλάδας – Αλβανίας, ο Αλβανός Πρωθυπουργός υποσχέθηκε στους παίκτες της αλβανικής ομάδας αστρονομικά ποσά, προκειμένου να κερδίσουν την ελληνική ομάδα. Έτσι, ένας ποδοσφαιρικός αγώνας έγινε εθνική υπόθεση, ακριβώς επειδή οι Αλβανοί αισθάνονταν ταπεινωμένοι στη χώρα που είχαν καταφύγει ως μετανάστες.

Η Ελλάδα, μετά από μια χρόνια μεταναστευτική παράδοση, έχει εξελιχθεί σε χώρα υποδοχής αλλοδαπών, με συνέπεια τη μορφοποίησή της σε πολυπολιτισμική κοινωνία. Όλο και μεγαλύτερος αριθμός μεταναστών από τις γειτονικές, λιγότερο αναπτυγμένες χώρες, αλλά και από μακρινές που δυστυχούν, επιδιώκουν να έρθουν στη χώρα μας για μια καλύτερη ζωή, για να αποφύγουν την ανεργία, το χαμηλό εισόδημα, τις άσχημες συνθήκες ζωής και τους κινδύνους που υπάρχουν στη χώρα τους.

Ενώ οι προσδοκίες τους από τη χώρα μας, όπως και από τις υπόλοιπες αναπτυγμένες χώρες, είναι μεγάλες είναι μεγάλες, στην πραγματικότητα παρουσιάζονται πολλά προβλήματα προσαρμογής και ένταξης των μεταναστών στο νέο περιβάλλον. Έτσι, αυτοί οι άνθρωποι αισθάνονται συχνά αποξενωμένοι, αφού συμμετέχοντας σε δύο ή περισσότερα συστήματα παιδείας ή πολιτισμού, δεν έχουν ξεκαθαρίσει μέσα τους την ταυτότητά τους και κάποιες φορές οδηγούνται σε μη αποδεκτές μορφές συμπεριφοράς.

Ταυτόχρονα, οι ρατσιστικές συμπεριφορές του γηγενούς πληθυσμού οδηγούν τα άτομα δέκτες σε υποταγή, χαμηλή αυτόεκτίμηση, στέρηση υψηλών στόχων και προσωπικότητας. Στο κοινωνικό σύνολο διαταράσσεται συχνά η ισορροπία και μεταβάλλεται η κοινωνική δομή, τόσο στον τόπο προέλευσης όσο και στον τόπο εγκατάστασης.

Η αφορμή για να ασχοληθώ με το θέμα της συμβίωσης σε μία πολυπολιτισμική κοινωνία δόθηκε από μια εργασία πάνω στο συγκεκριμένο θέμα, στην οποία έλαβα μέρος μαζί με τέσσερις συμμαθήτριάς μου. Έτσι, από την επεξεργασία ενός αριθμού ερωτηματολογίων, γνωρίσαμε τις απόψεις, το βαθμό ανοχής και αποδοχής των μαθητών, των εκπαιδευτικών και των γονέων ως προς τη διαφορετικότητα των αλλοδαπών που ζουν στις ελληνικές κοινωνίες. Τους μαθητές δεν τους είχε

απασχολήσει ποτέ το ζήτημα. Μάλιστα, μερικοί αγνοούν τα όποια προβλήματα έχουν δημιουργηθεί κατά καιρούς γύρω από την πολυπολιτισμικότητα. Οι περισσότεροι, ενώ έχουν επαφή με αλλοδαπούς, εμφανίζουν ρατσιστικές απόψεις. Θα ήθελα να σημειώσω ότι η πλειοψηφία των μαθητών που πήραν μέρος στην έρευνα είναι άτομα 15-17 ετών, φοιτούν σε ενιαία λύκεια και το 80% έχει πολύ καλές επιδόσεις στο σχολείο.

Έτσι έρχεται να κλονιστεί η άποψη ότι ρατσισμός και υψηλό μορφωτικό επίπεδο δε συμβαδίζουν. Κάτι πρέπει να γίνει άμεσα, ώστε να μπορέσουμε να συμβιώσουμε στην αυριανή κοινωνία. Πώς, όμως, θα γίνει αυτό, αν μας διακρίνει μια γενική αδιαφορία; Η εκπαίδευση, ως βασικό στοιχείο για τη διαδικασία διαμόρφωσης του χαρακτήρα, των στάσεων και της συμπεριφοράς του ατόμου, είναι ίσως το καταλληλότερο εργαλείο διαχείρισης αυτής της νέας πολυπολιτισμικής πραγματικότητας της ελληνικής κοινωνίας.

Ωστόσο, είναι φανερό πως ένα σχολείο με αντιρατσιστική κατεύθυνση δεν μπορεί να αναπτυχθεί σε ένα εκπαιδευτικό σύστημα που καλλιεργεί εθνικιστικές αντιλήψεις. Το σχολείο πρέπει να είναι αλληλέγγυο στα προβλήματα των μειονοτήτων, να σέβεται τη διαφορετικότητα, να διδάσκει τη μητρική γλώσσα και να παίρνει αντισταθμιστικά μέτρα των εμποδίων στην κοινωνική ένταξη. Αυτό το σχολείο θα καλλιεργεί την αλληλεγγύη και τη συνεργασία των λαών. Έτσι, η παρεχόμενη παιδεία και μόρφωση πρέπει να έχει εκτός των άλλων στόχων και έναν παραπάνω, την εξάλειψη των φυλετικών διακρίσεων και του ρατσισμού. Θα πρέπει να διδάσκει το σεβασμό και τις ηθικές αξίες στον άνθρωπο, που αποτελούν το θεμέλιο για τις ομαλές σχέσεις των ανθρώπων. Να δημιουργεί, δηλαδή, μια ανθρωποκεντρική παιδεία, όπου δε θα έχουν θέση οι σημερινές απαράδεκτες αντιδράσεις σχετικά με την άρση της ελληνικής σημαίας από άριστους αλλοδαπούς, οι οποίοι όχι μόνο σέβονται την πατρίδα μας, αλλά κατάφεραν να ξεπεράσουν τους Έλληνες μαθητές που εξετάζονται στη μητρική τους γλώσσα. Έτσι, στα θεωρητικά, κυρίως, μαθήματα θα μπορούσε να δοθεί έμφαση στα ανθρώπινα δικαιώματα, ιδιαίτερα εκείνων των ομάδων που μειονεκτούν ως προς τον υπόλοιπο πληθυσμό, για παράδειγμα των μεταναστών.

Έπειτα, η πολιτεία θα πρέπει να αντιμετωπίζει αυστηρά τους φανατισμένους ρατσιστές, που πολλές φορές δε διστάζουν να προβαίνουν σε εγκληματικές ενέργειες σε βάρος μειονοτήτων, προσφύγων και αλλοδαπών. Παράλληλα, οι τοπικές κοινωνίες, μέσω των πολιτικών τους εκπροσώπων ή μέσω συλλόγων και άλλων φορέων, θα πρέπει να αναλάβουν πρωτοβουλίες ένταξης των ανθρώπων που

έρχονται από άλλες χώρες, αλλά ζουν και προσφέρουν στον τόπο μας. Για παράδειγμα, θα μπορούσαν να γίνονται δωρεάν μαθήματα ελληνικών στους ενήλικες, αλλά και μαθήματα της μητρικής τους γλώσσας στα παιδιά. Επίσης, θα μπορούσαν να δημιουργηθούν προγράμματα στήριξης καθώς και προγράμματα ευαισθητοποίησης των πολιτών απέναντι σε κοινωνίες μειοψηφίας. Επίσης, τα ΜΜΕ θα πρέπει να πάψουν να προάγουν τα στερεότυπα των αλλοδαπών, ως δολοφόνων, εγκληματιών και να αναπαράγουν συνεχώς τη φράση «ο δράστης πιθανότατα είναι αλλοδαπός». Επίσης, θα πρέπει αντίθετα να συμβάλουν στην ευαισθητοποίηση του πολίτη, στη διαμόρφωση άποψης και στη συνειδητοποίηση πόσο υποβιβάζουν την ανθρώπινη υπόσταση και προσωπικότητα η ρατσιστική αντιμετώπιση κοινωνικών ομάδων ή λαών. Το κυριότερο όλων είναι ότι θα πρέπει να πάψουμε να βλέπουμε τους αλλοδαπούς σαν ξένα σώματα, γιατί ήρθαν εδώ και θα μείνουν. Άλλωστε τα παιδιά τους, όταν μορφωθούν θα κατακτήσουν με τα προσόντα τους θέσεις στο ελληνικό δημόσιο και θα είναι οι αυριανοί εκπαιδευτικοί, αστυφύλακες, δικαστικοί κ.λπ..

Το να είμαστε υποχρεωμένοι να ζούμε με άλλους δεν είναι ατυχία, όπως έχουμε συνηθίσει να πιστεύουμε, αλλά αντίθετα είναι μια μοναδική ευκαιρία να αναγνωρίσουμε και να αναστοχαστούμε σχετικά με τον εαυτό μας. Είναι μια ευκαιρία αξιοποίησης των καρπών της συμβίωσης, η οποία προσφέρει και διδάσκει. Επιδεικνύοντας σεβασμό στον άλλον δεν εκπληρώνουμε μόνο ένα καθήκον δικαιοσύνης, αλλά αναζωογονούμε ταυτόχρονα την ίδια μας την ταυτότητα. Αντίθετα, η αυτάρεσκη και αλαζονική υποτίμηση του άλλου μας στερεί τη δυνατότητα ουσιαστικής αντιπαραβολής για την ανάδειξη υπεύθυνων αρχών και περιεχομένου ζωής.

Τέλος, θα ήθελα να αναφέρω ένα γνωστό παραμύθι, αυτό με την πριγκίπισσα και το βάτραχο. Μια πανέμορφη πριγκίπισσα ενώ περπατά στο δάσος χάνει την αγαπημένη της χρυσή μπάλα μέσα σε ένα βαθύ πηγάδι. Η πριγκίπισσα αρχίζει να κλαίει και τότε εμφανίζεται ένας βάτραχος πρόθυμος να τη βοηθήσει να ξαναβρεί την μπάλα, υπό μια προϋπόθεση, να το φιλήσει. Η πριγκίπισσα δέχεται και ο βάτραχος πηδάει στο πηγάδι και της δίνει πίσω τη μπάλα της, όμως, η πριγκίπισσα την αρπάζει και φεύγει τρέχοντας. Στο τέλος, η πριγκίπισσα υποχρεωμένη από το βασιλιά αναγκάζεται να φιλήσει το βάτραχο και αμέσως εκείνος μεταμορφώνεται σε έναν όμορφο πρίγκιπα. Η ιστορία, μας διδάσκει ότι κάτι που μας φαίνεται απεχθές, αποκαλύπτεται ξαφνικά ως δώρο, ρυθμίζοντας αυτό που πραγματικά είμαστε, μέσω της ουσιαστικής αντιπαραβολής με όλους τους ιστορικούς μας συνταξιδιώτες, ίσως

βοηθήσουμε να γίνει κάποια μέρα ο βάτραχος πρίγκιπας. Για να γίνει, όμως, αυτό θα πρέπει πρώτα η πριγκίπισσα να φιλήσει το βάτραχο.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΚΙΛΤΙΔΗΣ (Προεδρεύων της Επιτροπής): Το λόγο έχει ο Έφηβος Βουλευτής Δημήτριος Ζανδές.

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΖΑΝΔΕΣ (Α΄ Θεσσαλονίκης): Αξιότιμε κύριε Πρόεδρε, αγαπητοί Έφηβοι Βουλευτές. Βρισκόμενος εδώ και χρόνια στο χώρο του αθλητισμού αποφάσισα να αναφερθώ στο ζήτημα αυτό. Ο αθλητισμός, όπως όλοι οι τομείς της κοινωνίας μας αντιμετωπίζει σοβαρά προβλήματα. Όλα ξεκινούν από την κοινωνία, η οποία έχει μεγαλώσει τους εφήβους της με τέτοιο τρόπο, ώστε να αγαπούν περισσότερο τους υπολογιστές και τα παιχνίδια παρά τα αθλήματα. Επίσης, η βία στα γήπεδα απωθεί τους νέους από τον αθλητισμό. Βέβαια, η μη ενασχόλησή τους συνδέεται με τον ανταγωνισμό που καλλιεργείται μέσω των σχολικών πρωταθλημάτων. Οι μαθητές διαλέγουν ένα άθλημα όχι γιατί το αγαπούν, αλλά για να εξασφαλίσουν την ελεύθερη είσοδό τους στα Πανεπιστήμια και αφού πετύχουν το σκοπό τους τα παρατάνε. Επίσης, μια σημαντική αιτία είναι η εγκατάλειψη και ο παραμερισμός της επαρχίας, η οποία αποτελεί την πηγή μεγάλων ταλέντων. Έτσι, έναν νέο που έχει μεγάλες ικανότητες δεν μπορεί να διακριθεί λόγω της έλλειψης αθλητικών εγκαταστάσεων.

Λύσεις υπάρχουν πολλές. Πρώτον, θα πρέπει να υπάρχει μια αναβάθμιση των σχολικών και των πανεπιστημιακών πρωταθλημάτων, ώστε να καλλιεργείται ο συναγωνισμός και όχι ο ανταγωνισμός. Επίσης, μια λύση αποτελεί η αύξηση των αθλητικών εγκαταστάσεων στην επαρχία και σε υποβαθμισμένα αστικά κέντρα. Μην ξεχνάμε, ότι η Εθνική Ομάδα Ποδοσφαίρου που τόσο περήφανους μας έκανε πέρσι το καλοκαίρι, αποτελείται από παίκτες που προέρχονται στην πλειοψηφία τους από μικρές πόλεις της περιφέρειας. Θα πρέπει επίσης, να βελτιωθούν οι σχολικές, αθλητικές εγκαταστάσεις και τα σχολεία να διαθέτουν γυμναστές, οι οποίοι θα είναι πρόθυμοι να βοηθήσουν τους νέους να εισαχθούν στο χώρο του αθλητισμού και όχι με απώτερο σκοπό την επαγγελματική τους αποκατάσταση, αλλά για δικό τους όφελος. Μην ξεχνάμε ότι οι αρχαίοι έλεγαν «νους υγιής εν σώματι υγιεί». Ο αθλητισμός βοηθά στη σωματική και στην ψυχική υγεία του ανθρώπου, αλλά και στη διαμόρφωση της προσωπικότητάς του και την καλλιέργεια του πνεύματός του. Θα πρέπει να υπάρξει προβολή λιγότερο διαδεδομένων αθλημάτων.

Τέλος, θα ήθελα να κάνω μια παράκληση στον Υφυπουργό Αθλητισμού κ. Ορφανό, όσον αφορά τον Άρη Θεσσαλονίκης. Τα έργα στο γήπεδο Χαριλάου, αν και

έχει χαρακτηριστεί ως ολυμπιακό προπονητήριο, ακόμα δεν έχουν ολοκληρωθεί με αποτέλεσμα το γήπεδο να μην μπορεί να χρησιμοποιηθεί ούτε στις εγχώριες ούτε στις ευρωπαϊκές διοργανώσεις. Θα πρέπει να μπει ένα τέλος σ' αυτήν την ιστορία, διότι ο Άρης είναι ένας μεγάλος σύλλογος και απαιτεί επιτέλους σεβασμό.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΚΙΛΤΙΔΗΣ (Προεδρεύων της Επιτροπής): Το λόγο έχει ο Έφηβος Βουλευτής Θωμάς Αθανασίου.

ΘΩΜΑΣ ΑΘΑΝΑΣΙΟΥ (Α΄ Θεσσαλονίκης): Θα αναφερθώ σε ένα μείζον πρόβλημα της χώρας, το δημογραφικό, που είναι ένα από τα πιο σημαντικά θέματα, μας αφορά όλους και απαιτεί σωστή και αποτελεσματική αντιμετώπιση. Αυτό το πρόβλημα εμφανίστηκε έντονα τις τελευταίες δεκαετίες στη χώρα μας, όπως και σε πολλές ανεπτυγμένες χώρες του κόσμου. Δυστυχώς, όμως, παρατηρώ ότι μέχρι τώρα οι κυβερνήσεις δεν έχουν ακολουθήσει συγκεκριμένες πολιτικές, ώστε να το αντιμετωπίσουν. Πριν λίγα χρόνια ούτε και οι ίδιοι πολίτες της Ελλάδας είχαμε συνειδητοποιήσει το μέγεθος του προβλήματος γι' αυτό και οι γεννήσεις μειώνονταν ραγδαία.

Τα τελευταία χρόνια, η κατάσταση αυτή άλλαξε και αυτό φαίνεται από σχετική αύξηση των γεννήσεων, κάτι που αποτελεί μήνυμα αισιοδοξίας για το μέλλον. Αν και θα ήθελα να τονίσω πως ένα σημαντικό ποσοστό των παιδιών που γεννιούνται είναι παιδιά μεταναστών και αυτό αποτελεί ακόμη ένα παράδειγμα με το οποίο μπορούμε να καταλάβουμε την κρισιμότητα του προβλήματος.

Το δημογραφικό πρόβλημα οφείλεται, κυρίως, στην ακρίβεια που βασανίζει τους Έλληνες, τώρα με το ευρώ. Οι περισσότερες οικογένειες αντιμετωπίζουν οικονομικές δυσκολίες και η κατάσταση είναι πιο έντονη στις πολύτεκνες. Γενικά, η άσχημη οικονομική κατάστασή τους τις αποθαρρύνει από το να αποκτήσουν περισσότερα παιδιά, γιατί η κάλυψη αναγκών ανατροφής και εκπαίδευσης απαιτεί αρκετά χρήματα στη σύγχρονη εποχή. Για το λόγο αυτό οι περισσότεροι εργάζονται σε περισσότερες από μια εργασίες.

Η είσοδος της γυναίκας στην αγορά εργασίας είναι ένας πολύ σημαντικός παράγοντας, που επηρεάζει το δημογραφικό. Οι γυναίκες προτιμούν να μην κάνουν περισσότερα από δύο παιδιά, γιατί η εργασία τους εκτός σπιτιού και οι οικιακές δουλειές τους αφήνουν ελάχιστο χρόνο, για να ασχοληθούν με την αγωγή και την διαπαιδαγώγηση των τέκνων τους. Βέβαια, θα πρέπει να επισημάνουμε, ότι δεν είναι λίγες εκείνες που προτιμούν να γίνουν γυναίκες καριέρας παρά μητέρες. Το ίδιο ισχύει και για τους άντρες, οι οποίοι ενδιαφέρονται περισσότερο για την επαγγελματική

τους εξέλιξη, παρά για τη δημιουργία οικογένειας. Η ανεργία που «χτυπά» τους νέους τους φοβίζει να πάρουν πρωτοβουλία να παντρευτούν και να κάνουν οικογένεια, διότι δε θα μπορούν να τη συντηρήσουν και να οργανώσουν καλά την οικογενειακή τους ζωή.

Όμως, εκτός από την ανεργία και τον εγωισμό των νέων τροφοδοτεί το δημογραφικό, καθώς για πολλούς από αυτούς δυστυχώς ο γάμος και η απόκτηση παιδιών σημαίνει «τέλος» της προσωπικής τους ελευθερίας και ανάληψη πολλών ευθυνών που αφορούν άλλους, μείωση του ελεύθερου χρόνου και απομόνωση από τις παρέες.

Αλλά και ο θεσμός της οικογένειας όπως και άλλοι θεσμοί στην εποχή μας περνά κρίση γι' αυτό οι νέοι αποφεύγουν να παντρευτούν και να αποκτήσουν παιδιά. Επιπλέον, τα τελευταία χρόνια τα τροχαία δυστυχήματα, συνήθως με μοτοσικλέτες και ναρκωτικά, οδήγησαν στον θάνατο αρκετούς νέους ανθρώπους, στην πλειοψηφία εφήβους, διογκώνοντας και άλλο το πρόβλημα.

Τη μη λύση του προβλήματος υποβοηθά με πολλούς τρόπους είτε έμμεσα είτε άμεσα η ελληνική πολιτεία. Εξαιτίας της νομιμοποίησης των αμβλώσεων, δεκάδες χιλιάδες εκτρώσεις πραγματοποιούνται στη χώρα μας κάθε χρόνο, κυρίως, από νεαρές κοπέλες, που είτε δεν θέλουν να αποκτήσουν παιδί, είτε δεν μπορούν να το συντηρήσουν. Θα πρέπει να σημειωθεί ότι μεγάλο ποσοστό από αυτές τις γυναίκες είναι ανύπαντρες και κάνουν έκτρωση φοβούμενοι την κατακραυγή του κόσμου.

Δυστυχώς, στη χώρα μας η πολιτεία δεν μεριμνά για τις πολύτεκνες οικογένειες. Το οικογενειακό επίδομα που χορηγείται σε αυτές είναι πολύ μικρό για να καλύψει τις ανάγκες όλων των μελών, ενώ παράλληλα λειτουργούν λίγοι δημόσιοι βρεφονηπιακοί σταθμοί, αν και τα τελευταία χρόνια με το ολοήμερο νηπιαγωγείο και με το ολοήμερο δημοτικό γίνεται σημαντική προσπάθεια για τη λύση του προβλήματος.

Βέβαια, μέσω του δημογραφικού προβλήματος, εκτός από τη μείωση και τη γήρανση του πληθυσμού οδηγούμαστε και σε περαιτέρω συνέπειες, που τα τελευταία χρόνια άρχισαν να γίνονται ιδιαίτερα εμφανείς. Συγκεκριμένα, πολλά δημοτικά σχολεία είτε στην επαρχία είτε στις μεγαλουπόλεις έκλεισαν ή συγχωνεύτηκαν με άλλα λόγω έλλειψης μαθητών. Παρόμοια είναι η κατάσταση που επικρατεί στα γυμνάσια και στα λύκεια με αποτέλεσμα πολλοί καθηγητές να αναγκάζονται ή να πηγαίνουν σε περισσότερα από δύο σχολεία ή να εργάζονται με μειωμένο ωράριο.

Επίσης, εκτός από την εκπαίδευση και η οικονομία επηρεάζεται από την υπογεννητικότητα, καθώς μειώνονται τα εργατικά χέρια με αποτέλεσμα να μειώνεται και η παραγωγή. Γι' αυτό η χώρα μας αποτελεί πόλο έλξης πολλών οικονομικών μεταναστών από φτωχές χώρες, οι οποίοι βρίσκουν εύκολα εργασία λόγω έλλειψης εργατικού δυναμικού.

Κάθε χρόνο μειώνεται ο αριθμός αυτών που στρατεύονται, κάτι που αποτελεί συνέπεια του δημογραφικού προβλήματος και της μείωσης του νεαρού πληθυσμού. Εξαιτίας της μείωσης των γεννήσεων αυξάνεται και ο αριθμός του ηλικιωμένου πληθυσμού, όπως ανέφερα, δηλαδή, αυξάνονται οι συνταξιούχοι και επιβαρύνονται τα ασφαλιστικά ταμεία, ενώ με την αύξηση των αλλοδαπών προκλήθηκαν αλλαγές στον πληθυσμιακό χάρτη της χώρας, καθώς πολλά χωριά και γειτονιές που ερήμωσαν, πλημμύρισαν από οικονομικούς μετανάστες και έτσι ξαναζωντάνεψαν.

Σκεπτόμενος όλα αυτά, θα ήθελα να κάνω ορισμένες προτάσεις, που θα μπορούσαν να βοηθήσουν στην επίλυση του προβλήματος. Συγκεκριμένα, θεωρώ πως είναι απαραίτητο να παρθούν μέτρα από την πολιτεία για τις πολύτεκνες οικογένειες, όπως αύξηση του επιδόματος, δωρεάν παροχή κατοικίας, φοροελαφρύνσεις. Βέβαια, και η εκκλησία οφείλει να συμμετάσχει στην καταπολέμηση της υπογεννητικότητας στη χώρα μας με χορήγηση οικονομικής βοήθειας στις πολύτεκνες οικογένειες. Επίσης, θα πρέπει να θεσπιστεί νόμος για την προστασία των μητέρων και να δοθούν εργασιακά προνόμια στις μητέρες που θα ισχύουν κατά τη διάρκεια της κύησης και για κάποιο χρονικό διάστημα μετά από αυτήν. Επιπλέον, θα πρέπει να αυξηθούν οι βρεφονηπιακοί σταθμοί και τα ολοήμερα σχολεία.

Το σχολείο οφείλει μέσα από τα ανθρωπιστικά μαθήματα να ενισχύσει το θεσμό της οικογένειας προσδίδοντας το κύρος που είχε σε παλαιότερες χρονικές περιόδους. Καλό θα ήταν να εισαχθεί στα σχολεία και το μάθημα της σεξουαλικής αγωγής για την ενημέρωση των εφήβων, ώστε να αποκτήσουν πληρέστερη ενημέρωση για το θέμα. Οι περισσότεροι από αυτούς στην πραγματικότητα δεν έχουν σεξουαλική παιδεία και υπεύθυνοι δεν είναι μόνο οι καθηγητές τους, αλλά και η οικογένεια των εφήβων, οι γονείς τους. Στην εποχή μας υπάρχουν και πολλά ζευγάρια τα οποία θέλουν να αποκτήσουν παιδιά, αλλά λόγω φυσικών αδυναμιών, κυρίως, δεν μπορούν. Κατά τη γνώμη μου, θα πρέπει να ξεκινήσει εκστρατεία ενημέρωσης για τις διαδικασίες που χρειάζονται για να υιοθετήσει κάποιος ένα παιδί. Καλό θα ήταν οι διαδικασίες αυτές να απλοποιηθούν, ώστε να μην αποτελεί εμπόδιο η γραφειοκρατία που πολλές φορές

βάζει τροχοπέδη στην επιθυμία των νέων ζευγαριών να αποκτήσουν παιδιά και ορισμένες φορές οδηγούνται σε αθέμιτα μέσα (παράνομες υιοθεσίες) για να το αποκτήσουν.

Όμως, ένα σημαντικό θέμα είναι και η εξωσωματική γονιμοποίηση, καθώς όλο και περισσότερα είναι τα ζευγάρια που καταφεύγουν σε αυτή τη μέθοδο για να αποκτήσουν παιδιά. Ίσως και η πολιτεία θα μπορούσε να συμμετέχει επιδοτώντας οικονομικά όσα ζευγάρια ενδιαφέρονται να κάνουν εξωσωματική γονιμοποίηση, εφόσον η οικονομική επιβάρυνση από αυτή τη διαδικασία είναι μεγάλη. Απαραίτητη είναι και η λήψη περισσότερων μέτρων για το θέμα αυτό από τη μεριά της πολιτείας.

Από την άλλη η Κυβέρνηση θα πρέπει να ξεκινήσει αγώνα για την καταπολέμηση της ανεργίας, που πλήττει τους νέους, γιατί εάν εργάζονται ίσως δεν διστάζουν λόγω οικονομικών δυσκολιών να δημιουργούν οικογένειες. Να αυξήσει τους μισθούς, ώστε οι νέοι να μην υπεραπασχολούνται και νιώθοντας σιγουριά για τον εαυτό τους ίσως αποφασίσουν να προχωρήσουν στη δημιουργία οικογένειας. Να καταπολεμήσει τη διάδοση των ναρκωτικών, που θερίζουν, κυρίως, νεαρά άτομα με συνέπεια τη μείωση του νεαρού πληθυσμού της χώρας. Γενικά, θα πρέπει να ενισχυθούν οι παροχές από την πλευρά της πολιτείας προς τα νεαρά ζευγάρια.

Συνοψίζοντας, καταλήγουμε στο συμπέρασμα ότι, εάν δεν ληφθούν δραστικά μέτρα, κυρίως, από τη μεριά της πολιτείας για την καταπολέμηση της υπογεννητικότητας, οι στατιστικές έρευνες προβλέπουν μεγάλη μείωση του πληθυσμού της χώρας με δυσάρεστα επακόλουθα, ίσως, καταστροφικά, καθώς αυτή η μείωση του πληθυσμού, θα επηρεάσει όλους τους ζωτικούς τομείς της χώρας μας από την εκπαίδευση μέχρι την οικονομία.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΚΙΛΤΙΔΗΣ (Προεδρεύων της Επιτροπής): Εξαντλήθηκε ο κατάλογος των ομιλητών. Προχωρούμε στη διαδικασία των ψηφοφόρων. Στην αρχή θα ψηφίσουμε την αρχή των θεμάτων της Επιτροπής Κοινωνικών Υποθέσεων. Στην συνέχεια θα ακολουθήσει η ψηφοφορία των προτάσεων που βρίσκονται στη Σύνοψη Κειμένων και εδώ εκλαμβάνονται ως άρθρα τα επιμέρους κεφάλαια.

Επί της αρχής, σημαίνει ότι ψηφίζουμε το πνεύμα του κειμένου, τον πυρήνα, δηλαδή, των προτάσεών σας, ενώ τα άρθρα είναι τα επιμέρους κεφάλαια και οι προτάσεις κωδικοποιημένες όλων των παιδιών που συμμετείχαν στο εκπαιδευτικό αυτό πρόγραμμα. Όσοι συμφωνούν, ψηφίζουν με ανάταση της χειρός, δηλαδή, θετικά και όσοι διαφωνούν ψηφίζουν αρνητικά. Μπορείτε να δηλώσετε και «παρών». Όταν

τελειώσει η διαδικασία των ψηφοφοριών, θα γίνει η κλήρωση των ομιλητών για την Ολομέλεια.

Ερωτάται το Σώμα, λοιπόν, εάν γίνεται δεκτή η Σύνθεση Κειμένων επί της αρχής.

ΠΟΛΛΟΙ ΕΦΗΒΟΙ ΒΟΥΛΕΥΤΕΣ: Δεκτή, δεκτή.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΚΙΛΤΙΔΗΣ (Προεδρεύων της Επιτροπής): Επομένως, η Σύνθεση Κειμένων γίνεται δεκτή, κατά πλειοψηφία.

Στη συνέχεια, επακολούθησαν ψηφοφορίες δια ανάτασης της χειρός επί των κεφαλαίων, αρμοδιότητας της Επιτροπής Κοινωνικών Υποθέσεων.

Τα κεφάλαια: 1. Δημογραφικό και υπογεννητικότητα, 2. Ρατσισμός, 3. Αθλητισμός – Ολυμπιακοί Αγώνες, 4. Υγεία – Νοσοκομεία – ΕΣΥ, 5. Κοινωνική Πρόνοια – Ασφάλιση και 6. Βία και εγκληματικότητα – Κακοποίηση Γυναικών έγιναν δεκτά κατά πλειοψηφία.

Κεφάλαιο 6, βία και εγκληματικότητα – κακοποίηση γυναικών. Έγινε δεκτό κατά πλειοψηφία.

Κεφάλαιο 7, ναρκωτικά. Έγινε ομόφωνα δεκτό.

Κεφάλαιο 8, οικογένεια – ανθρώπινες σχέσεις. Έγινε δεκτό κατά πλειοψηφία.

Κεφάλαιο 9, σωματική και ψυχική υγεία. Έγινε δεκτό κατά πλειοψηφία.

Κεφάλαιο 10, κάπνισμα – αλκοόλ. Απορρίφθηκε κατά πλειοψηφία.

Κεφάλαιο 11, άστεγοι. Έγινε δεκτό κατά πλειοψηφία.

Κεφαλαίο 12, εργασία – ανεργία. Έγινε δεκτό κατά πλειοψηφία.

Κεφάλαιο 13, επαγγελματικός προσανατολισμός. Έγινε δεκτό κατά πλειοψηφία.

Κεφάλαιο 14, μεταφορές – τροχαία ατυχήματα. Έγινε ομόφωνα δεκτό.

Κεφάλαιο 15, σκέψεις – προβληματισμοί εφήβων. Έγινε δεκτό κατά πλειοψηφία.

Κεφάλαιο 16, ευθανασία. Απορρίφθηκε κατά πλειοψηφία.

Κεφάλαιο 17, ανθρώπινα δικαιώματα. Έγινε δεκτό κατά πλειοψηφία.

Κεφάλαιο 18, άτομα με ειδικές ανάγκες. Έγινε ομόφωνα δεκτό.

Κεφάλαιο 19, τρίτη ηλικία – αυτοκτονίες – υιοθεσία – ομοφυλοφιλία. Έγινε δεκτό κατά πλειοψηφία.

Στη συνέχεια επακολούθησε ψηφοφορία δια ανατάσεως της χειρός στις παρακάτω νέες προτάσεις που προέκυψαν από τη συζήτηση:

Η Έφηβος Βουλευτής Κουτσιμανή Αποστολία (Νομός Μαγνησίας)

προτείνει:

- Χορήγηση μισθού στις μητέρες που δεν εργάζονται και ασχολούνται με την ανατροφή των παιδιών τους. (απορρίφθηκε, κατά πλειοψηφία).

- Επιδότηση των γιαγιάδων για την ανατροφή των εγγονιών τους. (απορρίφθηκε κατά πλειοψηφία).

- Χορήγηση μεγαλύτερης διάρκειας αδειών τοκετού και λοχείας στις εργαζόμενες μητέρες στον ιδιωτικό τομέα. (δεκτή κατά πλειοψηφία).

Η Έφηβος Βουλευτής Καραμέρου Μαρία (Νομός Αρκαδίας) προτείνει:

- Δημιουργία πάρκων κυκλοφοριακής αγωγής σε όλους τους δήμους. (δεκτή κατά πλειοψηφία).

- Δημιουργία τοπικών λεσχών αυτοκινήτου και ενίσχυση αντίστοιχων πρωταθλημάτων. (απορρίφθηκε κατά πλειοψηφία).

- Διενέργεια αυστηρότερων ελέγχων από τα ΚΤΕΟ. (δεκτή κατά πλειοψηφία).

- Εφοδιασμός όλων των οχημάτων με σύγχρονα συστήματα παθητικής ασφάλειας, με ταυτόχρονη μείωση του κόστους αγοράς τους. (δεκτή κατά πλειοψηφία).

Η Έφηβος Βουλευτής Θεοδοσίου Αγγελική (Β΄ Αθήνας) προτείνει:

- Κατασκευή μεγάλων ανελκυστήρων στις δημόσιες υπηρεσίες για τα άτομα με ειδικές ανάγκες. (δεκτή ομόφωνα).

- Έκδοση αδειών κυκλοφορίας ειδικού τύπου TAXI για τη μεταφορά των ατόμων με ειδικές ανάγκες. (δεκτή κατά πλειοψηφία).

- Άμεση πρόσληψη ειδικού προσωπικού, όπως ψυχολόγων (για καλύτερη ποιότητα ζωής των ατόμων με ειδικές ανάγκες). (απορρίφθηκε κατά πλειοψηφία).

- Επιδότηση εργοδοτών από το κράτος για την απασχόληση ατόμων με ειδικές ανάγκες. (δεκτή κατά πλειοψηφία).

- Προβολή από τα ΜΜΕ των προβλημάτων των ατόμων με ειδικές ανάγκες. (δεκτή κατά πλειοψηφία).

Η Έφηβος Βουλευτής Ιωάννου Σοφία (Νομός Σερρών) προτείνει:

- Εγγραφή σε καταλόγους των μελών των συνδέσμων φιλάθλων που αναγνωρίζονται από τους Συλλόγους. (απορρίφθηκε κατά πλειοψηφία).

- Έλεγχος της νόμιμης λειτουργίας των συνδέσμων φιλάθλων από την Αστυνομία. (δεκτή κατά πλειοψηφία).

- Ίδρυση ακαδημιών ποδοσφαίρου από τις επαρχιακές ομάδες. (δεκτή κατά πλειοψηφία).

Η Έφηβος Βουλευτής Καραθάνου Κωνσταντίνα (Νομός Άρτας) προτείνει:

- Υιοθέτηση των δράσεων που προτείνουν ευαισθητοποιημένοι φορείς, όπως η UNISEF, για την προστασία των παιδιών. (δεκτή κατά πλειοψηφία).

- Υιοθέτηση Εθνικού Σχεδίου Δράσης σε συνεργασία με την Ευρωπαϊκή Ένωση για την προστασία των παιδιών. (δεκτή κατά πλειοψηφία).

- Ενημέρωση των ενηλίκων για τις δυσμενείς επιπτώσεις της παιδικής εργασίας. (δεκτή κατά πλειοψηφία).

- Συμμετοχή των παιδιών στη λήψη αποφάσεων από τις κυβερνήσεις των χωρών, ώστε να προβάλλουν τα αιτήματά τους σε εθνικό και διεθνές επίπεδο. (δεκτή κατά πλειοψηφία).

Η Έφηβος Βουλευτής Έντα Αλία (Νομός Κοζάνης) προτείνει:

- Ίδρυση μαθητικών εστιών με κατάλληλη υλικοτεχνική υποδομή για αλλοδαπούς μαθητές που αγαπούν τον ελληνικό πολιτισμό. (δεκτή κατά πλειοψηφία).

Ο Έφηβος Βουλευτής Κεκάτος Ξενοφών (Α΄ Αθήνας) προτείνει:

- Καθιέρωση συστήματος ελέγχου, σχετικά με τη διάθεση των χρημάτων που συγκεντρώνονται στους Μαραθώνιους Αλληλεγγύης. (δεκτή κατά πλειοψηφία).

Ο Έφηβος Βουλευτής Αθανασίου Θωμάς (Α΄ Θεσσαλονίκης) προτείνει:

- Νομιμοποίηση των εκτρώσεων. (απορρίφθηκε κατά πλειοψηφία).

Η Έφηβος Βουλευτής Κουτσογιάννη Ξανθή (Β΄ Αθήνας) προτείνει:

- Απαγόρευση των εκτρώσεων. (απορρίφθηκε κατά πλειοψηφία).

Η Έφηβος Βουλευτής Γιούρα Έση (Β΄ Αθήνας) προτείνει:

- Ενημέρωση των μαθητών στα σχολεία για το πρόβλημα των εκτρώσεων. (δεκτή κατά πλειοψηφία).

Η Έφηβος Βουλευτής Κυρκούση Γεωργία (Νομός Ξάνθης) προτείνει:

- Εφαρμογή συγκοινωνιακής πολιτικής με συνεργασία πολιτείας και τοπικής αυτοδιοίκησης. (απορρίφθηκε κατά πλειοψηφία).

- Καθιέρωση αεροδιακομιδής τραυματιών από τροχαία ατυχήματα (κατά πλειοψηφία, δεκτή).

- Διάθεση των εσόδων των διοδίων για συντήρηση του οδικού δικτύου (κατά πλειοψηφία, δεκτή).

- Κατασκευή αερογεφυρών και κόμβων στα αστικά κέντρα, για τη διευκόλυνση της κυκλοφορίας (κατά πλειοψηφία, δεκτή).

Ο Έφηβος Βουλευτής Θωμάς Αθανασίου (Α΄ Θεσσαλονίκης), προτείνει:

- Χορήγηση οικονομικής βοήθειας από την Εκκλησία στις πολύτεκνες οικογένειες (κατά πλειοψηφία, δεκτή).

- Επιδότηση από την Πολιτεία της εξωσωματικής γονιμοποίησης (κατά πλειοψηφία, δεκτή).

Η Έφηβος Βουλευτής Κυριακή Καραπιπέρη (Νομός Καβάλας), προτείνει:

Ίδρυση κέντρων απεξάρτησης από τα ναρκωτικά με ευθύνη των Ο.Τ.Α. (κατά πλειοψηφία, δεκτή).

Σας ενημερώνω ότι αυτό προβλεπόταν από ένα νόμο. Τώρα επίκειται με π.δ. να θεσμοθετηθεί και αυτό.

Η Έφηβος Βουλευτής Χριστίνα Βασιλακάκου (Επικρατείας), προτείνει:

- Ίδρυση κέντρων ημέρας με ειδικό προσωπικό για την υποστήριξη των ατόμων με ειδικές ανάγκες (κατά πλειοψηφία, δεκτή).

- Οικονομική στήριξη των ατόμων με ειδικές ανάγκες από την Εκκλησία (κατά πλειοψηφία, δεκτή).

Η Έφηβος Βουλευτής Κομπότη Αφροδίτη (Επικρατείας), προτείνει:

- Χορήγηση διπλώματος οδήγησης από το 16^ο έτος της ηλικίας (κατά πλειοψηφία, απορρίπτεται).

Ο Έφηβος Βουλευτής Μακρονάσιος Νικόλαος (Νομός Χαλκιδικής), προτείνει:

- Εφαρμογή 35ωρης εργασίας χωρίς μείωση αποδοχών (κατά πλειοψηφία, απορρίπτεται).

Τέλος η Σύνοψη Κειμένων έγινε δεκτή και στο σύνολό της, αρμοδιότητας της Επιτροπής Κοινωνικών Υποθέσεων, κατά πλειοψηφία.

Μετά επακολούθησε κλήρωση για την ανάδειξη τριών ομιλητών για την Ολομέλεια της Βουλής των Εφήβων.

Κληρώθηκαν: Βασιλική Μαθιουδάκη (Β΄ Αθήνας), Αφροδίτη Κομπότη (Επικρατείας) και Αγγελική Θεοδοσίου (Β΄ Αθήνας).

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΚΙΑΤΙΔΗΣ (Προεδρεύων της Επιτροπής): Νομίζω ότι έγινε μια γόνιμη συζήτηση, χωρίς υπερβολές ούτε και παραλείψεις. Πιστεύω ότι και οι τέσσερις συνάδελφοι που θα μιλήσουν στην Ολομέλεια θα μεταφέρουν τις προτάσεις

που ήταν και καταγεγραμμένες στη Σύνοψη Κειμένων και όσες νέες προτάσεις ακούστηκαν στις συνεδριάσεις της Επιτροπής μας.

Σας εύχομαι να πετύχετε, ό,τι καλύτερο στη ζωή σας.

Τέλος και περί ώρα 12.00 λύθηκε η συνεδρίαση.

Ο ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ ΤΗΣ ΕΠΙΤΡΟΠΗΣ

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΚΙΛΤΙΔΗΣ

ΒΟΥΛΕΥΤΗΣ ΚΙΛΚΙΣ

ΒΟΥΛΗ ΤΩΝ ΕΦΗΒΩΝ

Ι' ΣΥΝΟΔΟΣ 2004 - 2005

ΕΠΙΤΡΟΠΗ ΚΟΙΝΩΝΙΚΩΝ ΥΠΟΘΕΣΕΩΝ (Α' Τμήμα)

ΠΡΑΚΤΙΚΟ - ΕΚΘΕΣΗ

Της Επιτροπής Κοινωνικών Υποθέσεων της Βουλής των Εφήβων στα θέματα «Δημογραφικό – Υπογεννητικότητα, Ρατσισμός, Αθλητισμός – Ολυμπιακοί Αγώνες, Υγεία – Νοσοκομεία – Ε.Σ.Υ., Κοινωνική Πρόνοια – Ασφάλιση, Βία και Εγκληματικότητα – Κακοποίηση Γυναικών, Ναρκωτικά, Οικογένεια – Ανθρώπινες Σχέσεις, Σωματική και Ψυχική Υγεία, Κάπνισμα – Αλκοόλ, Άστεγοι, Εργασία – Ανεργία, Επαγγελματικός Προσανατολισμός, Μεταφορές – Τροχαία Ατυχήματα, Σκέψεις – Προβληματισμοί Εφήβων, Ευθανασία, Ανθρώπινα Δικαιώματα, Άτομα με Ειδικές Ανάγκες, Τρίτη Ηλικία – Αυτοκτονίες – Υιοθεσία – Ομοφυλοφιλία», που περιλαμβάνονται στη Σύνοψη Κειμένων των μαθητών της Β' Τάξης των Λυκείων (Ενιαίων, Δημοσίων, Ιδιωτικών, Ημερησίων, Εσπερινών, Ειδικών, Μουσικών και Γυμνασίων με λυκειακές τάξεις) της Ελλάδας, της Κύπρου και της αντίστοιχης τάξης των Ελληνικών Σχολείων του Εξωτερικού και των μαθητών της τελευταίας τάξης του Α' Κύκλου των Τ.Ε.Ε. (Δημοσίων, Ιδιωτικών, Ημερησίων, Απογευματινών, Εσπερινών, Ειδικών) της Ελλάδας, καθώς και της Β' Τάξης των Τεχνικών Σχολών της Κύπρου, που συμμετείχαν στο Εκπαιδευτικό Πρόγραμμα "Βουλή των Εφήβων", Ι' Σύνοδος 2004 – 2005.

ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΟΛΟΜΕΛΕΙΑ ΤΗΣ ΒΟΥΛΗΣ ΤΩΝ ΕΦΗΒΩΝ

Η Επιτροπή Κοινωνικών Υποθέσεων της Βουλής των Εφήβων (Α' Τμήμα) συνήλθε στις 3 και 4 Σεπτεμβρίου 2005, σε δύο συνεδριάσεις, που διήρκεσαν, συνολικά, περίπου 8 ώρες, υπό την προεδρία του Βουλευτή Κιλκίς, κ. Κωνσταντίνου Κιλτίδη, με αντικείμενο την εξέταση των θεμάτων που ανήκουν στην αρμοδιότητά της.

Στην Επιτροπή Κοινωνικών Υποθέσεων (Α' Τμήμα) της Βουλής των Εφήβων συμμετείχαν οι Έφηβοι Βουλευτές: Αγγέλου Γεώργιος (Β' Θεσσαλονίκης), Αθανασίου

Θωμάς (Α΄ Θεσ/νίκης), Αλεφράγκη Σιδερούλα (Ν. Κυκλάδων), Αλία Έντα (Ν. Κοζάνης), Αλχασίμι Μαρία (Β΄ Αθήνας), Ανανίδης Ιωάννης (Α΄ Θεσσαλονίκης), Αποστολίδης Μαργαρίτης (Β΄ Αθήνας), Βασιλακάκου Χριστίνα (Επικρατείας), Βλασσοπούλου Αικατερίνη (Ν. Μεσσηνίας), Γεωργακόπουλος Ιωάννης (Ν. Αχαΐας), Γιάννου Δήμητρα-Εμμανουέλα (Ν. Δωδεκανήσου), Γιούρα Έση (Β΄ Αθήνας), Γκίζα Ζήλδα-Ανδριανή (Ν. Άρτας), Δασκαλάκης-Γιόντης Μιχαήλ (Ν. Πέλλας), Δημητρακόπουλος Νικόλαος (Ν. Ροδόπης), Ζανδές Δημήτριος (Α΄ Θεσσαλονίκης), Ζεμπεκίδου Ευαγγελία (Ν. Ροδόπης), Θεοδοσίου Αγγελική (Β΄ Αθήνας), Θεοδωράκογλου Φίλιππος (Επικρατείας), Θεοδωρακοπούλου Μαρία (Ν. Χανίων), Θεοφάνους Μαρία (Κύπρος), Ιωάννου Σοφία (Ν. Σερρών), Κακουλίδου Θεώνη (Α΄ Πειραιά), Καλογερά Μαρία (Ν. Αιτωλοακαρνανίας), Καραγιάννη Χριστίνα (Ν. Έβρου), Καραθάνου Κωνσταντίνα (Ν. Άρτας), Καρακασίλη Κατερίνα (Ν. Αττικής), Καραμέρου Μαρία (Ν. Αρκαδίας), Καραπιπέρη Κυριακή (Ν. Καβάλας), Καροφίλη Θεοδώρα (Α΄ Αθήνας), Καστάνη Αγγελική (ΗΠΑ), Κατούνα Παναγιώτα (Ν. Λακωνίας), Κεκάτος Ξενοφών (Α΄ Αθήνας), Κομπότη Αφροδίτη (Επικρατείας), Κούκουρα Χριστίνα (Ν. Αττικής), Κουμαδωράκη Χρυσούλα (Ν. Χανίων), Κουτσιμανή Αποστολία (Ν. Μαγνησίας), Κουτσογιάννη Ξανθή (Β΄ Αθήνας), Κουτσοσπύρος Κωνσταντίνος (Β΄ Πειραιά), Κτενιαδάκη Μαρία (Ν. Ηρακλείου), Κυρκούση Γεωργία (Ν. Ξάνθης), Κωνσταντακοπούλου Μαρίνα (ΗΠΑ), Κωνσταντινίδου Άντρια (Κύπρος), Λαμπριανίδου Βαρβάρα (Ν. Κοζάνης), Λάππα Θεοδώρα (Καναδάς), Λέξη Χριστίνα (Ν. Κυκλάδων), Λιάλιου Παρασκευή (Ν. Πρεβέζης), Λειβαδίτου Σοφία (Β΄ Αθήνας), Μαθιουδάκη Βασιλική (Β΄ Αθήνας) και Μακρονάσιος Νικόλαος (Ν. Χαλκιδικής).

Κατά τη διάρκεια των συνεδριάσεων το λόγο έλαβαν η Εισηγήτρια - Έφηβος Βουλευτής Αποστολία Κουτσιμανή και οι Έφηβοι Βουλευτές: Χριστίνα Κούκουρα, Ξανθή Κουτσογιάννη, Μαρία Καραμέρου, Αγγελική Θεοδοσίου, Σοφία Ιωάννου, Παρασκευή Λιάλιου, Βασιλική Μαθιουδάκη, Κωνσταντίνα Καραθάνου, Έντα Αλία, Ξενοφών Κεκάτος, Γεωργία Κυρκούση, Χριστίνα Λέξη, Μιχαήλ Δασκαλάκης – Γιόντης, Αποστολίδης Μαργαρίτης, Νικόλαος Μακρονάσιος, Θωμάς Αθανασίου, Δημήτριος Ζανδές, Μαρία Θεοδωρακοπούλου, Παναγιώτα Κατούνα, Έση Γιούρα, Ευαγγελία Ζεμπεκίδου, Κυριακή Καραπιπέρη, Χριστίνα Βασιλακάκου, Φίλιππος Θεοδωράκογλου, Αικατερίνη Βλασσοπούλου και Αφροδίτη Κομπότη, οι οποίοι διατύπωσαν τις απόψεις τους επί των θεμάτων της Σύνθεσης Κειμένων, αρμοδιότητας της Επιτροπής Κοινωνικών Υποθέσεων, καθώς και προτάσεις επί των θεμάτων αυτών.

Η Εισηγήτρια της Επιτροπής Κοινωνικών Υποθέσεων (Α΄ Τμήμα) - Έφηβος Βουλευτής Αποστολία Κουτσιμανή (Νομός Μαγνησίας), είπε τα εξής: «Αξιότιμε Πρόεδρε, φίλες και φίλοι, κοιτάζοντας γύρω μας δεν μπορούμε, παρά να αντικρίσουμε πρώτα απ' όλα και πάνω απ' όλα τον ίδιο τον άνθρωπο. Καθώς αυτός ζει μέσα σε μια κοινωνία, οφείλουμε να την εξετάσουμε μαζί με όλα τα καλά της, αλλά και τα χιλιάδες προβλήματά της. Αυτά τα τελευταία απασχόλησαν για ακόμα μια φορά χιλιάδες εφήβους, οι οποίοι μέσα από τις εκτενείς αναφορές τους προσπάθησαν να αναζητήσουν τα αίτιά τους, αλλά και να αντιπροτείνουν τρόπους αντιμετώπισής τους, με την ελπίδα ότι θα ληφθούν σοβαρά υπόψη και θα υλοποιηθούν.

Ο ρατσισμός, τα ναρκωτικά, η βία και η εγκληματικότητα, οι ανθρώπινες σχέσεις, οι άστεγοι, το αλκοόλ, η ανεργία αποτελούν την καθημερινή πραγματικότητα πολλών συνανθρώπων μας.

Η δική μου εισήγηση θέτει το ζήτημα της ανησυχητικής μείωσης των γεννήσεων, που έχει λάβει μεγάλες διαστάσεις τα τελευταία χρόνια στη χώρα μας. Ταλανίζει πλέον τις ανεπτυγμένες ή τις υπό ανάπτυξη χώρες, ενώ οι υπανάπτυκτες χώρες αυξάνονται συνεχώς πληθυσμιακά. Αίσθηση προκαλεί το γεγονός, ότι η μείωση των γεννήσεων παρατηρείται κυρίως στα ανώτερα κοινωνικά στρώματα, που έχουν τη δυνατότητα να αναθρέψουν άνετα περισσότερα παιδιά και όχι στα χαμηλότερα, που αντιμετωπίζουν οικονομικές δυσχέρειες.

Τα αίτια του φαινομένου θα πρέπει να αναζητηθούν τόσο στη διαμόρφωση μιας κατ' εξοχήν ατομικιστικής κοινωνίας, όσο και στην αδυναμία των εκάστοτε κυβερνήσεων να λάβουν ουσιαστικά και ορθά μέτρα για τον περιορισμό του. Ο καταναλωτισμός, η γενικότερη κρίση των αξιών και η προβολή από τα Μ.Μ.Ε. προτύπων με ολιγομελείς οικογένειες έχουν βλάψει ανεπανόρθωτα τον οικογενειακό θεσμό. Ενώ η χώρα μας αποτελεί χώρα γερόντων, τα διαζύγια συνεχώς αυξάνονται, με αποτέλεσμα να πληθαίνουν διαρκώς οι μονογονεϊκές οικογένειες.

Στην υπογεννητικότητα συντείνει ακόμη η αύξηση των σύγχρονων απαιτήσεων. Σήμερα η ανατροφή των παιδιών είναι μια πολυδάπανη διαδικασία, καθώς απαραίτητη είναι η πολυεπίπεδη μόρφωση του ατόμου.

Όταν, λοιπόν, ο γονιός θέλει να δώσει όλα τα εφόδια στα παιδιά του, αλλά συγχρόνως πρέπει να αντιμετωπίσει οικονομικές δυσχέρειες ή τυχόν ανεργία, αναπόφευκτα θα καταφύγει στην απόκτηση λιγότερων παιδιών.

Τέλος, οι γυναίκες δίνουν προτεραιότητα στην καριέρα, γι' αυτό επιλέγουν να τεκνοποιήσουν σε μεγαλύτερη ηλικία, οπότε βιολογικοί παράγοντες αποκλείουν το ενδεχόμενο απόκτησης παιδιών.

Έχουν αναλογιστεί, όμως, οι ιθύνοντες και όσοι διαμορφώνουν τα πρότυπα της σύγχρονης ελληνικής κοινωνίας τις επιπτώσεις των μέτρων που δεν έλαβαν; Ο κίνδυνος αφανισμού του ελληνικού έθνους είναι άμεσος. Έχουμε φθάσει στο σημείο να συμβαίνουν περισσότεροι θάνατοι από ό,τι γεννήσεις, ενώ βιώνουμε μια εποχή παγκοσμιοποίησης, που προωθεί την αντίληψη για λιγότερα παιδιά και αυτό για να μην υπάρχουν αντιστάσεις και κίνδυνος ανατροπής του παγκόσμιου συστήματος εξουσίας.

Επιπλέον, ζούμε στην εύφλεκτη περιοχή των Βαλκανίων, που τα τελευταία χρόνια αντιμετώπισε πολλές συγκρούσεις και αντιπαραθέσεις. Ας φέρουμε στη μνήμη μας τον πόλεμο στη Γιουγκοσλαβία, αλλά και τις εδαφικές διεκδικήσεις των Σκοπιανών ή ακόμη και τον πατροπαράδοτο ανταγωνισμό με τη γείτονα χώρα. Σκεπτόμενοι, λοιπόν, όλα τα παραπάνω, πρέπει να αντιληφθούμε ότι, όσο μειώνονται οι γεννήσεις, μειώνεται και η αμυντική μας θωράκιση. Με τι στρατό θα εναντιωθούμε στους κατακτητές σε πιθανή πολεμική σύρραξη;

Ο κίνδυνος της πολιτισμικής μας αφάνισης και αποεθνοποίησης θα έπρεπε να συγκινήσει περισσότερο την πολιτεία, ώστε να λάβει μέτρα για την ενίσχυση της ελληνικής ακριτικής οικογένειας. Και ενώ πασχίζουμε, ως χώρα, να επιτύχουμε ταχείς ρυθμούς ανάπτυξης, είναι απορίας άξιο πώς θα το πραγματοποιήσουμε, όταν τεράστιο μέρος του εθνικού εισοδήματος απορροφούν οι συντάξεις.

Τέλος, το γεγονός ότι τα παιδιά γεννιούνται από μεγάλους γονείς και τα περισσότερα είναι μοναχοπαίδια έχει ως αποτέλεσμα να δέχονται έναν υπερπροστατευτισμό από τους γονείς τους και να αποκτούν εγωιστική θεώρηση της ζωής. Θύματα φαίνονται να είναι οι ίδιοι οι γονείς, οι οποίοι, καθώς δε φρόντισαν να αποκτήσουν περισσότερα παιδιά, γερνούν, αντιμετωπίζοντας τη μοναξιά.

Οι τρόποι αντιμετώπισης της υπογεννητικότητας πρέπει να είναι απόρροια βαθιάς μελέτης του προβλήματος, ώστε να υπάρξει πραγματική λύση του. Ως πρώτο μέτρο κρίνεται η εξασφάλιση μόνιμης θέσης εργασίας στο Δημόσιο σε ένα μέλος της πολύτεκνης οικογένειας (κατά προτίμηση στον πατέρα), γιατί αυτό θα εξασφαλίσει, έστω και με ελλείψεις, ένα αξιοπρεπές οικογενειακό εισόδημα. Επειδή το σημαντικότερο είναι και οι δύο γονείς να είναι δίπλα στα παιδιά τους όσο περισσότερο μπορούν, πρέπει η Πολιτεία να παρέχει ένα μισθό για τις μητέρες που επιλέγουν να

μείνουν στο σπίτι και να μεγαλώσουν τα παιδιά τους μόνες τους, με όλα τα ευεργετήματα που απορρέουν από αυτό. Φυσικά, αυτό θα είναι επιλογή της κάθε μητέρας. Σε αυτό θα μπορούσαμε να εντάξουμε και ένα μέτρο που δημιουργήθηκε πρόσφατα στη Βρετανία, την επιδότηση των γιαγιάδων για τη φύλαξη των εγγονιών τους, για τη μεγαλύτερη ασφάλειά τους, αλλά και για την πιο υγιή ανατροφή τους.

Πολύ σημαντική είναι η στήριξη της άγαμης μητέρας, στην οποία η κοινωνία οφείλει πολλά, γιατί προτίμησε να δυσχεράνει την κοινωνική της θέση και να αναλάβει το τόσο δύσκολο έργο της ανατροφής ενός παιδιού που η ίδια η κοινωνία της χρέωσε (γιατί σε μια υγιή κοινωνία δε θα υπήρχε αυτό το φαινόμενο, αν υπήρχε σωστή διαπαιδαγώγηση του ανδρικού πληθυσμού, τόσο για την πρόληψη, όσο για την ανάληψη της ευθύνης σε αντίστοιχη περίπτωση).

Επίσης, απαραίτητη κρίνεται η ίδρυση δωρεάν παιδικών σταθμών για τις εργαζόμενες μητέρες. Η φύλαξη των παιδιών αποτελεί εμπόδιο στην απόκτησή τους, καθώς οι γυναίκες δίνουν προτεραιότητα στην επαγγελματική τους αποκατάσταση. Έτσι, οι δημόσιοι παιδικοί σταθμοί θα εξυπηρετήσουν πάρα πολύ τις εργαζόμενες μητέρες. Ακόμη, ιδιαίτερα σημαντική είναι η παροχή μεγαλύτερης διάρκειας αδειών τοκετού και λοχείας στον ιδιωτικό τομέα και περισσότερων γονικών αδειών στο δημόσιο τομέα. Με τον τρόπο αυτό οι μητέρες θα μπορούν να βρίσκονται δίπλα στο παιδί τους μόλις γεννηθεί και για ένα αρκετά μεγάλο διάστημα, ώστε να αποκτήσουν τη σχέση που χρειάζεται. Ακόμη, οι γονικές άδειες επιτρέπουν την ύπαρξη τόσο της μητέρας, όσο και του πατέρα, όποτε κριθεί απαραίτητο.

Παράλληλα, θα πρέπει να χορηγηθούν μεγαλύτερα επιδόματα στις πολύτεκνες οικογένειες, καθώς και ποικίλες παροχές, όπως προνόμια στην εύρεση εργασίας, στις σπουδές, στο στρατό, ώστε να υπάρχουν κίνητρα για τεκνοποίηση. Επίσης, η επιχορήγηση συντάξεων στις πολύτεκνες μητέρες θα είχε το χαρακτήρα της επιβράβευσής τους για την προσφορά τους στο ελληνικό έθνος. Τέλος, τα μέσα μαζικής ενημέρωσης πρέπει να προβάλλουν την αξία της οικογένειας, της ανιδιοτέλειας και της αγάπης, ώστε να λειτουργήσουν ως αρωγοί στην προσπάθεια για αύξηση των γεννήσεων στη χώρα μας.

Τελευταίο άφησα το σημαντικότερο: Για να υλοποιηθούν όλα τα παραπάνω απαιτείται «θυσία» από μέρους των ζευγαριών. Πρέπει να «θυσιάσουν» τις προσωπικές τους φιλοδοξίες και να θέσουν ως στόχο τους την απόκτηση και ανατροφή υγιών, τόσο στο σώμα όσο και στο πνεύμα, παιδιών. Διότι θα είναι χαμένος κόπος η ύπαρξη πολλών παιδιών που δε θα μεγαλώνουν σε ένα υγιές οικογενειακό

περιβάλλον, ώστε να εξελιχθούν σε συνειδητούς πολίτες. Στο πνεύμα αυτό της «θυσίας» πρέπει να «μπει» και η εκάστοτε κυβέρνηση, η οποία αποτελεί τον εκπρόσωπο του λαού. Δεν είναι, λοιπόν, δυνατό να βλέπει το τεράστιο αυτό πρόβλημα να επιδεινώνεται, όλους τους ευσυνειδητους και πνευματικούς πολίτες να διαμαρτύρονται και να παραμένει αδιάφορη. Στο σημείο αυτό, λοιπόν, δε θα παρακαλέσω, αλλά θα απαιτήσω από την Κυβέρνηση περικοπή από άλλους τομείς, ώστε να βρεθούν κονδύλια για την παροχή επιχορηγήσεων στις πολύτεκνες οικογένειες. Ας σταματήσουν οι περιττές δαπάνες, χρήματα που σπαταλώνται άσκοπα και δεν χρησιμοποιούνται για το καλό του έθνους. Ας θυμηθούμε τι μέτρα εφάρμοσε η Σουηδία, όταν αντιμετώπισε το ίδιο πρόβλημα. Αξίζει συγχαρητήρια η εκεί κυβέρνηση που δεν χρονοτρίβησε καθόλου στη λήψη αποφάσεων πάνω στο ζήτημα.

Κι αν ορισμένες φωνές θεωρούν ότι το δημογραφικό μας πρόβλημα θα λυθεί με την αφομοίωση των αλλοδαπών πληθυσμών που κατακλύζουν τα τελευταία χρόνια την Ελλάδα, είναι εκτός τόπου και χρόνου η άποψή τους αυτή, γιατί λησμονούν τη γεωγραφική θέση, όσο και την ιστορία της Ελλάδας και τις βλέψεις προς αυτή των γειτονικών χωρών.

Καλώ την Πολιτεία να αλλάξει πολιτική στο σοβαρό αυτό πρόβλημα, γιατί θα είναι υπόλογη περισσότερο από οποιονδήποτε άλλον, καθώς η αδιαφορία μπροστά στη φθίνουσα πορεία του έθνους συνιστά εγκληματική πράξη.»

Οι Έφηβοι Βουλευτές Αποστολία Κουτσιμανή, Μαρία Καραμέρου, Αγγελική Θεοδοσίου, Σοφία Ιωάννου, Κωνσταντίνα Καραθάνου, Έντα Αλία, Ξενοφών Κεκάτος, Θωμάς Αθανασίου, Ξανθή Κουτσογιάννη, Έση Γιούρα, Γεωργία Κεκούση, Κυριακή Καραπιπέρη, Χριστίνα Βασιλακάκου, Αφροδίτη Κομπότη και Νικόλαος Μακρονάσιος, **διατύπωσαν προτάσεις**, που δεν περιλαμβάνονται στη Σύνοψη Κειμένων, αρμοδιότητας της Επιτροπής Κοινωνικών Υποθέσεων.

Όσες από τις νέες προτάσεις, μετά από ψηφοφορία, έγιναν δεκτές, καταγράφονται στην Έκθεση της Επιτροπής.

Στη συνέχεια, η Σύνοψη Κειμένων, αρμοδιότητας της Επιτροπής Κοινωνικών Υποθέσεων, έγινε δεκτή, κατ' αρχήν, κατά θέμα και στο σύνολό της, κατά πλειοψηφία.

Ειδικότερα:

- Τα θέματα «Δημογραφικό - Υπογεννητικότητα», «Ρατσισμός», «Αθλητισμός – Ολυμπιακοί Αγώνες», «Υγεία – Νοσοκομεία – ΕΣΥ», «Κοινωνική Πρόνοια –

Ασφάλιση», «Βία και Εγκληματικότητα – Κακοποίηση Γυναικών», «Οικογένεια – Ανθρώπινες Σχέσεις», «Σωματική και Ψυχική Υγεία», «Άστεγοι», «Εργασία – Ανεργία», «Επαγγελματικός Προσανατολισμός», «Σκέψεις – Προβληματισμοί Εφήβων», «Ανθρώπινα Δικαιώματα» και «Τρίτη Ηλικία – Αυτοκτονίες – Υιοθεσία – Ομοφυλοφιλία» έγιναν δεκτά, κατά πλειοψηφία.

- Τα θέματα «Ναρκωτικά», «Μεταφορές – Τροχαία Ατυχήματα» και «Άτομα με ειδικές ανάγκες», έγιναν δεκτά ομόφωνα.

- Τα θέματα «Κάπνισμα – Αλκοόλ» και «Ευθανασία», απορρίφθηκαν κατά πλειοψηφία.

ΕΚΘΕΣΗ

Η Επιτροπή Κοινωνικών Υποθέσεων της Βουλής των Εφήβων, κατά την εξέταση των θεμάτων «Δημογραφικό – Υπογεννητικότητα, Ρατσισμός, Αθλητισμός – Ολυμπιακοί Αγώνες, Υγεία – Νοσοκομεία – Ε.Σ.Υ., Κοινωνική Πρόνοια – Ασφάλιση, Βία και Εγκληματικότητα – Κακοποίηση Γυναικών, Ναρκωτικά, Οικογένεια – Ανθρώπινες Σχέσεις, Σωματική και Ψυχική Υγεία, Κάπνισμα – Αλκοόλ, Άστεγοι, Εργασία – Ανεργία, Επαγγελματικός Προσανατολισμός, Μεταφορές – Τροχαία Ατυχήματα, Σκέψεις – Προβληματισμοί Εφήβων, Ευθανασία, Ανθρώπινα Δικαιώματα, Άτομα με Ειδικές Ανάγκες, Τρίτη Ηλικία – Αυτοκτονίες – Υιοθεσία – Ομοφυλοφιλία», που περιλαμβάνονται στη Σύνοψη Κειμένων των μαθητών της Β΄ Τάξης των Λυκείων (Ενιαίων, Δημοσίων, Ιδιωτικών, Ημερησίων, Εσπερινών, Ειδικών, Μουσικών και Γυμνασίων με λυκειακές τάξεις) της Ελλάδας, της Κύπρου και της αντίστοιχης τάξης των Ελληνικών Σχολείων του Εξωτερικού και των μαθητών της τελευταίας τάξης του Α΄ Κύκλου των Τ.Ε.Ε. (Δημοσίων, Ιδιωτικών, Ημερησίων, Απογευματινών, Εσπερινών, Ειδικών) της Ελλάδας, καθώς και της Β΄ Τάξης των Τεχνικών Σχολών της Κύπρου, που συμμετείχαν στο Εκπαιδευτικό Πρόγραμμα "Βουλή των Εφήβων", Ι΄ Σύνοδος 2004 – 2005, αφού έλαβε υπόψη τις αγορεύσεις της Εισηγήτριας Αποστολίας Κουτσιμανή (Νομός Μαγνησίας), καθώς και των μελών της, αποδέχθηκε τη Σύνοψη Κειμένων, αρμοδιότητας της Επιτροπής Κοινωνικών Υποθέσεων, κατ' αρχήν, κατά θέμα, και στο σύνολό της, κατά πλειοψηφία και εισηγείται την ψήφισή της από την Ολομέλεια της Βουλής των Εφήβων, με την προσθήκη των παρακάτω **νέων προτάσεων**, που έγιναν, κατά τη συζήτηση στην Επιτροπή, από τους Έφηβους Βουλευτές:

1. Χορήγηση μεγαλύτερης διάρκειας αδειών τοκετού και λοχείας στις εργαζόμενες μητέρες στον ιδιωτικό τομέα. (κατά πλειοψηφία)
2. Δημιουργία πάρκων κυκλοφοριακής αγωγής σε όλους τους δήμους. (κατά πλειοψηφία)
3. Διενέργεια αυστηρότερων ελέγχων από τα ΚΤΕΟ. (κατά πλειοψηφία)
4. Εφοδιασμός όλων των οχημάτων με σύγχρονα συστήματα παθητικής ασφάλειας, με ταυτόχρονη μείωση του κόστους αγοράς τους. (κατά πλειοψηφία)
5. Κατασκευή μεγάλων ανελκυστήρων στις δημόσιες υπηρεσίες για τα άτομα με ειδικές ανάγκες. (ομόφωνα)

6. Έκδοση αδειών κυκλοφορίας ειδικού τύπου TAXI για τη μεταφορά των ατόμων με ειδικές ανάγκες. (κατά πλειοψηφία)

7. Επιδότηση εργοδοτών από το κράτος για την απασχόληση ατόμων με ειδικές ανάγκες. (κατά πλειοψηφία)

8. Προβολή από τα Μ.Μ.Ε. των προβλημάτων των ατόμων με ειδικές ανάγκες. (κατά πλειοψηφία)

9. Έλεγχος της νόμιμης λειτουργίας των συνδέσμων φιλάθλων από την Αστυνομία. (κατά πλειοψηφία)

10. Ίδρυση ακαδημιών ποδοσφαίρου από τις επαρχιακές ομάδες. (κατά πλειοψηφία)

11. Υιοθέτηση των δράσεων που προτείνουν ευαισθητοποιημένοι φορείς, όπως η UNISEF, για την προστασία των παιδιών. (κατά πλειοψηφία)

12. Υιοθέτηση Εθνικού Σχεδίου Δράσης σε συνεργασία με την Ευρωπαϊκή Ένωση για την προστασία των παιδιών. (κατά πλειοψηφία)

13. Ενημέρωση των ενηλίκων για τις δυσμενείς επιπτώσεις της παιδικής εργασίας. (κατά πλειοψηφία)

14. Συμμετοχή των παιδιών στη λήψη αποφάσεων από τις κυβερνήσεις των χωρών, ώστε να προβάλλουν τα αιτήματά τους σε εθνικό και διεθνές επίπεδο. (κατά πλειοψηφία)

15. Ίδρυση μαθητικών εστιών με κατάλληλη υλικοτεχνική υποδομή για αλλοδαπούς μαθητές που αγαπούν τον ελληνικό πολιτισμό. (κατά πλειοψηφία)

16. Καθιέρωση συστήματος ελέγχου, σχετικά με τη διάθεση των χρημάτων που συγκεντρώνονται στους Μαραθώνιους Αλληλεγγύης. (κατά πλειοψηφία)

17. Ενημέρωση των μαθητών στα σχολεία για το πρόβλημα των εκτρώσεων. (κατά πλειοψηφία)

18. Καθιέρωση αεροδιακομιδής τραυματιών από τροχαία ατυχήματα. (κατά πλειοψηφία)

19. Διάθεση των εσόδων των διοδίων για συντήρηση του οδικού δικτύου. (κατά πλειοψηφία)

20. Κατασκευή αερογεφυρών και κόμβων στα αστικά κέντρα, για τη διευκόλυνση της κυκλοφορίας. (κατά πλειοψηφία)

21. Χορήγηση οικονομικής βοήθειας από την Εκκλησία στις πολύτεκνες οικογένειες. (κατά πλειοψηφία)

22. Επιδότηση από την Πολιτεία της εξωσωματικής γονιμοποίησης. (κατά πλειοψηφία)

23. Ίδρυση κέντρων απεξάρτησης από τα ναρκωτικά με ευθύνη των Ο.Τ.Α.. (κατά πλειοψηφία)

24. Ίδρυση κέντρων ημέρας με ειδικό προσωπικό για την υποστήριξη των ατόμων με ειδικές ανάγκες. (κατά πλειοψηφία)

25. Οικονομική στήριξη των ατόμων με ειδικές ανάγκες από την Εκκλησία. (κατά πλειοψηφία)

Αθήνα, 4 Σεπτεμβρίου 2005

**Ο ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ ΤΗΣ ΕΠΙΤΡΟΠΗΣ
ΚΟΙΝΩΝΙΚΩΝ ΥΠΟΘΕΣΕΩΝ (Α΄ Τμήμα)**

**ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΚΙΛΤΙΔΗΣ
ΒΟΥΛΕΥΤΗΣ ΚΙΛΚΙΣ**